

OBRES
COMPLETES

UNIVERSITAT DE LLEIDA
Biblioteca

1600077520

VOLUM VII

I-2

OBRES COMPLERTES

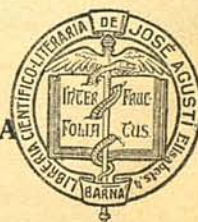
DE

MOSSÈN JACINTO VERDAGUER

VOLÚM SETÈ

FONS S. GILI I GAYA

849.9 VER

1600077520

HOMENATJE

AL

GRAN
POETA
CATALÀ

MOSSEN

CINTO

JACINTO VERDAGUER
OBRES COMPLETES

AVIS PER RAHÓ d' especial conveni, la casa editora
SUCESORES DE M. SOLER
s' ha fet carrech de la venda de les **OBRES COMPLETES**
DE MOSSEN JACINTO VERDAGUER

LES OBRES COMPLETES DEL EMINENT POETA CATALÀ, aplegades en una edició uniforme y ab gran cura ordenades, venen à esser un merescut tribut à la mes gran figura literaria del nostre renaixement y es ademés una tasca profitosa sa publicació, puig resulta del tot convenientia pera 'ls amants de la nostra hermosa llenga trovar reunit el valiós bagatge literari que ha fet la fama europea de que disfruta el nom den

VERDAGUER

Concessionaris pera la venda **SUCESORES DE M. SOLER** BARCELONA-Concell de Cent, 418
BUENOS - AIRES - Salta, 470

IMP. M. BERDÓ - MOLA - 1 Y 33

0075-20060

849.9 VER

1600077520

MOSSEN JACINTO VERDAGUER

OBRES COMPLERTES

AB GRAN CURA ORDENADES Y ANOTADES

VOLÚM SETÈ

Al Cel. — Eucarístiques. — Flors de Maria
Veus del Bon Pastor

ANY

1908

BARCELONA
JOSEPH AGUSTÍ
Successor de Toledano, López y C.^a
ELISABETS, 4

0075-16660

DOMINICAN
 GRAN
 PORTA
 CATALA
 MOSSEN
 CINTO
 AVIS
 SUCESSORS DE M. SOLER
 DE MOSSEN JACINTO VERDAGUER
 OBRES COMPLERTES
 VERDAGUER
 SUCESSORS DE M. SOLER

OBRES COMPLETES

VOL. I

JOSEPH JOURNET

F. Giró, impressor: carrer de Valencia, 233, Barcelona.

AL CEL

ALS QUI PATEXEN

Appropinquavit regnum coelorum.

MATH., 3, 2.

Los qui patíu en esta vall de llàgrimes,
¿per què-n contàu los dñes y les hores?
Passaràn vostres penes com un núvol
y après vos somriurà amorós y tendre
lo Cel, que es lo somriure del Altíssim.
Axecàu-hi los ulls los qui estàu tristos:
allà us espera l'alegría eterna,
allà totes les llàgrimes s'exugan:
la pena es lo preludi de la Gloria.

Malalt que estàs clavat de peus y braços
en lo llit espinós de l'agonía,
mira ses portes d'or. ¿Te semblan llunyes?
Donchs una crèu petita te-n separa.
Los qui estàu desterrats y en captiveri,
miràu allí l'esplèndida sortida,
ahont extén ses ales estrellades
la llibertat dels Angels companyona.
Veníu a reposar sota ls ombrívols
arbres sagrats que cap hivern esfulla,
los qui us sentíu afadigats y lassos.
Orfens, veníu: allà teníu un Pare.

Los ulls que l'han de veure, ¿per què ploran?
 ¿Passareu fam y set sobre la terra?
 No-n passarèu ja més: d'incorruptible
 menjar diví les taules són paradés.
 Abandonats del món, no us abandona
 qui us ha criat: sóu los qui més estima;
 de sa amor n'es penyora l'Evangelí.
 Pobrets de Jesucrist, que les engrunes
 del calaix demanàu de porta en porta,
 veníu a alçar los ulls a l'estrellada.
 ¿Veyèu eix escampall de pedrería?
 Es la del mostrador: la gran riquesa,
 los munts d'or y de perles són a dintre,
 y exa tenda d'atzur es casa vostra.

PRÒLECH

J. M. J.

Vull anar al Cel: per axò n'he escrit aquexos cants d'anyorança. No voldria anar-hi sol: per axò los publico ara y ls trach a faró, tal vegada sense ser-ne gayre merexedors. Aquí pedria acabar lo pròlech d'aquest llibre. Mes digàm-ne alguna cosa més.

No sé quin atractiu té per les criatures lo voliòl, aquella cuqueta rodona y vermella que-s posa en los lliris, y més encara en les mates de boix, sobre tot en les altes montanyes. A Cerdanya l'anomenan marguerida, y a Blanes li donan lo poètic nom de gallineta de la Mare de Déu. D'altres insectes los noyets ne fugen ab pòr y ab prou feynes los gosan tocar; al voliòl lo cercan entre les fulles, lo cullen com una pedra preciosa y, sense fer-li mal, lo fan servir de joguina. Quan jo era petit, a dotzenes de vegades, ab los altres noys, los anavam a caçar entre ls lliris del hort, sobre la blancor dels quals semblavan talment rubins. Quan sortosament ne trobavam un, nos lo posavam joyosos a la mà, que ell ab peu llest s'afanyava a recórrer, tantost a la dreta, tantost a la esquerra, tantost de part d'amunt a la cara de la mà, tantost de part de sota. Posavam la mà de dits cap a terra, y ell seguit caminant, caminant; la clohtam, y ell, a les fosques, trespava sense parar un punt. Quan conextam que-s cançava de fer anar sos peus de mosca, posavam la mà de dits enlayre, y ell, cercant un

repèu pera pendre volada, se-n pujava amunt, amunt sempre. Quan era al cap-d'amunt del dit polser, se trobava baix encara, y s'enfilava al index, y quan arribava al bell cim del index se-n pujava al dit del cor: allí donava dues o tres voltes, y, no veyent un pujador més alt, s'aturava. Axecava sa closca vermella picada de negre, que-s partia en dues portelles, treya de sota unes aletes petites com dues llenttes y primes com tals de ceba, y, ajudant-li a estendre-les ab una bufada, prenia lo vol, mentres nosaltres li deyam: «Voliol, voliol, ensenya-ns lo camí del Cel.»

Axò meteix que jo deya a aqueix simpàtic insecte, abans de sortir del paradís de la infantesa, ¡ quantes vegades ho he repetit després en lo llanch y travessós viatge de la vida! ¡ Quantes vegades ho he dit a la matinera calandria, al veure-la en les primeres hores dels dies d'istiu enarborar-se com una fletxa tot cantant, com fins a perdre-s de vista! ¡ Quantes vegades, en ma curta vida marinera, ho he dit a la àliga de mar, al veure-la encelar-se entre-ls núvols de la tempesta! ¡ Quantes voltes ho he dit a les estrelles erradvoles, que, mudant-se de lloch, com ditu la gent senzilla, semblan obrir-nos la via cap amunt ab sa lluminosa estela! ¡ Quantes vegades, al ensopegar una d'aquexes poques ànimes angelicals que estàn de pas en lo món, com les orenetes, li he dit al veure-la-n sortir: «Anima, bona ànima, ensenya-m lo camí del Cel!»

A la gran amor que sempre he sentida per ell, com si m'hi atragués un imàn extraordinari, s'han unit, fent-me d'esperó, los desenganys que he rebuts en la terra. Veus-aquí l'origen y lo per què d'aquest nou llibre, que es la segona part de les Flors del Calvari, germà d'aquelles aspres quexes y fill d'aquelles penes y dolors. Lo Cel es la corona de la vida atribulada y la única y bella explicació

del enigma de les amargors que-s passen en esta vall de llàgrimes. La idea del Cel està íntimament lligada ab la de la creu, com la conseqüència a la premisa, com la cullita a la sembra, la flor a la arrel y la aureola de raigs a la testa del màrtir.

Un dia Déu permeté que s'ennuolàs de cop mon hermós esdevenir; passí penes tan fondes que posaren en perill la meua existencia, y tan llargues, que encara duran, y Déu ajud' fins que s'acabaràn. No cal pas contar-ho tot: lo tracte que se-m donà sobre la terra m'obligà a cercar refugi en lo Cel, y, pera distraure mon cor y enteniment de les miseries d'ací baix, me post a contemplar ab les llàgrimes als ulls la sobirana bellesa del palau de nostre Pare celestial, y, encara que ab lo cor plè de neguit, me posí a cantar com los pelegrins de Terra Santa, que, dexant enrera la mar tempestuosa, los perillosos esculls de Jafa y lo poble d'El-Latrum, plè de llegendes tan poch falagueres com son nom, arriban a la envista de Gerusalèm: M'he alegrat de les paraules que se m'han dites: anirèm a la casa del Senyor. Nostres peus entraran per tos atris, oh Gerusalèm. Y ¿còm no cantar, ovirant més d'aprop la sortida d'aquest desterro y la entrada en un sejour hont lo neguit es desconegut? ¿Còm no cantar, tenint en perspectiva la regiò benaventurada de les eternes alegries?

Admirable comportament lo de la divina providencia ab nosaltres. Ella expressament omple de pedres y voreja d'espines los camins d'ací baix, pera que, en compte d'afectar-nos-hi, axequèm los ulls allí dalt, y a cada pas que fem vers la felicitat terrena nos posa un entrebanch pera que, vulgas no vulgas, la cerquem allà ahont es, ¡mes ay! ¡ sempre endebades! Com més fel se barreja als plahers de la terra, més s'acostan los llavis a la copa emmetzinada.

Conta Homer, en la Odissea, que-ls companys d'Ulises trobaren tan bons los fruyts del lotus que s'oblidaren de llur patria, fins a no recordar-se-n més. Lo meteix Déu, en la Sagrada Escripura, feya retrets als israelites de que, distrets ab les floretes del camí, no li senttan grat de la terra de promissió.

L'home es un presoner sobre la terra, puix la seva ànima, per son origen y per sa fi, es tota celestial; mes es un presoner tan fet a ses cadenes, als sofriments y a la presó, que s'esglaya de sentir obrir la porta de sortida. Està tan avesat a la fosca, que, trobant-s'hi bé, la cerca, y apila demunt séu nívol de tenebres pera no veure la serena llum de les altures. No recordo quin autor ha comparada la nostra ànima a un d'aquexos bonichs papellons que rumbejan sa hermosura per los vergers en los matins de Primavera. Mirèulo com desplega ses ales virolades; com puja al cim dels arbres y baixa a ran de les herbes, y vagartool roda y va y vé d'una flor a la altra a assaborir la gota de manna que duhen amagada dintre son cor. Donchs, si l'agafan y li llevan les ales, no es més que una oruga fastigosa que s'arrossega per la pols. Ales, ales de fe y d'esperança pera volar faltan a la ànima en aquest temps de fredor, no pas caminadors ni croses pera caminar, y menys trabes y grillons de dupte y negació pera arrelar-se y corsecar-se en lo desterro.

Per axò creyem fer una obra de caritat, y la més gran de totes, parlant del Cel, escrivint-ne y cantant-ne. Les cançons de la cogullada y-ls refilets de la cuereta animan al llaurador que colga son grà en lo solch del goret, y la corranda que entona lo devanter anima als segadors en la sega y als viatgers que atravessan en caravana lo desert.

Cantant lo Cel, crech cumplir un precepte diví. En qual-

sevol ciutat ahont entrèu, dtu Jesucrist a sos Apòstols, curdu los malalts y dihèu-los: Lo reyalme de Déu està aprop de vosaltres (Lluch, 8 y 9).

Ara més que may convé cantar a la afadigada humanitat la cançó de les divines esperances; ara més que may cal parlar d'una altra Gloria als qui viuen y moren per la enganyosa gloria del món; ara més que may convé recordar als assedegats d'or que no ho es tot lo que lluu y que part d'amunt de la teulada hi ha altre or y altres bens de més valta. Cal dir als qui sofreixen que hi ha un lloch de repòs; als qui navegan, que hi ha un port segur; y als qui moren, que hi ha una resurrecció. Cal dir ben alt als rics que hi ha unes altres riqueses a guanyar fent caritat als pobres; y a aquexos cal dir-los-hi més alt encara que hi ha uns altres bens que esperar y que-s compran sofrint ab paciència les penes d'aquesta curta vida y que són d'eterna durada.

¿Volèu saber què es lo paradís? Posau-vos tota la ayga de la mar en lo palmell de la mà, y després vos ho diré.

Un Sant Pare de la Esglesia assegura que-ls pobres condemnats són més atormentats per lo recort del Cel que per lo foch. Plus coelo quam gehenna torquentur.

¡Oh Cel, que dolç ets per los qui tenen lo cor amargat en esta vall de miseries! ¡Que hermós ets per los ulls que, plens de llàgrimes, volen mirar-te; que suau per lo cor astigit que sab desitjar-te y amar-te! ¡Oh! ¡Qui-m donàs ales per volar a tos tabernacles! ¡Qui-m donàs la veu del rossinyol per cantar-te! Mes, pobres y humils com stan los hymnes que en dies de prova m'inspirares, vaig a donar-los a llum, per convidar a mos germans que patexen, del càlzer de consolació ab que m'aconsolares.

Al estampar-los ara, cambio lo títol de Celísties, ab que foren escrits, per lo de Al Cel. Aquell era tal vegada més

poètic: aquest es més encoratjador y sobre tot més cristià, y a més es lo ttol d'un dels càntichs meus que s'han cantat més y se cantan y rodolan encara per Catalunya. Un sant relligiós que l'ensenyava a més de setcents noys en la ciutat de Manresa, mort fà catorze o quinze anys cantant aquexos mots de la resposta, que deuen fer de bon cantar en la hora de la mort: Al Cel, al Cel me-n vull anar.

PRELUDI

UN día somnié que era una abella
y, papellonejant per l'hort del Cel,
anava d'una estrella a una altra estrella,
a bolves d'or cullint la dolça mel.

Anava del clavell a la vidalba,
de l'herba-de-la-crèu als romanins,
illuminats per la claror d'una alba
que no han vista jamay nostres matins.

Allà la flor de Corpus, que s'obria
entre mil altres flors en mitg d'un prat,
me feya recordar l'Eucaristia,
convit hont só dels Angels convidat.

Ací-m somreya una gentil poncella
que, esbadellant-se, s convertia en flor,
en flor del paradís, sempre novella,
que feya cada día nova olor.

Un Angel m'ensenyava una viola
y un lliri com la Verge hermós y blanch
aprop d'una flamanta joliola,
com Jesús ab sa túnica de sanch.

D'un misteri volava a altre misteri,
d'un amor robadora a una altra amor;
com un pit se m'obría l'hemisferi,
dexant-me beure en lo diví tresor.

Vola que vola de la rosa al lliri,
de flor en flor seguía jo-l verger,
del néctar regalat fent lo captiri
entre càntichs y música y plaher.

Fer-ne volía una rosada bresca,
per dir: «Prenèu-ne» a mos amichs del món;
«Prenèu-ne un rajolí d'exa mel fresca
del alt verger hont mes delícies són».

¡Mes ay, mes ay! Quan a plaher brescava,
caygut sobre la terra, m despertí,
y, en comptes de la bresca que us baxava,
sols trobo les cançons que veu-se aquí.

¿VOLÈU QUE VOS LA CANTE?

Miscens gaudia fletibus.

EN aquest món tothòm plora,
tothòm plora día y nit,
sinó les penes passades,
les penes que han de venir.
També he plorades les mfes,
mes ara ja canto y rich:
canto les glories que espero
per los treballs que passí,
en lo camp de les espines
les flors que espero cullir.
Companys meus de captiveri,
¿no volèu cantar ab mi?
Los qui ploràu entre-ls pobres,
los qui frissàu entre-ls richs,
los qui-ls dies del desterro
contàu per los del neguit,
los passos per les caygudes,
los instants per los sospirs,
los qui estàu ab lo front núvol,
los qui tenfu lo cor trist,
¿volèu que jo vos la cante
la cançó del Paradís?

IN PRINCIPIO

Cum me laudarent simul astra matutina.
JOB, 38, 7.

MOGUT un jorn d'inspiració suprema,
al bell matí del món,
volgué-l Senyor escriure son poema
del univers, que-s desvetllava, al front.

S'oferiren per pàgines soperbes
la terra y lo cel pur:
ella verdosa ab sa catifa d'herbes,
ell blavejant ab son mantell d'atzur.

Desplegant y plegant ses lluminoses
ales, vol ser sa rúbrica lo llamp;
ses miniatures volen ser les roses,
ses lletres de color les flors del camp.

A doll a doll rajaren de sa ploma,
feta d'un raig del rioler Abril,
l'espígol y-l timó de més aroma,
lo liri de Florencia més gentil.

A raig a raig brollaren les estrelles
en la serena cúpola del cel,

ulls d'àngel que hi obríen les parpelles,
fronts virginals al axecar-se-l vel.

Foren dolços murmuris les paraules,
y gemechs de coloma los sospirs,
y remoreigs de cignes sota-ls saules,
y colouis de flors ab los zafirs.

Finta la posada a mitg escriure,
rodant per l'hemisferi l'astre d'or,
encara-s veyá-l poncelló somriure
que ja sos llavis desclohía en flor.

Y per la verda y per la blava esfera
brollavan les idees de son dit,
com florida d'una altra primavera
que enjoyava-l verger del infinit.

De celistia y de llum dexava rastre
recorrent çà y enllà la creació,
y cada vers se convertía en astre,
cada estrofa en brillant constelació.

Y cada sol dexava per estela
sa lletra d'or o clàusula d'argent,
y l'àngel y l'aucell sa canticela
ací en la pols o dalt del firmament.

Y l'univers era un immens psalteri
que, ferit per un estre sobirà,
la música adollant per l'hemisferi,
ressonava en los dits de Jehovàh.

Vora-l breçol del home que naxia
 quan lo poema de set cants finí,
 entre onades de llum y d'armonia
 Déu meteix en sa gloria s'aplaudí.

ANÈM

JA hi he navegat prou
 per les mars de la terra,
 de golfos de neguit,
 d'onades de tristesa.
 Barqueta mía, anèm,
 anèm-se-n, barca meva,
 cap a la mar del Cel,
 avuy que està serena.

Ací navego a rem,
 allí ho farèm a vela,
 sens témer los esculls,
 sens pòr de la tempesta.
 ¡Ay! en la mar d'ací
 taurons hi ha y balenes:
 en la d'allí tot són
 blanquíssimes nimfees
 florides en l'atzur
 entre esgranalls d'estrelles.
 En mitg del esgranall
 lo bon Jesús m'espera.
 Anèm-hi tot seguit;
 anèm-hi, barca meva.

LA NIT Y-L DÍA

ELLA es morena: demunt de sa testa
la flor del cel s'esbadella y se mor;
róssech d'estrelles adorna sa vesta,
ríu que per sorra capdella grans d'or.

Sa cabellera sedosa es y bruna,
son mantell blau es de perles sembrat,
sobre son pit lluhenteja la lluna
com falç d'argent entre espigues de blat.

Ros es lo día; sos ulls són de flama,
té per agafa lo sol en son pit,
sa ullada ardenta les messes inflama
si a terra mira de dalt del zenith.

En son viatge sovint s'estalonan
per les altures seguint-se dels cels;
d'ell ab les flors los jardins se coronan,
y ella l'atzur ensementa d'estels.

Déu los casà y es l'aurora sa filla;
té l'or del día y l'argent de la nit;
la llum y l'ombra la feren pubilla
y li brodaren tots dos lo vestit.

Del un y l'altre les joyes rumbeja
quan en son llit s'esparpella rihent;
de flors y estrelles sa vesta perleja,
y s'enfinestra al balcó del orient.

LES ORENETES

Rapiemur cum Christo in aera.
SANT PAU.

I

QUAN les fulles dels arbres
se van marcint,
si no rodolan seques
per los camins;
quan ja la rosa blanca
falta al jardí,
de néu per aparèixer
en algún cim;
quan arriba l'Octubre,
dexant llurs nius
totes les orenetes
a mils a mils,
sobre un arbre s'aplegan
en gros meeting.
Al ser allí aplegades
llençan un crit:
— N'es arribada l'hora,
nos cal partir
vers lo sol que s'allunya
d'aquest país.

Rihent allà ns esperan
lo Maig y Abril.
¿Qui hi vol vení ab nosaltres?
¿Qui hi vol venir?

II

Cristians, orenetes
de Jesucrist,
criades per la Gloria
que no té fi,
¿no sabèu que en la terra
som pelegrins?
¿no us va gelant les ales
l'hivern humit?
Lo sol que ha d'escalfar-nos
es lluny d'ací;
mes va arribant lo día,
nos cal partir,
com elles, del desterro
d'aquest món trist.
¿Qui hi vol vení a la Gloria?
¿Qui hi vol venir
a niuar en los arbres
del Paradís?

LA VÍA LÀCTEA

QUÈ es aqueix riu d'estrelles
que com anell guarnit de pedres fines
cenyeix l'immensitat del hemisferi?

Jo ho preguntí als mitòlechs,
y un respongué: — Es un raig de llet de Juno
caygut mentres donava-l pit a Hèrcules. —
Altre-m digué que Faetó, al caure
de son carro de foch, un astre, exint-se
de son camí ordinari,
socarrimà l'espai en sa carrera.

No gayre satisfet de la resposta,
ne demanava als filosops y astrònoms.
Me respongué Aristòtil: — Es un núvol
de vapors sechs que més amunt del èter
cabellera de flames arrossega.
— ¡No! — digué un séu dexeble. — En lo principi,
al començar lo sol los seus viatges
per la volta estelífera, son carro
dexà en lo firmament exa rodera.
— Jo crech — digué Demòcrit —
que es la claror dels astres que a miriades

en la blavor sidèrea s'acongestan
com sobre-l Nil los platejats nenúfars. —
Demaní son parer a Teofrastes,
y-m respongué: — Axò es la soldadura
ab que Déu encaxà-ls dos hemisferis
que forman l'estrellada. Per l'esclètxa
que dexa lo cosit, la llum de dintre
del firmament brolla y traspua a fora. —

Demaní-l séu a un vell pastor de Nuria,
y-m digué que es la vía de Sant Jaume,
per hont, a son exemple,
les ànimes se-n pujan a la Gloria.

No sabia més lletra que ses cabres,
lo vell pastor de Nuria,
mes posí sa contesta lluminosa
demunt la d'Aristòtil
y la de tots los sabis de la Grecia.

MIRANT LA ESTRELLADA

Pulchriora latent.

DIAMANTS són los estels,
 mes del gran tresor dels Cels
 són no més lo que s'ovira;
 los diamants són a dins;
 ensenyàu-me ls, Serafins,
 alçant la blava cortina.

Veuré la Ciutat d'or pur,
 les dotze portes del mur,
 quiscuna una marguerida,
 los fonaments de llecci,
 de topaci y de rubí,
 de carboncle y d'amatista.

Ensenyàu-me l'Anyell sant
 que es temple y sol clarejant
 que la Ciutat illumina,
 l'alta joya y lo joyer,
 la mina y lo tresorer
 d'aquells munts de pedreria.

Derrera eix aparador
 jo us veig a Vos, oh aymador.

de ma ànima adolorida;
 mes puix, aymador sens par,
 vos hi volèu desposar,
 si l'haguesseu d'enjoyar
 sia en exa argenteria.

POLLS

¡Oh qué poco es lo de acá!
¡Oh qué mucho es lo de allá!

No les mirau pas, ulls meus,
 d'aquest món les vanes coses,
 vanitat de vanitats,
 d'ayga tèrbola bombolles.
 Comparau sa lluhentor
 ab los joyells de la gloria:
 són menos que fochs follets,
 són menos que grans de sorra
 que, posats al peu del riu,
 una zumzada s'emporta,
 mentres lluhent allí dalt,
 sempre rihentes y hermoses,
 les llentiqueles del cel
 com brillants sobre una joia.

¿Y per aquells grans de pols
 perdriam esta corona?

A LES ESTRELLES

Indica mihi quem diligit anima mea.
 Cant., 1.

COM vos sento sonar en mes orelles,
 armòniques estrelles,
 cascabells d'or del carro de la nit,
 quan per regions d'ignotes meravelles
 a volar se m'emporta l'esperit!

¡Com vos sento sonar! Dolça armonía
 breçant l'ànima mía
 se l'enduu d'un espay al altre espay,
 d'un día soleyòs al altre día,
 per mars de llum que no finexen may.

En la boscuria la coloma blanca
 vola de branca en branca;
 jo navego allí dalt de món en món;
 com arbre l'univers per tot arranca,
 y un sol veig nàxer hont un altre-s pon.

Un sol que, sobirà d'altre sistema,
 duu mons per diadema
 y un ample rossegall d'estels divins,

com al sortir del fons del mar la trema
porta corals y pexos argentins.

Lo Cel es lo gran riu que per arena
brillants y perles mena
al fons de sa zumzada transparent,
que, magestuosa, nítida y serena,
camina de llevant cap a ponent.

Jo vaig seguint d'aquella mar sens riba
l'onada fugitiva
de música, de vida y de claror;
de tant en tant, font de claror més viva,
trobo, entre naus d'argent, una illa d'or.

Gentil constelació com una flota
sovint del èter brota,
ses esteles d'argent entrelaçant,
com la nota melòdica ab la nota
de Palestrina en lo solemne cant.

Y cels ab cels més amples s'escalonan,
y sols que s'hi coronan
de gerarquies de satèlits reys,
y, seguint uns als altres, s'estalonan
per la brida guiats d'eternes lleys.

¡Mes, ay! enloch mon esperit reposa:
d'estrella més hermosa
jo cerco-ls ulls, jo us cerco a Vos, mon Déu.
¡Oh cels! ¿Hont es sa tenda lluminosa
en eix desert sens fi, si la veyèu?

Del diví altar si sóu lo cortinatge,
mostràu-me ja l'imatge
que cerco aletejant de día y nit;
prou de blavor, prou de llustrós fullatge:
ensenyàu-me la Flor del infinit.

¡Senyor, Senyor, per veure-s inflamada
de vostra soleyada
se daleix la meva ànima en lo món!
¡Oh! Que sia una gota de rosada
que-l Sol, al veure en sa mirada, s fon.

LA PARLA DEL CEL

SÓN llenguatges del desterro
 los llenguatges d'aquest món:
 l'un porta drinch de cadenes,
 l'altre duu baf de presó,
 l'un té mots que semblan d'odi,
 l'altre que són de rencor,
 l'altre lladruchs de blasfemia
 més feréstechs que-ls del llop.

Lo llenguatge de la patria
 es festívol y sucros:
 es pastat de mel d'abelles
 y parrupeig de coloms,
 de raig de llum sense fosca,
 d'alegría sens tristor,
 es d'aleteigs y armoníes
 y murmuris d'oracions,
 de cants y música d'àngel
 y sospirs de rossinyol,
 que es la parla de la Gloria
 lo llenguatge del amor.

CAP AL TART

LA llum del jorn en grossa revinguda
 d'onades d'or s'escola al occident,
 entre núvols vermells escorreguda
 que l'últim bes del astre rey encén.

Y s'hi aboca lo jorn com dins una urna
 y s'emblaveix lo cel descolorit,
 dexant brotar ençà y enllà una espurna
 del sol rohent que l'occeà ha engolit.

Si de la mar minvassen les onades,
 bé lluhirían perles al bell fons;
 donchs, més y de més belles n'ha dexades
 la llum del día al traspasar los monts.

Lo raig del jorn bé-n mostra d'hermosures;
 totes s'amagan per dexar lluhir
 als que trauen lo cap per les altures,
 àngels de flama en pòrtichs de zafir.

Les flors que l'alba mostrarà a plà y serra,
 ¿què valen comparades a un estel?
 La llum del día es per mirar la terra,
 la de la nit per contemplar lo cel.

CAMINANT

Melior est mors, quam vita amara.

MITG segle fà que pèl món
 vaig, camina que camina,
 per escabrós viarany
 vora-l gran riu de la vida.
 Veig anar y veig venir
 les ones rodoladices:
 les que venen duhen flors
 y alguna fulla marcida,
 mes les ones que se-n van
 totes s'enduen ruines.
 De les que-m venen demunt
 ¿quina vindrà per les mtes?

Una barca va pèl riu
 d'una riba a l'altra riba:
 fà cara de segador
 la barquera que la guía.
 Qui-s dexe embarcar, may més
 torna a sa terra nadiua,
 y-s desperta al altre món
 quan ha feta una dormida.
 Barquereta del bon Déu,

no-m faças la cara trista:
 si tant meteix vens per mi,
 embarca-m tot desseguida;
 lo desterro se-m fà llarch,
 cuyta a dur-me a l'altra riba,
 que mos ullets tenen són
 y-l caminar m'afadiga.

¿QUÈ-N TRACH?

*Talem scientiam discamus in terris
quae nobiscum perseveret in coelis.*

SANT GERONI.

DEL mar en los abismes
sovint s'enfonza-l pescador de perles,
y sempre-n trau alguna. Jo m'enfonzo
cada vesprada en la siderea cúpola
del èxtasis en ales,
resseguesch les fondaries infinides
y totes les regions del hemisferi,
y, ¡ay de mi!, ¿quina gemma ne solch traure?

¡Oh, sí! ¡oh, sí! La gemma que n'he treta
gemma es de gran valía:
no-s compra ab plata ni or, ni ab cent reyalmes:
es vostre amor, oh Criador altíssim,
la perla sense preu del Evangeli.

LA LLUNA

*La lluna es un solen
que ha perdut sa perruca.
Adagi provençal.*

DEL cel un día en la planicie blava
se posaren los astres a dançar:
jo no sé pas quin astre se casava
ab no sé quina estrella
del món la primavera al apuntar.

L'Estrella del cap-vespre, somniosa,
dóna la mà a l'Estrella del matí:
l'Orion que floreix com una rosa
s'aparella ab lo Sírius,
lo liri blanch del sideral jardí.

Ab sos amants satèlits giravolta
cada amorós planeta resplendent,
y, arrossegant sa cabellera solta,
lo vagarós cometa
dexa estela de foch, pèl firmament.

Voltejan la Polar ses companyones,
com busques d'un horari gegantí;
prop del Tauro-s rumbejan pariones

les Hiades y Plèyades;
lo Cigne s'acomboya ab lo Delfi.

Ab son anell immens Saturne juga,
y ab ses vuyt llunes que no minvan may,
com un joglar tirar enlayre puga
sa rutlla y ses pilotes
que pujan y devallan per l'espai.

Vora la Lira d'or fan la sardana
sis atxes resplendents en lo zenit,
brillants de la Corona que Ariana
dexà en lo cel sospesa
perquè en son front la rumbejàs la nit.

Pare del día, l Sol dança ab la Lluna,
que era allavors esplèndida com ell;
sa cara, un temps, com ara no era bruna;
sos ulls guspirejavan,
y era de raig de l'alba son cabell.

Parlavan de son garbo les estrelles,
los metèors retreyan sa rossor,
y, com esbart de cèliques abelles,
los astres festejavan
de son jardí l'enlluhernanta flor.

Al sentir-se llohar de tan hermosa,
esbalahida dexà caure-l vel
ab que fóra llavors poncella closa,
y un crit de meravella
féu ressonar la cúpola del cel.

Lo Sol s'engeloseix, tira a sa cara
de ses antigues cendres un grapat,
que enterboleix sos ulls y l'emascara:
astre-s quedà la Lluna,
mes sense llum, com un carbó apagat.

Des de llavors, com una flor d'ubaga,
rodant per les tenebres de la nit,
sempre la Lluna pàlida s'amaga
del astre hermós del día,
si-l troba pèls camins del infinit.

PLUS ULTRA

*Estello, fai-te clara,
car cerque moun camin.*

ALLÀ d'allà del espay
he vist somriure una estrella
perduda en lo front del cel
com espiga en temps de sega,
com al pregón de l'afrau
una efímera lluherna.
— Estrelleta, — jo li he dit, —
de la mar cerúlea gemma,
¿de les flors del alt verger
serías tu la derrera?
— No só la derrera, no:
no só més que una llanterna
de la porta del jardí
que creyas tu la frontera.
Es sols lo començament
lo que prenfas per terme.
L'univers es infinit,
per tot acaba y comença,
y ençà, enllà, amunt y avall,
l'immensitat es oberta,
y ahont tu veus lo desert
exams de mons formiguejan.

Dels camins del infinit
són los mons la polsinera
que puja y baixa a sos peus
quan Jehovàh s'hi passeja.

DESITG

Videbimus et amabimus.
SANT AGUSTÍ.

QUINA roda tan ampla y grandiosa
la roda de zafir del firmament,
que la nit ab ses llàgrimes arrosa
com lliri blau al cim de Fontargent!

¡Que n'es d'armoniosa sa rodada,
de dolça, d'argentina y de suàu!
Los qui heu un cop sa música escoltada,
¿la música terrena no us desplaù?

¿Donchs en quin obrador d'argentería
se tornejà l'espurnejant zafir?
Lo mener ignorat que-l produhía,
¿no-n tornarà de nous a concebir?

Exa corona esplèndida y suprema,
¿qui de la terra la textí al voltant?
¿Qui encastà a sa florida diadema
exos claus d'or y pols de diamant?

Exa mitja taronja sobirana
¿qui del gran temple l'ha bastida al front?

¿Qui li cenyí de llums exa capsana,
claraboya estelífera del món?

¿Qui arborà d'aqueix talem les pilastres
y en l'altura penjà sos cobricels,
illuminats ab ciris que són astres,
enfestonats ab flors que són estels?

¡Oh! En lo pregón del místich santuari,
derrera les cortines del altar,
jo oberta veig la porta del sagrari
y una ullada de foch llampeguejar.

Del tabernacle aurífich que-ns separa,
Senyor, Senyor, arrebossàu lo vel,
y dexàu-me-la veure vostra cara,
llum de les llums, vida y amor del Cel.

NAVEGANT

*Veni in altitudinem maris,
tempestas demersit me.*
Psalm 49, 3.

I

QUAN jo anava per la mar,
de Barcelona a l'Habana,
¡del huracà rufalós
bé-n sentia de cops d'ala!
Mes lo que-m feya patir
era-l mal de l'anyorança
al veure-m tants dies lluny
de la terra catalana,
y li deya al mariner
que vetlla dalt de la gavia:
— Mariner, bon mariner,
tu que tens los ulls de l'àliga,
¿no veurías verdejar
les riberes de la patria? —

II

Ara no vaig per la mar,
aquella sols era d'ayga,
la de la vida es pitjor,

puix es de fel y de llàgrimes.
Les marors són més crudels,
són més feres les zumzades,
quan me tiran per demunt
rodoladices montanyes;
a no dar-me Déu la mà,
m'haurían fet de fossana.
¡Encara-n veig venir més,
la tempesta no s'acaba,
ja decàu mon esperit,
ja brandoleja ma barca!
Orenetes que pèl cel
axecàu tant la volada,
¿no les veyèu verdejar
les riberes de la Patria?

IN EXCELSIS

VÈRGENS y sants, oh cignes que volàu
del hemisferi en la blavor cerúlea,
¿no-m diríau, si us plau,
a aqueix estany diví per hont s'hi puja?

Si s'hi puja volant,
dexàu-me-les un jorn les vostres ales;
si s'hi puja estimant,
encenèu-me en l'amor de vostres ànimes.

¿Quin filador l'ha filada,
quin texidor l'ha texida
la tenda de satí blau
ab que la terra s'abriga?
Sería d'or lo teler,
lo fil de raigs de celistia,
y la llançadora l sol
que hi barreja llum del día,
de llevant a sol-ponent,
tramès entre mans divines.

EXCELSIOR

*Ad te levavi oculos meos,
qui habitas in coelis.*
Psalm 132, 1.

TROBADOR de Catalunya,
vaig de castell en castell,
del pinet de la meva harpa
dexant volar los aucells,
fent-hi cantar los idilis
y a mos lays llençar gemechs.
Un cap-al-tart de Desembre
m'ensopegava-l mal temps;
la sort me donà l'espatlla,
tot me posà mal carés.
Jo truco de porta en porta,
se-m tancan totes arrèu;
si alguna finestra s'obre,
com boca de carreter,
es per escupir-me oprobis
y clavar-me al front los trets.
¡Perseguit sobre la terra,
n'axeco los ulls al Cell
¡Quins jardins tan espayosos!
Per entre-ls brots de roser
jo veig les cares de rosa,

jo oviro-ls ulls de blauet.
 ¡Quina olor de setel·fa!
 ¡Quina halenada d'encens!
 ¡Quina música se-n vessal
 ¡De notes quin plovisqueig!
 Jo caych de genolls en terra:
 — Oh Senyor omnipotent,
 a mon cor llevàu les ales
 o posàu-les a mos peus
 y en lo ríu de les altures
 dexàu-me apagar la set.
 Si encara jo no-n só digne,
 oh Angelets, bons Angelets,
 puix l'harpa se m'es rompuda
 al sentir vostre concert,
 dau-me-n una de les vostres,
 dexàu-me la vostra veu,
 y assajaré ací en la terra,
 entre plors d'anyorament,
 algún dels mots del Hosanna
 que tinch de cantar al Cel.

TON TRESOR

*Ubi enim thesaurus tuus
 ibi est et cor tuum.*

MATH., 6, 21.

HONT tens lo tresor,
 allà tens lo cor.

Si tens lo tresor en terra,
 ton esperit volador,
 perdent les ales, s'hi enterra,
 Si tens lo tresor al Cel,
 mentre ací de fulla en fulla
 lo temps com flor te despulla,
 allí dalt naxes estel.

Hont tens lo tresor,
 allà tens lo cor.

Des que-m donà la crèu
 Aquell qui ha mort en ella,
 la Crèu que es la clau d'or
 de sa blavosa tenda;
 d'ençà que m'ha vestit
 Jesús ab sa llureya,
 fortuna per los sants,

mes per lo món pobresa;
 des que m'ha fet llençar
 dels palàus de la terra,
 maysons d'orgull y fanch
 d'hont fui jo l'aureneta;
 sempre que miro-l Cel
 me sembla *casa meua*.

LA ENTRADA

Ecce ostium apertum in coelo.
 Apoc., 4, 1.

HERMÓS es lo Cel,
 bonica es la Gloria,
 dels cançats repòs,
 dels pobres almoyna,
 dels assedegats
 riuet d'ayga dolça,
 vida d'exa mort,
 d'exa nit aurora,
 día sense nit,
 horitzó sens boyra,
 del màrtyr palmó,
 del soldat corona.
 Mes, ¿per hont s'hi va?
 Les ferides vostres,
 Jesús, bon Jesús,
 ne són la gran porta.

CORRANDES

Lo Cel agrada a tots com la moneda,
com ella, ab la suhor s'ha d'afanyar;
qui en vida treballant no-l vol guanyar,
en l'hora de la mort a fora-s queda.

*

Aquest món, ab ses caricies,
un lladre es que ab mà crudel
nos va robant les delícies
que-ns esperan en lo Cel.

*

Del sagrari cap al Cel
un torrent d'amor hi raja;
jo avuy hi he posat lo cor:
¡se-l ne dugués la riuada!

*

Ben abraçat ab la Crèu
del Cel jo truco la porta:
Jesús, que l'estima tant,
no-m dexarà pas a fora.

*

Mariner, bon mariner,
¡m'hi vols dur a tota vela
allà d'allà de la mar,
hont lo cel toca a la terra?

*

Cançat d'anar per lo món,
ja entrar voldria en la tenda,
en la tenda de satí
que derrera-l mar blaveja.

*

Spes mea in Coelo.

Un auceíl hi ha en lo Cel
que sovint me-n duu becada;
la becadeta es de mel:
l'aucellet es l'esperança.

*

De la nit fosca y aubaga,
quan parpelleja l'estel
¡per què la terra s'amaga?
Per dexar lluhir lo Cel.

*

*Ad vespèrum demorabitur fletus,
et ad matutinum lætitia.*

Psalm, 29, 6.

Lo vespre serà de plors
quan se m'acabe la vida,
mes l'endemà al dematí
serà de gran alegríá
quan me puntege lo jorn
de les eternes delícies.

*

La ditxa que ací-m donàu,
Jesús, es sols una gota
de la mar que me-n guardàu,
Jesús, a dalt de la Gloria.

*

Lo Cel, que atràu al aucell,
més atràu l'ànima meva.
¡Oh! ¡Quan hi podré volar
per no tornar a la terra!

*

L'alegría d'aquest món
sempre té una nota trista
perquè allí axequèm la vista.
¿Les alegries hont són?

*

— ¿Què són, mareta meva, les estrelles?
— Són los ullets del Cel
que miran nostres cors, flors o poncelles,
si portan per son Déu d'amor la mel.
Si li-n duhen, somriuen,
y unes ab altres sospirant s'ho diuen;
si no li-n duhen, ploran
y, ¡ay!, ¡s'enlloran
de llàgrimes de fel! —

*

— En esta vall de plors hont se-t desterra,
donchs ¿hont faràs ton níu, bon oronel?
— L'aucell que vola a fer son níu al cel,
d'un branquilló-n té prou sobre la terra. —

*

Una llarga nit es la vida aquesta
plena de foscor,
plena de foscor, que fan més feresta
los ays de dolor.

Quan s'acabarà la nit de la vida,
vindrà-l dematí,
vindrà-l dematí d'un plaher sens mida
que no tindrà fi.

Al sol que exirà cantaràn l'albada
milenars d'aucells;
y entre rossinyols, pobra cogullada,
jo cantaré ab ells.

PSALM D'AMOR

Cantemus canticum amoris.
Imit.

QUÈ li dñu al matí lo rossinyol a l'alba,
l'abella a la vidalba,
lo papelló a la flor?
¿Què li dñu lo lleveig a la gentil poncella,
lo serafí a l'estrella?
¡Estimèu al Senyor! ¡Estimèu al Senyor!

¿Què dñu al infantó la mare que-l gronxola,
lo lliu a la viola,
la verge al trobador?
¿Què dñu a la ciutat la Crèu del asceteri,
al orgue lo psalteri?
¡Estimèu al Senyor! ¡Estimèu al Senyor!

Lo Cel, breçant de nit la terra que somnia,
¿què li dñu? ¿y de día,
vestint-la de claror?
Herald del temple sant, ¿què dñu a monts y planes
la vèu de les campanes?
¡Estimèu al Senyor! ¡Estimèu al Senyor!

¿Què li dñu al palet lo rñu que se l'emmena,
les ones a l'arena,
l'enteniment al cor?
Lo que mar, terra y Cel se diuen uns als altres,
jo us ho dich a vosaltres:
¡Estimèu al Senyor! ¡Estimèu al Senyor!

COMPTE

Suspice coelum, et numera stellas, si potes.
Genes., 15, 5.

A una nit bella li volguí comptar
los diamants que lluhen en sa roba.
— Abans compta mes flors, — digué l'Abril.
L'ayre digué: — Primer compta mes volves. —
La platja me digué: — Compta mos grans. —
Y la mar afegí: — Compta mes gotes. —
Jo de comptar parí:
no hi havia més xifres en ma nombra.

MA CORONA

*'Quo pungeris, inde nascitur
rosa qua coronaris...*

SANT AGUSTÍ.

I

Jo mirava aquesta nit
la corona d'Ariana
sospesa en lo firmament
com clau de la volta blava.
En son rich aparador
talment sembla una tumbaga
de deù o dotze brillants
barrejant les seves aygues,
collar de llums del zenit,
del hemisferi garlanda.
Cada floró es un estel,
un estel com lo de l'alba,
una flor de lliri blanch
del jardí de l'estelada,
que-s lliga ab les altres flors
en esplèndida capsana,
diadema de la nit
la més gentil de sa tiara,
de la tiara de zafir
que Déu al front li ha posada.

II

Mentres l'estava mirant
 ne devalla una vèu dolça,
 una vèu dolça que-m díu:
 — ¿T'agrada aquexa corona?
 Donchs tos enemichs crudels
 te la fan mólt més hermosa:
 una perla es cada insult,
 un diamant cada afronta.
 Mes aqueix s'ha de llimar
 y ells ne són la llima-sorda;
 dexa tallar y polir,
 dexa jugar sa estisora,
 dexa picar sos martells,
 que es diadema costosa
 la que has de dur sempre més
 en lo palàu de la Gloria.

SANT FRANCESCH

Quid erit in Patria?
 SANT BERNAT.

ESTANT Francesch mólt abatut,
 a Frà Pacífich díu un día
 que li donàs de son llaut
 un raig de dolça melodia.

Vol puntejar son guitarró;
 mes, nit enllà com es, no gosa.
 Donchs ¿què dirà d'esta maysó
 la gent del poble que reposa?

Nostre Senyor li concedeix
 lo que un ingrát germà li nega:
 un serafi se li apareix
 que de suàus consols l'anega.

Porta l'arquet en una mà
 y en altra mà tendra viola.
 ¿Quina dolçor ne brollarà,
 que-l cor del sant tot s'hi gronxola?

Passa l'arquet suàu y llis
 sobre la corda que gemega,

y en la dolçor del Paradís
son esperit ses ales plega.

Plega també, bon Angelet,
plega ta dolça melodia;
no dones altre cop d'arquet,
que-l Patriarca-s moriria.

D'una viola celestial
Francesch ohí sols una nota.
¡Si del concert angelical
pogués sentir l'orquestra tota!

¡Si d'eix gran riu del Paradís
hagués la música sentida,
vora d'hont cull lo cor felç
lo fruyt del arbre de la vida!

LA POLAR

Fundabo te in saphiris.
Is., 54, 11.

Lo Criador del món, en lo principi,
volgué axecar un tabernacle rich
de cap a cap, per veure son imperi
en l'extesa regió del infinit.
Ab carrèus de topaci y d'esmeragda
fonamentà l'alcàçar de zafir,
més ample que la terra y la mar fonda;
més ferm que les montanyes de granit.
Nostre Montseny no fóra bò per sòcol,
ni-l Pirinèu altívol per pedríc;
si-l vell Montblanch pujàs al Himalaya,
per un de sos grahons fóra petit.
Lo sol que dexa al pensament enrera,
llençant-se per l'espai exampladç,
si vol veure un cantó del edifici
ha de fer tot un día de camí.
Lo coronà de cúpola espayosa,
tiara florida que-s posà la nit,
de llustrosos crepuscles circuida,
perlejada d'estrelles a rahims.

Del ample frontispici del alcàçar
volgué posar un gran rellotge al mitg,
fixà al centre de l'òrbita una estrella
que voltan les del Carro de Davit,
aquexa broca immensa del horari
que, com si fos del Criador lo dit,
al Univers li va comptant les hores
que li faltan encara per morir.

MIRANT AL CEL

Ubi amor, ibi oculi.

I

QUIN martyri tan crudel
fóu lo de Carles Spínola,
condemnat, ¡ay! ¡a morir
de foch dins una gran rodal
Ja-ls fexos van acostant
que han de fer-li de corona;
al bell mitg hi ha un boscall dret:
l'hi lligan y l'hi agarrotan.
Mes ell díu a sos butxins:
— Desfèu, si us plau, exa corda:
me lliga millor lo Cel
ab sa somrisa amorosa...
Qui té-l séu amor a dins
no sent lo foch per defora. —
Y, recordant-se del Cel,
ja li sembla que s'hi troba.

II

Deslligat se queda y sol
en mitg de l'immensa flama,

immòvil com un pilar,
 ab la vista a l'estelada.
 Son cos s'anava fonent
 com la sal dintre de l'ayga,
 y com ciri vora'l foch
 se morfondeix y regala.
 Son esperit, passarell
 que veu desfer-se la gavia,
 desplegant ses ales d'or,
 vers lo cel pren la volada,
 y ahont tenia los ulls
 no triga a tenir-hi l'ànima.

EVA Y LA ROSA

*Abans de la culpa d'Adàm les roses no
 tenian espines, segons Sant Ambròs*

LA Rosa y Eva en la metexa aurora
 primera enlluhernadora,
 sortiren de les mans del Criador;
 sortiren per la porta de la vida,
 dexant embadalida
 la creació ab l'albada del amor.

¡Fresca y joliva matinada aquellal
 La llum era novella,
 los astres començavan a florir;
 estrenava la terra, tota nova,
 sa esmeragdina roba,
 lo firmament sa arcada de zafir.

Eran noves la mar y les boscuries,
 no apreses les canturies
 del cèlich rossinyol no sentit may,
 los serafins al cel li responían,
 y anavan y venían
 les músiques y càntichs per l'espay.

Quan la primera dona y la primera
gemada rosa-vera
se trobaren en mitg del paradís,
llur cor, pur y innocent, no conexia
la negra gelosia,
y llur salutació fou un somris.

La reyna de les flors està enjoyada
de gotes de rosada,
sos llavis virginals degotan mel;
tot just exida de les mans divines,
encara no té espines,
com lo cor d'Eva no té encara fel.

Eran les dues celestials y belles,
bessones y poncelles;
lo papelló no havia obert son pit;
tenen sos cors tot son aroma encara,
tot son encís la cara,
tota sa albor serena l'esperit.

Sos llavis vermellosos s'acostaren,
y un bés se regalaren,
sa essencia barrejant y son perfúm,
y llur rosada tinta purpurina
de poma camosina
que en lo tendrívól branquilló-s presúm.

Retragueren llavors llur poncellatge
del cel ab lo llenguatge,
sos misteris y somnis y plahers;
tenen sempre que dir-se tantes coses

les vèrgens y les roses,
ayl y aquells eran sos amors primers.

Des dels núvols los Angels que les veyan
cantavan y somreyan,
agitant dolçament ses ales d'or;
la perla de la mar deya a l'estrella:
— ¡Quina gentil parella
l'única dona y la primera flor! —

Eva, ab ses mans metexes, amorosa
donava ayga a la Rosa
y espurch a l'ufanía del roser,
y tenir li semblava una germana
com ella sobirana
dels cors, de l'hermosura y del verger.

¡Un día, día trist! Eva a sa amiga
vé a dir-li que somriga,
puix tot plora y sospira al paradís;
ella es nuha, mes ¡ay!, ¡sense innocencia:
del arbre de la ciencia
lo fruyt ha emmetzinat son cor felíç!

Plorant també la rosa desflorida,
li dóna una punyida
que fa sagnar sos dits: — Tu t'has armat
per mi d'espines, — ella diu quexosa.
— Y tu, — respòn la Rosa, —
tu tens al cor l'espina del pecat. —

AMOR

Ama unum in quo sunt omnia.
SANT BONAVENTURA.

A RA vé lo mes de Maig,
regalada primavera;
de totes les seves flors
mon Amor es la més bella.
Vindran l'istiu y l'hivern,
no se-n veurà cap en terra,
sinó la del méu Amor,
que de totes es la reyna.

Si giro los ulls al cel
la comparo ab les estrelles;
boniques són les que ovir,
mes totes les senyoreja,
com lo liri als galdirons,
com l'abet a les ginestes;
elles duraràn mil anys:
la mia Amor es eterna.

NOCTURN

Benedicite stellae coeli Domino.

S OTA l'ala del cel blava y immensa
la terra com un nin està adormida.
¡Quin somni més suau! Ni un bés del ayre
se sent entre-ls arinjols, ni una nota
del concert que animava la boscuria.
Cançada de volar l'àliga altiva,
en son níu de penyals dorm y reposa;
de refilar cançada l'alloseta,
posa-l cap sota l'ala entre les fulles,
y guarda per l'aurora sos arpegis.

Del santuari l'orgue
dexe dormir los sons en sos registres
y-l càntich pres en sos pulmons de cuyro,
com l'harpa del convit sobre ses cordes
dexe adormir l'encès epitalami.
La ramada de cases y masies
que tenen la blancor de les ovelles,
com al voltant del séu pastor insomne,
tranquila dorm entorn del santuari,
despullat de les pompes del ofici.
No fuma l'encenser, la vèu no trona
en la divina càtedra, les vèrgens
estroncan en sos llavis la pregaria,

flors que ja copsan nous aromes, bresca
d'ahont la dolça mel s'ha escorreguda.

Tot dorm, menos los Angels del Altíssim,
que en la foscor parpellejar se veuen.
Els del astre del dia ab les petjades
van encenent les llums misterioses
del formidable altar del hemisferi.
De les grades enormes de les serres
fins al cim de la volta, d'hont lo Sírius
apar l'excelsa clau, encendre-s veuen
los ciris de l'hermosa lluminaria.
De la mitja-taronja immensurable
penjan la mòvil llantia de la lluna
que omple-l cel d'una albada de celistia,
claror amiga dels placèvols somnis.

De milions de ciris, quan l'encesa
illumina l'esplèndit tabernacle,
la cobla angelical ab ses violes,
sos violins de cordes argentines,
ses cítars y flautes y psalteris,
descapdellan sos hymnes al Altíssim,
que rodolan amunt de volta en volta,
de cel en cel en flúida cascada.
Mes sols la senten los infants que dormen
sota l'ala felç de l'innocència,
y-ls qui, fugint del humanal desori,
han fet son ntu en l'encinglada esplugu.
Los mundans no la senten: les orelles
que han trobat en disbauxa gatzarosa
lo cant de les sirenes escoltívol,

dignes no són d'aquexes melodíes
que-ls Angels de la Gloria
dexan vessar pèls àngels de la terra.

Gloria eterna al Senyor! De nit y dia
ressonen les divines alabances,
les del Angel ensemps ab les del Home,
les de la terra ab les del Cel empiri.
Oh nit, hora de pau y de misteri,
dus-li també tos hymnes olorosos,
que de les ribes terrenals ombrívols
pujan a les del Cel, de flama en flama,
de soley en soley, fins al abisme
de la llum increada hont irradiá
de Jehovàh l'altíssim tabernacle.

IN DOMUM DOMINI

Lactantes ibimus.

ANIRÉ a casa del méu Pare,
ja va cayent la llarga nit,
se-m va acabant ja la pobresa
y abans de gayre seré rich;
l'or y la plata tindré en orri,
y a restalleres los zafirs.
Totes les penes són passades,
sinó l'amor de Jesucrist,
que de les penes ne fà glories...
¡Oh paradís! ¡Oh paradís!

Jo en lo méu cor sento unes ales
que volarían sense fi.
Donchs ¿per què Déu me les hi posa,
si per volar no han de servir?
Lo firmament que veig per fora,
¿quan lo veuré de part de dins?
¿Quan volaré per l'estrellada,
blanch ametller que hi veig florir,
del etern Maig dolça primícia?
¡Oh paradís! ¡Oh paradís!

CANT DE LA ESPOSA

*Dilectus meus mihi et ego illi
sponsabo te mihi in sempiternum.*

L'he trobada, Jesús, l'he ben trobada
la font de tota amor
des que-m teníu als braços recolzada,
prenent la soleyada
d'aqueix dolcíssim Cor.

De sa ferida en l'ayga saborosa
s'abeura l'esperit;
jo só l'abella, l séu costat la rosa;
jo só l'aura amorosa,
Jesús l'arbre florit.

A l'ombra de ses branques ensopida,
¿que hi fà de bon estar!
Entre deliquis s'esvancix la vida,
com flor que ha musteida,
la flama del altar.

M'aboca-l Cel melífua riuada
de música y dolçors,
y en sa corrent somntó embriagada

per l'èxtasis breçada
sobre càlzers de flors.

Me regalo de totes ab l'aroma,
ruxím de sucre y mel,
y ayres suàus, com ales de coloma,
amunt de broma en broma
m'empnyen cap al Cel.

Dech ser-ne aprop, que m sembla a voladuries
sentir hi-ls Serafins,
rodolant sos arpegis y canturies
per místiques boscuries
de murtra y gessamins.

Ja apar que oviro engarlandat del iris
un trono de claror,
y, entre lletiscle, arbres d'encens y lliris,
la palma dels martyris,
les roses de l'amor.

Rossos Angels y vèrgens me-n coronan
en regalats ombrífus,
bells somnis de la Gloria m'apetonan,
y dintre'l cor ressonan
sos aleteigs festífus.

¡Ja hi só! ¡Ja hi só! Que l goig del nuviatge
no-s dóna axí en lo món;
qui-m lliga axí a son pit no es vana imatge,
ni es ombra de brancatge
la que-m dessuha-l front.

Lo somrís d'exos llavis amorosos,
oh empiri, ¿no es lo séu?
¿No-n són aquexos rinxos olorosos?
d'amor ayres melosos,
¿no són halè d'un Déu?

Donàu-li flors, oh maigs y primaveres;
cantàu-li, rossinyols;
endolciu-vos, ayrades falagueres;
concert de mons y esferes,
ressona avuy més dolç.

Y Vos, Jesús, dexàu-me en vostres braços
lo són d'amor dormir,
extrenyèu, extrenyèu tan dolços llaços,
que als nupcials abraços
me sento defallir.

ALES

UN desitg nit y día m'esperona
cap a les cimes hont reposa'l Cel,
per veure-la d'aprop exa corona
d'hont lo floró més pobre es un estel;

per veure-les encendre exes antorxes
y des del vespre a la primera albor
passar esplendoroses per los porxes
del alcàçar diví del Criador.

¿Foren a exams sembrades les estrelles
com en un camp granívol lo forment?
¿Són flors plenes de granes o poncelles
los lotus blanchs del rfu del firmament?

¿Quina força equilibra les esferes,
fent-les en dança eterna voltejar,
com rodes d'un rellotge volanderes
que ara tot just s'acaba d'arriar?

¿Hont va a descarregar sa pedreria
l'imperial carroça de la nit?
¿Hont va a dexar sa brillantor lo día,
puix cap-al-tart se-n mostra desflorit?

¿Qui d'exa mar ha vista la ribera?
¿Qui d'ex abisme ha escandallat lo fons,
d'un nou palàu del univers pedrera
tal volta, o breç de noves creacions?

¿Hont s'amaga-l cometa formidable
per ressortir un segle o dos després
entre les llums etèrees espantable,
com serp de foch en mitg d'un bosch espès?

¿Sobre quins ralls los astres van y venen,
que en llur camí no descarrilan may?
En sa embranzida, ¿ab quin bridó-s detenen,
que a truchs no s'estabellan per l'espai?

De la cadena d'or que tot ho serva
poques anelles oviràm d'ací,
y, ¿effimers d'un instant, des de un brí d'herba
la voldríam midar fins a la fil

Oh Cel, oh Cel, oh llibre de misteris,
¿quan m'obriràs tos més hermosos fulls?
¿quan m'obriràs tos altres hemisferis,
cambra reyal tancada a nostres ulls?

¿Quan veure-m dexaràs les roses veres
d'exos rosers que m'han punyit lo cor,
de mos tristos hiverns les primaveres,
de ma fúnebre nit la resplendor?

¿Quan veuré obrir les estrellades portes
del regne hont tot crucificat reviu,

y rebrotar mes esperances mortes,
y-l més bell de mos somnis renadú?

Si catifa es l'atzur de vostres sales,
¿quan lo veuré a mes plantes enflorar?
¡Oh Déu méu, oh Déu méu, dau-me unes ales
o prenèu-me les ganes de volar!

EUCARÍSTIQUES

AL REY DE LA GLORIA, FILL DEL PARE ETERNAL,
A NOSTRE SENYOR JESUCRIST,
FILL DE LA VERGE IMMACULADA,
VERITABLE DÉU Y VERITABLE HOME,
REY IMMORTAL DELS SEGLES Y DEL MÓN,
VERITABLEMENT, REYALMENT Y SUBSTANCIALMENT
PRESENT EN LA SANTA HOSTIA,
LOS AMICHS DEL SACERDOT POETA VERDAGUER
DEDICAN LES EUCARÍSTIQUES, MAGNÍFICH MONUMENT
DE SA FE, SA ESPERANÇA Y SON AMOR

BISBAT
DE PERPINYÀ

Perpinyà, 21 de Març de 1904

AL SENYOR AGUSTÍ VASSAL

Molt distingit senyor y fill meu caríssim:

Acabo de llegir les EUCARÍSTIQUES de Mossèn Jacinto Verdaguer, quina lectura me va causar fondíssima impressió. L'ànima del nostre excels poeta revtu del tot, ab l'ardor de sa fe y la bellesa de son enlayrat geni, en aquexes poestes que semblan emmanlleuades al Càntich dels Càntichs. Creure, amar y patir, tota la vida de Mossèn Cinto pot resumir-se en aque-xos tres mots, o, per millor dir, la creu y-l càlzer van ser les dues fonts inagotables ahont va pouar la seva inspiració. Des de la primera joventut fins al llindar de la eternitat, la vida del capellà y del poeta va desenrotllar-se sota aquexes dues influencies. Vida de crucifixions, de dolors físichs y morals aguantats ab una resignació de màrtir; vida d'amor, d'aquexa amor que en la llenga mística se dtu Caritat, quina font embriagadora va ésser per ell lo divot càlzer del altar.

Les Flors del Calvari nos han fet mirar l'home dels dolors, y hem de regraciar a Déu de no haver-li perdonat les penes y-ls neguits, hauria faltat, en efecte, a la nostra admiració

per tan excels poeta, de poder contemplar-lo, per axí dir, a nú, a descobert, despullat dels aventatges humans, dins del sol lluhiment de ses virtuts.

Avuy les EUCARÍSTIQUES nos fan mirar lo triomfador del dolor, Mossèn Cinto, tenint d'una mà la aspra creu feta harpa armoniosa, y de la altra lo càlzer d'or, plè de la sanch del Anyell diví, mentres que ab veu de cigne canta los últims hymnes de l'amor místich, hymnes dolçíssims començats en la terra y finits en lo Cel... Lo cigne armoniós ha mort davant del sagrari.

Les EUCARÍSTIQUES han sigut lo testament poèlich de Mossèn Jacinto Verdaguer. La primera plana la va escriure davant del Sant Misteri de Pezillà, en nostre trocet de Catalunya que tant estimava y ahont tots los cors eran seus; y l va firmar y segellar en Perpinyà, cinch mesos abans de morir, elegint-vos per marmessor com a amich fidelíssim.

Al donar a llum aquexes últimes poestes compliu, donchs, la seva última voluntat; y d'axò vos ne seràn sempre més reconexents los admiradors del poeta, los bons fills de Catalunya d'ençà y d'enllà del Pirinèu, y sobre tot lo qui firma aquesta carta, repetint-se vostre pare amantíssim en Crist Senyor Nostre

JULI, Bisbe de Perpinyà

GENESI DE LES EUCARÍSTIQUES

Si en ales del pensament nos trasladam a la Capella hont s'hi venera al gloriós Sant Jordi, patró de Catalunya, aprop del poblet de Folgaroles, bisbat de Vich, en mitg d'un amfiteatre de rocasses acimades per un imponent dolmen, altar un día dels déus del paganisme, boy seguint les remors dels torrentars y cascades, veurèm a un jove sacerdot qui, acompanyat de sos parents y amichs, avença a poch a poch, esblaymat, commòs y gayre bé defallint.

Al enfront d'un senzill altar guarnit ab dos pomells de flors y enllumenat per quatre ciris, hi celebra ferventment l'august sacrifici de la Missa, aparexent com transfigurat per un sant ardor que a sos oyents una devoció fonda encomana.

Ja lo nou ministre del Senyor, en un acte d'adoració, enlayra per dessobre les testes que la Fè y l'Amor fan inclinar, a la primera Hostia per ell consagrada, ver recaptador del Infinit, Hostia profitosa que reflexarà suàu brillantor sobre tota la seva vida, força divina que l'aguantarà en sos treballs, ses lluytes y ses contrarietats.

Vinticinch anys més tart, Mossèn Jacinto Verdaguer remembrava ab plèr lo recort de sa primera missa, que fou, com ell deya, la *bella aurora del meu sacerdocí.*

Gracies a les pregaries de sa bona mare, cobrà coratge pera pujar al altar: *Pobra mare! Ses fervoroses oracions me donaren força pera pujar al altar per la primera vegada,*

hont hi alçava ab mes mans tremoloses la Hostia santa, sol hermós de les ànimes enamorades, emporporant-hi ab la sanch de Jesucrist sos armoniosos llavis.

Durant lo curs de sa existencia celebrà en les esglésies més famoses del món catòlich: a la catedral de Còrdova, a Sant Pere de Roma, a Tànger, a la mora Constantina, a Santa Eduvigis de Berlín, a la església dels Dominichs de Sant Petersburg, a la catedral de la Havana quan estojava les cendres de Cristófol Colóm, a la cova de Bethlèm y sobre los rocatars del Calvari.

Mes les capelles de marbre, los altars de jaspi, los retaules d'alabastre, de bronze y de plata, les estovalles brodades d'or, les dalmàtiques de brocat, y les casulles rublertes de pedres precioses, no li feren pas oblidar los ornaments senzills ni'l pobre altar de Sant Jordi hont hi tingué lloch sa primera missa, y quin recort sobrepujà a tots los altres, segons ell meteix deya, *com si'l meu cor s'hi haguts quedat allà, hont celebrí lo primer sacrifici.*

Dolent-se d'haver dexat aquells cims pera baxar a la plana, se plany de que la humil formiga haja tingut ales, perquè no hauria trepitjat tantes d'espines, *ni hauria hagut de plorar tantes llàgrimes.*

¡Benehides espines y fecondes llàgrimes que-ns han reportat tantes obres mestres!

Lo poeta sembrà en llàgrimes, mes la cullita ha sigut gloriosa y abundant en garbes d'un grà que no s'agotará may més.

Pèl Desembre de 1896 endreçavam un humil prech al poeta més gran de la catòlica Espanya, Mossèn Jacinto Verdaguer, sacerdot del Altíssim, perquè desitjavam obtindre del autor de *La Atlàntida* «una de les paraules que immortalisan tot lo que canta vostra delicada ànima de

poeta», una poesia sobre les Sagrades Hosties de Pezillà de la Ribera.

No-n teníam prou de que haguessen sigut cantades per un Bisbe eminent, teòlech y poeta, sinó que volíam sublimar-les per la vèu del geni.

Lo poeta del cor d'or acullí nostra súplica ab la bondat y senzillesa que formavan son caràcter, y tres o quatre dies després, per conducte de nostre excel·lent amich en Delpont, rebíam la celebrada poesia *Lo Sol de Pezillà*, que es un hymne magnífich dedicat a la Eucaristia, y quin títol solament ja val més que un llarch poema.

Lo sacerdot-poeta, pera cantar al Santíssim Sagrament, feya emmudir ses penes y abastava la harpa penjada dels sàlzers del camí, que des de temps restava silenciosa.

«Los quatre versos—nos escrivía ab sa extremada modestia—ab que responguí a vostra honrosa invitació, me sortiren d'un raig lo día de Nadal, y són los únichs que he escrits fa molt temps.

»No són pas dignes de Jesús sagramentat ni del Misteri de Pezillà. Mes tal com sían prenèu-ne vos y prenga lo bon Jesús la bona voluntat.

»Un de mos somnis es escriure un llibre sobre lo misteri de la Eucaristia.

»Ho podré fer? A la voluntat de Déu. Mentrestant m'aconhorta pensar que en poesia o en prosa lo cantan millor altres poetes, y sobre tot los Angels que fan la vetlla de día y de nit al voltant del Tabernacle.»

Al rebre la nova de que l'insigne poeta se proposava compondre un llibre sobre la Eucaristia, nostre cor bategà ab entusiasme y felicitat.

Tot seguit encoratjarem axís a Mossèn Jacinto Verdaguer:

«Me feu saber que un dels vostres somnis fóra escriure un llibre sobre lo misteri de la Eucaristia.

»Vulga Jesucrist que aquest bell somni esdevinga prompte una hermosa realitat.

»Allà hont està lo Còs diví es hont s'acoblan les àligues.

»Donchs, enlayra lo vol, àliga soperba, y contempla ab ta mirada fonda al Sol de la Eucaristia, enllumena ab sos resplendents raigs a Espanya, França y lo món enter. Jamay cap altre poeta ha cantat un tema més sublim.

»Ningú més a propòsit que vos, oh sacerdot de Jesucrist, pera cantar-lo.

»No-ns retardèu la obra capdal de fè y d'amor.»

Somniavam un poema grandios y nostres desitgs no-s complian. Alguna ocasió, per les confidencies d'un amich, poguerem suposar que aquesta gran obra estava preparant-se.

Comunicarem a Verdaguer les alegrías y esperances que cobejavam. Mes ay! nostres il·lusions s'esvahiren prompte. Sa resposta del 27 d'Agost de 1898 era ben terminant.

«En Delpont vos haurà parlat ab massa benevolença dels meus pobres escrits eucarístichs.

»No n'he pas escrit ni-n só capaç d'escriure un poema, y sí sols unes quantes poesíes. Una d'elles es *Lo Sol de Pezillà*, que per cert es més obra vostra que meva, y tal volta per axò les altres poesíes, ses companyes, temo que li seràn inferiors.

»Faré solament, si a Déu plàu, ma humil cançó a la sagrada Eucaristia, mes no serà pas cançó de rossinyol, sinó de cigala, y de cigala vella y esmortuhida pèls frets del hivern de la vida. *Nemo dat quod non habet.*

«A entonar aqueix cant de cigala o de grill m'ajudarian algunes obres de sa llista que li remeto, esborrant-ne les que tinch ja per conegudes. Si li plàu dexar-me-n alguna, li agrahiré, especialment les firmades per Sant Francisco de Sales, P. Faber, Monsenyor de la Bouillerie y Monsabré.

»Lo millor serà que envièu les que bé vos semble y no necessitèu d'alguns mesos, perquè treballo ab molta pena y sovint tinch de dexar, al pendre la volada, una poesia al pà dels Angels, per guanyar o cercar lo pà material que Déu n'hi dó.»

La composició del poeta, donchs, no consistirà en un gran poema sobre la Eucaristia, sinó en un aplech de poemes: en lloch d'una obra magistral, ne possehirèm moltes, que si no estàn unificades, en cambi presentarán la rica varietat dels resplendors eucarístichs: *circumamicta varietate.*

Ben rebuts foren nostres llibres, dels quins nos deya: «He començat a saborejar y a fer la abella sobre aquell camp de flors.»

Mes la doctrina sola no es prou pera guiar al poeta que recorre sempre a la oració: resar una missa a Jesús Sagramentat, al altar major de la esglesia de Bethlèm, com nos comunicava, «davant un poble immens que m'ajudaria ab ses pregaries». Y ell meteix demanà al Senyor «inspiració pera entonar-li un càntich nou» (Carta del 23 de Setembre de 1898).

En lletres del 31 de Desembre del meteix any, humilment expressa son desitg, pera cantar «al Santíssim Sagrament, de que voldria ésser més digne sacerdot y menys indigne y pobre poeta».

De tant en tant alguna pena sopta ses inspiracions.

«La situació d'Espanya no convida a cantar. No obstant, vull acabar mon psalteri al Santíssim Sagrament» (Lletra del 11 de Juliol de 1899).

Comprenguerem que lo defalliment lo guanyava quan va escriure-ns: «No sé pas quan podré estampar mon llibre de la Eucaristia. No-m serà pas possible, com no s'arreglen mos assumptes.»

Ab tot, va posar en vers dos miracles del hermós llibre del P. Couet, *Les Miracles du Saint Sacrement*, dihent-nos: «He poetisat un parell de miracles dels del llibre hermós. Mes no he tingut pas cap inspiració: Jesús Sagramentat ne prenga la bona voluntat» (Carta del 31 de Desembre de 1899).

Sos planys fan trencar lo cor: «Só vell, estich en una mar de tribulacions que no-m dexan pensar ni escriure, y menys cantar. Per la alta poesia me sento exalat. Tantes y tan crues tempestes m'han xafades totes les flors del méu hort y m'han dexat sense un brot de poesia. Tot sia per Déu» (Carta del 9 d'Agost de 1900).

Axís com la encisera albada senyala lo sol, les *Flors de Maria* preparavan lo camí a les EUCARÍSTIQUES. La Mare disposa la via al séu Fill: *Ad Jesum per Mariam*. Per Maria se va a Jesús.

Al posar terme, gayre bé, a ses EUCARÍSTIQUES, nos escrivía Verdaguer: «Respecte a n'aquestes poesies, estich encara indécis entre publicar-les en un sol volúm o en tres o quatre petits llibrets.»

Y-ns donava detalls de la composició dels opuscles, als que voldria «afegir-hi, si Déu volgués que sabés escriure en prosa, una videta popular de nostre Sant Pasqual Baylón (que s'ha de començar encara)».

Lo poeta se dignava consultar-nos: «Ara vos pregun-

to: ¿Què vos ne sembla? Quin dels dos plans vos apar millor?... Lo gloriós Sant Jacinto, que porta en una mà la Santa Verge y en altra lo Santíssim Sagrament, nos inspire a vos y a mi» (Lletres del 12 de Desembre de 1900).

Manifestarem nostre humil parer al poeta, qui-l trobà rahonable: nos determinavam per l'aplech y no pera seccionar la obra, perquè axís minvaria l'efecte del conjunt.

«La resposta que vos me donà a la pregunta de si es millor publicar mes EUCARÍSTIQUES en varis llibrets o en un sol volúm, m'ha semblat bé. Sortiràn totes plegades, mes axò serà quan Déu voldrà; perquè per ara estich destorbat y la obra no està prou feta encara. Aquell l'acabe per qui o en honor de qui fôu començada.»

Aquesta carta, del 3 de Janer de 1901, siguié, ay! la darrera que del gran poeta va arribar-nos.

No obstant, tinguerem la sort de veure a Jacinto Verdaguer quan sa vinguda a Perpinyà pera tributar los derrers homenatges a un dels millors de sos amichs, lo senyor Justí Pepratx, traductor de *La Atlàntida* y altres obres (Desembre de 1901).

Abans de separar-se de nosaltres pera retornar a Barcelona va confiar-nos lo séu manuscrit, que per primera vegada, en l'any anterior, nos havia sotmès.

L'insigne poeta ja ho presentia que no posaria fi a la seva obra:

Oh! Vola, àliga real;
axeca més la volada;
axeca-la cel amunt,
que-l volar ja se t'acaba.

Mossèn Jacinto Verdaguer volgué constituir-nos depo-

sitaris de les EUCARÍSTIQUES, quin preuat tresor tenim en nostres mans y, ajudant Déu, no quedarà pas amagat.

Ab lo concurs dels amichs d'en Verdaguer erigirèm sobre la seva tomba un monument digne del autor de *La Atlàntida* y del místich incomparable.

Prompte un nou floró hermossejarà la corona del poeta, ja prou valiosa y resplendent.

Resta ignorat lo nom del argenter de Segovia que desitjava

Morir cisellant en or una custodia.

Mes si no conexèm al primer, sabèm que-l segón, que ha fruit aquesta sort immensa, es Mossèn Jacinto Verdaguer.

Després d'haver ofert a la Mare la millor corona de les més gayes flors, *Flors de Maria*, preparava pera-l fill una sumptuosa diadema, més esplèndida que la dels reys: una diadema composta de tots los resplendors eucarístichs. Y

S'ha mort cisellant en l'or aquesta custodia.

Es una poesia més que humana: són càntichs y armonies celestials com les que deuen fer sentir los Serafins dalt del Cel, entre-ls enlluernaments de la divina presència, davant del meteix Déu.

Es més que càntichs: es una pregaria, una adoració sublim.

Axís com Frà Angèlich pintava agenollat sos Cristos y ses Madones, també Mossèn Jacinto Verdaguer devia compondre sos poemes eucarístichs, ses *Eucarístiques*,

com ell les anomena, al peu del Tabernacle en lo flamejament diví de la resplendent Hostia.

Allí flameja l sol de l'Hostia Santa.

Sota aqueixa apariencia
s'emmantella l'increat,
s'hi sotmet l'Omnipotencia,
s'hi encabeix l'Immensitat.

Després de la crucifixió del Calvari ventan les delícies del Tabor.

Com l'imàn atràu al acer, la Eucaristía atreya al sacerdot-poeta, que voldria ésser presoner ab lo Presoner diví.

De la presó del sagrari
voldria ser presoner,
ab vostre amor per cadena
y ab Vos per escarceller.

Lo trobayre de la Eucaristía se complaurà en exhalar un cant planyívol acompanyat de son llaüt d'or:

...eucarístich trobador,
llençaré ma trista quexa
puntejant mon llaüt d'or.

Qui millor que-l sacerdot-poeta pot cantar:

Lo Déu del sagrari es gran:
ell engrandeix y angelisa;
lo que toca s torna sant,
y a qui-l reb lo divinisa.

En ses hores d'angoxa no canta, y plora de vegades tota la nit als peus de son Estimat.

Tota la nit he plorat.
 ¿Ahont plorà qui estima,
 sinó als peus del Estimat?

La primera de les seves poesies eucarístiques, y que ha sigut principi y causa de totes les demés, es *Lo Sol de Pezillà*, que comença ab aquesta incomparable imatge:

Ton front abaxa coronat d'estrelles,
 oh noble Canigó,
 que un altre Rey baxà de més alt que elles
 al cor del Rosselló!

y acaba ab un magnífich acte d'adoració:

En son trono, que ornà la primavera,
 adóra-l, Rosselló,
 al Rey de Pezillà de la Ribera,
 més alt que-l Canigó.

¿No-l veyèu al magestuós y altívol Canigó, tan exaltat pèl poeta, acatar-se enfront de la Magestat de Déu, qui reyalment està en les Hosties Santes?

Es lo més grandió que hi puga haver.

Nosaltres l'hem vist al venerable sacerdot, humilment postrat en una adoració secreta; l'hem vist contemplat radiant y com transfigurat les Santes Hosties que tant bé ha cantades. Talment nos sembla veure-li encara.

Aquestes Hosties han reflexat sos poderosos raigs sobre-l front del geni.

Prompte, al voltant del Sol de Pezillà, gravitaràn en lo cel de la poesia brillants estels que pregonaràn les glories y magnificència de la Eucaristia

Quins càntichs tan purs los serafins que volatejan al

entorn del Tabernacle han ensenyat al poeta prou digne d'escoltar-los y comprendre-ls!

Quan per primera vegada fullejarem les EUCARÍSTIQUES, nos proposavam senyalar de pas les poesies més notables; mes nos fôu difícil: passavam de sorpresa en sorpresa, encisats, corpresos, extasiats.

Avuy, com ahir, estèm baix lo meteix encs. Semblants belleses no poden analisar-se, y axís nos acontentarèm en esmentar *La Cena*, *Meditació sobre-l Misteri dels Misteris*, *Lo Crucifix y-l Càlzer*, *Lo Blat*, *La Nit de Corpus*, *La processó de Corpus*, *La Missa de Sant Joan* y *La Custodia de Barcelona*.

Aquesta darrera sobre tot, que conté les proporcions d'un poema, es la més hermosa de totes y d'un lirisme perfet.

La Custodia de Barcelona no desdtu pas de la *Oda a Barcelona*.

Abdues són dos valiosos brillants que lluhiràn al front de la gran ciutat, que bé pot gaudir-se-n, com raigs resplendents de son patriotisme y de sa fè.

Una part important manca al manuscrit de les EUCARÍSTIQUES, y es lo poemat dedicat al Santíssim Misteri de Sant Joan de les Abadesses, lo Sant Crist antiquíssim que porta en son cap la més preuada de les reliquies, una Hostia consagrada des de fà mólts segles.

Segurament no fôu pas un oblit del claríssim poeta lo no haver descrit aquest miracle que devía omplir un lloch assenyalat, segons va manifestar-nos lo nostre amich y distingit dexeble del gran Verdaguer, l'Antòn Busquets y Punset, qui ab aytal motiu acompanyà al cantor immortal en una visita especial que feren al Crucifix miraculós, venerat en una alta montanya de Catalunya.

Era una de les parts substancials de la seva obra, que Verdaguer servava pèl final.

Pera dissort, la enfermetat que posà terme a sos dies li impedí executar son projecte.

Sens dupte es un joyell preuat que manca a la magnífica corona eucarística, la més bella, ab la de Tomàs d'Aquino, que jamay altre poeta haja ofert a Jesucrist; però tal com es enlluerna d'aytal manera que, al admirar-la, sos resplendors no dexan veure lo que pot mancar-hi.

Los llegidors que com nosaltres tindran més tart lo pler d'assaborir les EUCARÍSTIQUES de Verdaguer, no repararan pas en classificar-les entre les obres més exquisides del poeta.

Es lo cant suprèm del Cigne de Folgaroles, són los derrers batechs d'aquest gran cor de sacerdot y de poeta.

Com son gloriós patró Sant Jacinto trespassant les flames, axís Mossèn Verdaguer ha pres ab una mà la divina Hostia, ab la altra a la Santíssima Verge, y les ha presentades al món, pasmant-lo ab tanta gracia y magestat.

Bé-ns plau contemplar a Jacinto Verdaguer dominant les onades de la mar quan retronan fressoses amenaçant engolir lo vaxell en que navega; bé-ns ompla contemplar en sa ardida volada a n'aquesta Aliga reyal planant en la immensitat, en los cims de les montanyes més elevades. ¡Que n'es d'hermós! ¡Que n'es de gran! Però lo trobàm més admirable encara quan, en mitg de les amargues onades de la tribulació que arrèu l'envoltan, besa la mà de Déu qui-l prova, canta ses glories y ses magnificències eucarístiques, y d'arrobament en arrobament, d'èxtasis en èxtasis, d'ascensió en ascensió, s'enlayra fins a les altures

més sublims del Infinit, en los resplendors de la llum y en la plenitut del amor.

Es més que-l poeta de la humanitat: es lo poeta de la divinitat.

En ell la personalitat sagrada del sacerdot realça la del poeta, donant-li un no sé què de perfecció que sols pot conferir lo caràcter sacerdotal.

Les EUCARÍSTIQUES van a exir en lo cel de la poesia com una immensa y resplendent custodia, més brillant que la Custodia de Barcelona, la més preciosa del món, reflectant los raigs de llum y de vida de la Hostia santa, profitosa pera la salut dels pobles y dels individus. *O salutaris Hostia!*

Los Congressos Eucarístichs de Paray le Monial y de Namur han glorificat al sacerdot-poeta.

Com a membres dels esmentats Congressos demanarem de cor la entrada de Mossèn Jacinto Verdaguer, malgrat la seva modestia, que-s resistí a presentar-se.

Al començament del Juny de 1897 endreçavam *Lo Sol de Pezillà* al Sr. Baró de Sarachaga, Director del *Hieron* (Musèu Eucarístich), qui presentà aquesta magnífica poesia al Comitè del Congrès de Paray le Monial.

Lo Rvnt. Gauthey, Vicari General del Cardenal Perraud, va llegir-la ell meteix, ab l'aplaudiment general dels concorrents.

Lo Sol de Pezillà ha sigut publicada en les llengues catalana y francesa en lo volúm del Congrès.

Fóu un moment d'alegría per Mossèn Cinto quan llegí aquestes planes, que nosaltres metexos li mostrarem en una entrevista que, ay! devia ésser la derrera.

Nos demanà dur-se-n aquest llibre, que-l servà fins sos

derrers jorns, y que conservàm com un preuat recort de les nostres relacions.

Cinch anys després (del 3 al 10 de Setembre de 1902) se celebrava lo renomnat Congrès Eucarístich internacional a Namur (Bèlgica).

La ocasió no podia presentar-se més favorable y solemne pera donar a conèixer les EUCARÍSTIQUES, que l'ilustre difunt acabava de llegar-nos.

Espondaniament s'obriren les portes davant del cantor immortal de la Eucaristía, com sens dupte havian sigut ja obertes pera la seva bella ànima les portes de la benaventurada eternitat.

Honor a Sa Grandesa, Monsenyor Heylen, lo piados y espiritual Bisbe de Namur, President dels Congressos Eucarístichs internacionals.

Serà una gloria pera-l Congrès de Namur l'haver revelat les EUCARÍSTIQUES de Verdaguer a la pietat cristiana, que hi constituirà les seves delícies.

Les EUCARÍSTIQUES han brillat a Paray le Monial, «lo primer trono eucarístich del món després de Gerusalèm»; han brillat en la santa Bèlgica, «que figura en primer rengle quan se tracta d'exaltar lo culte de la Sagrada Eucaristía».

Y axís meteix poden resplendir sobre Espanya y tot lo món.

Nosaltres, a qui lo geni català s'ha dignat confiar-nos la seva obra, fidels a n'aquest encàrrech sagrat, dipositàm ab una piadosa veneració sobre la seva tomba, d'aquí endavant famosa, aquest monument de son amor y de sa fè, tenint-nos per ditxosos al revelar al món literari y religiós les EUCARÍSTIQUES d'aquell qui ha merescut ésser

anomenat lo nou Dant, del gran poeta èpich y místich Mossèn Jacinto Verdaguer.

No-ns bastava l'haver descobert la existencia de la obra magistral pòstuma de Verdaguer.

En la més il·lustre de nostres assemblees literaries lo nou elegit es rebut solemnement per un de sos membres més distingits, que-l presenta al docte Areòpach, donant a conèixer sos títols y sos mèrits.

Aquí lo nou electe ja-s recomana per sí meteix, mereixent les honors d'una celebritat universal y d'una gloriosa immortalitat.

Se tractava de presentar al públich una de ses obres més hermoses, esbadellada sobre la seva tomba com un lliri d'enlluhernadora blancor.

Calía un home superior que hagués conegut al sacerdot-poeta y apreciat totes les riqueses d'aquesta gran ànima.

La Providencia, sempre generosa y delicada, nos l'ha fet trobar al temps oportú.

Tinguerem de vèncer sa modestia, senyal característica del verdader mèrit, que-l feya comparar-se a la goteta d'ayga davant l'Occea, que havia amidat en sa extensió y profunditat.

¿Què pot la pobra gota davant del Occea?

La gota d'ayga s'ha convertit en un acaudalat riu que ha portat a la mar son abundant tribut.

Lo dexeble era digne d'alabar al Mestre, qui l'havia distingit entre tants d'altres estimant-lo ab un afecte singular.

Quan Elías se-n pujà al Cel en un carro de foch, dexà son mantell al séu dexeble Elisèu.

Al dexar aquest món l'il·lustre poeta català, ¿s'ho ha emportat tot, geni, gloria, immortalitat?

Afortunadament pera les lletres y la patria catalana, res ha succehit axís.

Lo místich sublim, des del Cel, inspira encara als místichs de la terra.

La amistat ha escrit molt bé del geni.

Com les insignes reliquies, les EUCARÍSTIQUES ofereixen una presentació admirablement cisellada.

La literatura catalana compta ab una bella obra més: lo prefaci d'en Pere Palau González de Quijano.

Que-ls Sants Patrons de Verdaguer, Jacinto, Segimón y Ramón, testimonis celestials de son baptisme; que-ls Sants a qui ha cantat, Joan lo dexeble estimat; Francesch d'Assís, l'exemplar més acabat de Crist; Eularia, honra y gloria de Barcelona; Sant Jordi, l'incomparable guerrer, patró de Catalunya; Sant Pasqual Baylón, l'humil frare franciscà y lo gran Sant de la Eucaristía, constituecan un magnífich acompanyament a les EUCARÍSTIQUES, grandiosa y poètica Custodia del sacerdot-poeta qui fóu lo viricle reyal de Jesucrist, y que la Esglesia celestial envie a la Esglesia de la terra lo ressò d'aquests cants, melodioses armonies que les harpes angèliques, ressonantes d'amor, deuen afinar al voltant del trono del Anyell eternalment sacrificat.

AGUSTÍ VASSAL

Cavaller de Sant Gregori lo Gran

PREFACI

En lo reliquiari dels meus afectius recorts trascendentals ocupa lloch preeminent lo del 10 de Juny del any 1896. En aquell memorable día, y al cayent de la tarda, nos passejavam ab Mossèn Cinto pèl séu hort dels «Penitents»; abdós admiravam les flors que l'enjoyavan, apomellant-ne un ram; y ell me-n feya com un apòlech de cada una. Descapdellant idealismes y aspiracions, vam dialoguisar de coses del cel; la conversa nos portà a evocar los grans místichs, y d'entre ells se fixà preferentment en Sant Joan de la Crèu, dihent-me que-ls infortunis y desenganys que aquest va experimentar li servían d'exemple y conhort pera les tribulacions que aleshores lo punyían. Me recità ab ferventa dolcesa aquelles misterioses estrofes de *¿A dónde te escondiste — Amado, y me dejaste con gemido?*; y després d'aquella dels desitjats ulls del Aymat quan la Esposa díu que-ls aparte, *que voy de vuelo*, va exclamar: «¿Quan serà que hi aniré jo?» Llavors va acotar-se soptadament, tot cullint una rosa blanca a mitgponcellar, y vaig sorprendre-li una llàgrima que titil·lava en sa parpella. Y jo, també, vaig llagrimejar, cor endintre.

¿Qui, ay! podia dir-me que al cap de sis anys, día per día, hora per hora, y també a la posta de sol com en la diada aquella, ell examplaria les ales, espayant-se, anant ja, com desitjava, «de vuelo»; y devia ésser jo qui rosaria silenciosament ab un plor de cor enfora lo roser sempre blanch y verge, y may esfulladíc, del recort séu?

Y ¿qui, menys, havia de dir-me que al any just de sa cèlica volada podria delectar-me ab altres flors més primaverenques, també del séu hort, mes no-l dels «Penitents», sinó lo paradisiach de sos cants Eucarístichs, ab una per mi may somniada comanda, al ensemps afalagadora y anyorívola, que solament per complacencia respectuosa envers l'il-lustre comenador goso complimentar?

La honrosa comanda se contràu a fer una presentació al món de les lletres: no s'extén a prolegomenar un judici crítich-literari, que, entenent constituiria un desacat tractant-se del eximi poeta, seria menester d'altra part que s'erigís vanitosament en mestre qui ab prou feynes ha sigut y serà més que un modest y entusiasta dexeble de son immortal autor. Però, ademés, y abans y sobre tot, aquest magistral aplech de corpreneedores poesíes, filles de la Fè y breçolades en l'immàcul sentiment, foren inspirades y han esclatat tant sols pera fer sentir y creure. Y també pera ésser admirades pèls quins, conexedors de les excepcionals dots d'aquell geni, lo veneravan; y de tots altres que, abessonats ab lo séu cor, al combregar ab la eucaristía dels séus ideals, van estimar-lo.

Les EUCARÍSTIQUES! Aquexa es la verginal toya de místiques roses veres que engandeyà Mossèn Cinto, entrelligades ab les cordes d'or de son psalteri.

Totes elles floriren en lo jardí del séu cor anyoradç del cel, y regades, una a una, ab la ayga crestallina d'aquella Amor, que tant quant més se'n beu més ne sedejàm, com en un rapte sublim nos canta en les metexes que li esdevenia:

De mos llavis a mes venes
al sentir-la traspuar,
tinch la set de les arenes,
que ni s'apaga ab la mar.

Oh encisadors secrets del misticisme! Feliços d'aquells qui poden esbrinar-los, delitant-se en les mels que s'hi copsan!

Són los cors verament místichs, plantes exòtiques arrelades incidentalment en nostre planeta per designis divinals; que quan arriba aquella hora-baxa de les miseries humanes que volen corsecar-les ab son mortífer baf material, esprimassant lo tronch que cap-brota una poncella d'emmusteible lliri, s'allongan en busca del Sol Diví; y al rebre lo bés de sa enamorada y enamoradora tebior, obren l'encenser de son càlzer, ofrenant-li lo santificat perfúm. Esperits incompresos de la Humanitat que s'arrossega, que, fent lo terrenal pelegrinatge en compliment de trascendentals missions, al sentir-se aclaparats per les fadigues del camí, se deslliuran transitoriament de la carn que-ls disfrega y empresona, ja defallint-la en deliquis o bé condormint-la ab èxtasis, a la fi de remuntrar lliurement lo vol enlayre, y ben amunt, fins a rebre del Altíssim noves forces pera continuar son humanal viatge.

Aquexos sers excepcionals tenen per contra en sa vida terrena que, sovint, los constitueix en víctimes seves la desamor dels hòmens, traduhida en desenganys, falsíes, enveges, ingràtuts, calunnies o injusticies y persecucions. Y aquest fet, que, sent la pedra de toch, fixa lo procés y determina la evolució del misticisme, ben lluny d'ésser una injusticia, obeheix al compliment d'una lley sapientíssima, dimanada d'Aquell que ha constituit en tots los ordres de la vida, axis en lo de la materia com en lo del esperit, un perfecte y divinal equilibri. Sadollats d'amor, vivint solament d'ell, y en relació constant ab lo Ver — de quin reben emanacions vitals d'infiniteza — y

espan dint-lo arrèu arrèu, no podrián subsistir, esberlarían indefectiblement si, de més a més, fruisen de la amor de la terra. Per axò han de tenir, y tenen, per contrapès, la terrenal desamor.

Tot esperit místich es poeta per essencia; però no tots tenen lo dó de poder exteriorisar la poesía que-ls ubriaga, fent-la arribar a nosaltres. Es gracia divina que-s concedeix tant sols a uns poch. Benhaurats d'aquests! Y més benhaurades, tal volta, les generacions en mitg de quines han florit! La nostra es una d'elles.

Y dita gracia es concedida quan los temps ho reclaman.

En los presents, de positivisme malaguanyat, en que l'home s'ocupa y preocupa solament de la vida del cos, adinerant los sentiments, enllotant-se en la pols carnal, emmusteint los ideals de la ànima, extraviant-se pèls laberíntichs viaranys de filosofies buydes y enganyadores, era menester que brillés una estrella de primera magnitud, que als dormits en la nit de la materia ab sòn de la indiferencia o del excepticisme, los desvetllés dolçament, fent-los axecar los ulls al cel des de la terra, recordant-los que d'ací allà hi tenim ben fixada la emblemàtica *Escala de Jacob*, que si

Los àngels del Paradís
per ella un día baxavan,
ara no són àngels, no:
es Jesús qui hi puja y baxa:
hi puja nostres desitgs,
que ofereix al Etern Pare,
dexant-los ploure, després,
com amorosa rosada.

Fóu necessari que un home qui comprenent, experimentat, nostres amargors, dihent-nos

los qui anàu perduts
demunt de la terra,
si es que menjàu pà,
lo menjàu ben negre;

però iniciat en los màgichs secrets d'un altre *Pà del cel*,
que es tota dolçor,

y-l mortal que-n menja
viurà sempre més
en la vida eterna...

perquè ell, que ha niuat *Entre-l blat de la montanya de Sión*, que

n'hi ha un camp de xexa,
d'ahont Jesús, per Dijous Sant,
feu la sementera
.

per hont la seva ànima

vola d'ací, vola d'allà,
gentil colometa,
pica una espiga de forment
granívola y bella;
mes de la espiga que picà,
oydà!
creyent treure un grà,
li surt una perla...

nos invite a nodrir-nos d'ell, adoctrinant-nos:

Creyèu ma paraula:
a menjar anèu
en la real taula,

d'aqueix Pà dels justos
que té tots los gustos;
d'aquell Pà de Déu...

Los poetes místichs, que també patexen d'*Anyorança*,
sospirant:

¿Quan serà que surta l sol,
lo sol que pendre solfa,
lo dels raigs escalfadors,
lo qui torna l'alegría,
que fa cantar los aucells
y també l'ànima mia?

escorcollan espiritual y delicadament ab los cèlichs ulls
de la Fè los més íntims replechs del cor séu; y trobant en
cada un lo bés del Senyor, exclamant *Ell es ab mi*, tot
seguit psalmejan:

Mon Estimat està dintre mos braços,
y jo estich en los braços del Aymat
de flors cenyit, ab llaços
que-ls esperits angèlichs han trenat.

Ell es ab mi, com lo matí ab l'alosa;
y jo só ab Ell, com peix en riu pregón;
com infantó penjat al pit de rosa
que de la vida es font.

No-l dexarà fugir l'ànima mia,
que l té lligat y pres.
Ell es ab mi y jo ab Ell, no per un día,
sinó per sempre més...

Lo veritable poeta místich viu entre nosaltres, sempre

y sols de *la Amor*; però moltes vegades s'envolcalla a
dretes ab la ficticia túnica de la aspror, pera no ésser
manossejat per la ironía de les ignorants vulgaritats hu-
manes. Fan com les perles, que reclouen son orient baix
la rugosa closca.

Mossèn Jacinto Verdaguer axís fôu y visqué entre nos-
altres. L'elegit de Déu, fins en lo séu nom va ésser amo-
rosament emblemàtich: lo d'una flor.

En sa tomba deurían esculpir, pera millor epitafi,
aqueix hermosíssim glatit poètich séu:

Gert y blanch y tendre lliri
de qui era jardí l'empiri
que rublías de ta olor,
¿qui-t baxà a nostres ombrívols,
a florir entre marcívols?

L'Amor.

L'Amor, sí, que va ésser la inspiració de totes ses
obres, des del *Plor de la Tòrtora* a *La Atlantida*, hont
aleteja en lo *Chor d'Illes Gregues* y batega en *Lo somni*
d'Isabel; des de en *La Barretina*, que poncella ab lo me-
langiós

mes no canto gayre,
mes no canto, no,

fins al encisador *Encts*, a la ombra santa de la Crèu del
Canigó; que glateix en los *Càntichs* y perfuma en les *Flors*
del Calvari y de *Maria*, pera vibrar en tots los tons, reco-
rrent tota la gama amorosa del sentiment en sa merave-
llosa, cabdal y pòstuma les EUCARÍSTIQUES.

En aquestes, unes voltes recordant sos íntims y no

esflorats col·loquis ab los àngels, los fà parlar ab aquella seràfica simplicitat de la innocència:

Nosaltres som sos àngels de la Guarda.
Nos hi volèu, Senyor?

.....
Senyor: quan estarèu
de sos corets en lo petit cenacle,
nosaltres, què farèu?

Altres nos d'eu, quan aplega *La Manna* celestial que vivifica la ànima:

Si fos lo vas d'or
passat per la flama,
seria millor.
Jo, com vas no tinch,
quan la amor m'inflama,
la cullo ab mon cor.

Quan *Sobre-l pit* extreny suaument al Aymat, li endreça:

De vostre amor no isch
y encara us anyoro:
per Vos es que visch,
per Vos es que moro.
Vos estimo tant,
que ja no reposo
fins que sospirant
sobre-l pit vos poso.

Ab quina hermosor trasmet les divines y tendríssimes paraules que Jesús, en *La Cena*, dirigí a la Esglesia!

Mentres n'està sopant
sospira de tristesa.

— Me dol dexar a tots,
y més, oh esposa meval,
me dol dexar-te a tu,
que ets del méu cor la reyna;
mes per salvar lo món
ja de morir tinch pressa:
mon Pare m crida al cel:
com m'estaré en la terra!

Papellonejant *Entre lliris*, ha destil·lat la essència d'aquests en l'alambí de la delicadesa més exquisida, y nos la va vertent en gotes de nèctar de gustació celestial:

Jesús, fill de Maria,
de cel y terra flor:
de tots aquexos lliris
lo més bonich s'eu Vos.
Veniu d'entre sos braços,
poncella de son hort;
veniu de l'Hostia santa...
y enlliriàu mon cor.

¡Com es conexedor, ab pressentida conexença, de *La Comunió del Cel!* Sabent, ab sabiduría espiritual, que

.....allí la fruyta
abastarèu del arbre de la vida,
d'hont aquí, sols, assaborím la escorsa.
Aquí bevèm en la fontana oberta:
allí podrèm nedar dintre les ones
de la mar de la Amor, sens fons ni mida.

Y s'enlayra ab líric vol de sublimitat arrebatadora, endiumenjada ab gales de pensaments y imatges més primaverals que l'ambient de la sagrada festa, en *La Processó del Corpus*.

Bé la recordo la d'enguany! Com l'avar estotja son tresor, possehia en secret y com joya sagratíssima lo volúm de les EUCARÍSTIQUES, que fullejava silenciosament ab inexplicable goig. Y llegia:

Aquexa es la de Corpus magnífica diada;
l'adéu del Maig; la porta d'argent sobre-daurada
que avuy la primavera, rihent, obre al istíu.

Vaig estendre la mirada pèls voltants, y era ver lo que-m deya:

Com grans clavellineras que vessan clavellines,
esclatan les finestres en roges serpentines,
domassos grochs, rosacis y de color de mel.
Per tot rajan cascates de púrpura y de rosa,
y entre retalls de prada fresquívola y verdosa,
retalls de blau de cel.

Llegint, llegint a mida que la Processó se descabdellava,
brandavan a tot brandar les campanes de la Catedral. De
sopte m'adono que-ls soldats presentavan armes y també
que la bandera s'inclinava magestuosament ab un solem-
nial saludo. Arribava *La Custòdia de la Seu!*

....en la cadira
del rey Martí asseguda;
enlluernant los ulls dels qui la veuen
la gran llampegadiga
del or, argent y perles y topacis,
y-ls esperits ab la blancor de l'Hostia.

*L'orquestra dels exèrcits, esclatant en la marxa solemne
y triomfal, ofegà un crit que vaig exhalar. Jo llegia ales-
hores:*

¡Es Ell! ¡Es Ell! Mirèu-lo, com sol en mitg d'estrelles,
entre brandons y ciris, brillants y meravelles,
dins la flayrosa boyra que surt dels encensers.
La gloria lo circumda com una albada rossa,
y l'ostensori esplèndit es la reyal carrossa
del Déu del Univers.

Y llavors, sobre del talem, blanch de néu, com la Pu-
resa; ab broderies d'iris, com la Esperança; brocatat d'or,
com la ànima enamorada de Fè; vaig abocar-hi a plenes
mans fulles y flors, poncelles y ramells de ginesta y
roses, y de clavells y lliris; y, a dojo, càntichs del esperit
y regalims d'amoroses llàgrimes. Y fins un troç del cor
méu, lo que encensava mon reliquiari del fervorós recort
a Mossèn Cinto.

Després, ennuvolada ma vista y ab mà tremolosa,
borbollant, prosseguí:

¡Es lo Senyor! Postrèm-nos de genollons en terra;
ressonen les Hossannes del plà fins a la serra...

Y cayguí de genolls alhora, axecant al cel mos ulls.
¿Me serà permès expandir una intimitat del méu cor?
Repost d'aquestes emocions, vaig recullir-me en oració,
postrant-me als peus d'un Sant Crist garlandat ab una
branca del llorer de Vinyoles. Era aytal diada (11 de
Juny) lo primer aniversari de la que l'immortal poeta es-
tava de cos present y ert y per darrera estada entre nos-
altres, bé que del jorn abans ja lo séu esperit voleyava
entre-ls chors angèlichs,

.....
y eucarístich trobador
.....
puntejant son llaut d'or.

¿Quina oració podia jo endreçar que millor agermanés ab un psalm al Altíssim la veneració afectiva al mestre? Continuant la lectura de les EUCARÍSTIQUES, tal y com deu fer-se ab les poesíes d'aquest genre, — lo purament místich,— peraprofitar de llurs santificats efectes del enlayrament de la ànima: destriant, una per una, les belleses que s'hi enclouen; assaborint-les essencialment ab l'esperit; perlejant en lo fons de cada pensament, indefinit en la apariencia; reconcentrant-se gradualment en sí meteix, y ab dolç abandonament sensitíu dexant-se transportar al món d'un ideal incognot, que-ns atràu com incompreensible imant; pera, a la fi, breçolar-se en les delícies d'un semi-èxtasis, que arriba inesperada, suau y silenciosament; submergint-nos en dolçures inexplicables, y no recordades més que ab vaguetat d'una melodía que va fonent-se, d'una glopada d'encens que-s difuma, d'un vespertí crepuscle que agonitza...

Perquè totes elles brollan sols per pressentiment, engendrant-se de manera vaporosa y indeterminada: van ennuvolades d'infiniteza; s'esclarexen al raig de llum d'un idealisme; les desemboyra, ja, l'Amor Diví; sospenent-se la consciencia perquè se desempresonan les encongides ales del esperit; aqueix remonta sobtadament lo vol, pera anar a rebre la Inspiració que magestuosament devalla. Y establerta la corrent espiritual, com cèlica flor que descabdella les misterioses fulles, van exint a bell doll les estrofes una après la altra, fins a tant que, esvanint-se los sentits, surgeix la derrera, traduhible en llenguatge dels hòmens. Y sumit en deliqui, lo místich poeta va esgranant-la encara en secret y a soles ab son ànima; potser glosant-la un serafí, tal volta finint-la los benaventurats... ¡Qui ho sab! ¡Oh secrets encisadors del misticisme!

Vaig isolar-me.

Llegint y rellegint, me bategava lo cor d'una dolcesa no saborida; sentía a mon entorn vibracions d'arpegis y *Te-Deums* de cançons desconegudes; un fresseig com d'argentines ales; un halè com d' enamorats sospirs; un benestar com d'epitalàmica primavera; una flayre com de lliris; unes veus com d'arcàngels; uns òsculs com de vèrgens...

Al endemà vaig trobar-me recolzat en la peanya d'aquell Sant Crist garlandat ab la branca del llorer de Vinyoles y ab les EUCARÍSTIQUES caygudes de mes mans, reposant sobre unes flors de ginesta, providencials despulles de la diada del Corpus.

No recordo més d'aquella nit. Si vaig condormir-me al breç de les EUCARÍSTIQUES, com que al desvetllar-me florí un somriure sobre mos llavis y dintre lo cor la alegria de benhaurança, deguí somniar en lo cell!

.....
Conreadors del Ideal, esperits fervents, enamorats de la ànima, somniadors del Paradís, llegiu aquestes pàgines d'or, que són lo santificat testament del gran poeta. Fruíu de ses delícies, combreguèu en son recort, compartint ab ell en *Comunió diària* la Hostia de la Eucaristia poètica divinal, perquè

Cada comunió
es un escaló
d'una escala hermosa
que, tot combregant,
amunt va pujant
la ànima amorosa.

Assedegats de Bellesa, marcits de Fè, consecats d'Es-

perança, emmusteits d'Amor, estronquèu vostra xardorosa
set en aquexa abundosa y delectable font que brolla del
cor místich de Mossèn Cinto.

Ell es qui a tots invita :

Bevèu, coloms; bevèu la ayga fresca
del rieró sagrat;
de la ayga que es més dolça que la bresca
pèl cor enamorat.
No es ayga de la terra: sa dolçura
fà l'ànima felíç.
Bevèu, coloms; bevèu de l'ayga pura...
que vé del Paradís.

P. PALAU GONZÁLEZ DE QUIJANO

Barcelona, 23 d'Agost de 1903 (*Lo Puríssim Cor de Maria*)

LO SOL DE PEZILLÀ

T ON front abaxa coronat d'estrelles,
¡oh noble Canigó!,
que un altre Rey baxà de més alt que elles
al cor del Rosselló.

Mes es humil; esplèndida corona
no té, com tu, d'argent;
lo sol levant besades no li dona,
ni fochs lo sol ponent.

Com tu no té l Pyrene per barana,
ni-l cel per camaril,
ni tot un hemisferi per capsana:
sols té un sagrari humil.

Es un vas de cristall lo séu hostatge
hont lo desà un infant
en lo més negre, esgarrifós oratge
que-ls segles contaràn.

Set anys fóu presoner en pobre *armari*
lo Criador diví!
Aquell qui a les estrelles per rodar-hi
l'immensitat obrí.

Lo cristall, que era blanch com l'Hostia santa,
sortia cobert d'or:
Aquell qui hi vfu per dar-nos vida tanta,
ne f6u lo daurador.

¡Aquell qui de qui-l reb l'ànima daura
d'amor ab l'or més fi,
aqueix vas de la terra ab l'or restaura
de son pinzell diví!

Des de llavors venen a voladuries
los cors de Perpinyà
oracions a oferir-vos y canturies,
¡oh Sol de Pezillà!

Cantèu, cantèu, rossinyolets, a l'alba,
des del Agli a la Tet:
donèu-li encens, oh flors; fèu-li la salva,
canons del Castillet.

Los verdosos palmons de la victoria
que pugen a eix cel blau,
y barrejats al càntich de la gloria
los hymnes de la pau.

En son trono, que ornà la primavera,
adora-l, Rosselló,
al Rey de Pezillà de la ribera,
més alt que-l Canigó.

Nadal de 1896.

A JESÚS SAGRAMENTAT

Vos al rossinyol diví
donàu al matí
dos o tres grans de becada,
y, enfilant-se al cim d'un brot,
content y devot
vos fà una cantada.

Més pura y dolça y suàu
a mi me la dau
ab l'Hostia sagrada.
¡Oh qui fos lo rossinyol,
ma Vida y mon Sol,
per cantar-vos una albada!

LO PÀ

*In Cenam dilexit eos,
vere panis filiorum.*

Lo bon Jesuset
a morir anava;
mes veu a sos fills
y vol viure encara
fins a dar-los pà,
que es cosa sagrada
lo pà de sos fills
per un cor de pare.
Li costarà car,
axò no l'esglaya;
lo que costa més
es lo que més s'ayma.

Es lo pà de flor
que menjan los Angels;
es un pà de rey,
mes com rey lo paga.
Ne dóna la sanch,
per cinch fonts li raja,
y ab exes cinch fonts
sa vida sagrada,
son cos virginal,

lo séu cos y ànima,
ab essencia y tot
divina y humana
D'aquell pà tan bò
que Déu nos en dó.

Costós es lo pà,
mes es de durada,
puix n'hi haurà per tots
mentres món hi haja.
Aqueix es lo pà
que la Verge pasta;
té sabor de mel,
té dolçor de manna
d'una manna tal
que la vida allarga.

Los qui-n menjaràn
en la seva taula,
viuràn sempre més
en la gloria santa.
D'aquell pà tan bò
que Déu nos en dó.

L'AMOR

*Quid non cogit amor?
Triumphat de Deo amor.*

ST. BERNAT.

QUI-T baxà de l'alta cima,
astre que-l cel més estima,
orient de sa claror?
D'una esfera a una altra esfera
¿qui-t dexà en ma polsinera?
L'amor.

De les perles la més fina
de la perlera divina,
¿qui ab ta hermosa lluhentor
del firmament t'arrencava?
y en nostra sanch te llençava?
L'amor.

Gert y blanch y tendre lliri
de qui era jardí l'empiri
que rublías de ta olor,
¿qui-t baxà a nostres ombrívols
a florir entre marcívols?
L'amor.

LA PRIMERA COMUNIÓ

JESÚS

UNA amorosa estrella
conduhía a Bethlèm Reys y Pastors;
una altra de més bella,
María,
la dolça Mare mía,
guía a mon temple ls joventívols cors.
Un vol de noys y noyes
cantant avuy m'hi cridan,
de deù abrils poncelles bonicoyes
que a sa mística boda me convidan.
Ses ànimes vull pendre per esposes
¿y-ls ne duré de coses!...

LOS ANGELS

Senyor, ¿què-ls portarèu?

JESÚS

Demunt sos fronts de néu
esfullaré mes roses;
los daré del ben-viure la ciencia,

allargaré lo temps de sa innocencia
 com allarguí lo día per Josuè.
 Exemplaré l séu cor
 encastant-hi les ales de la fè
 y après les de l'amor.
 ¡Ja-l devallar-hi m tardal

LOS ANGELS

Nosaltres som sos Angels de la Guarda.
 ¡Nos hi volèu, Senyor?

JESÚS

Ventu-hi, donchs. Miràu-los acostar
 cap al altar,
 en sa mà dreta un ciri,
 en son coret un lliri.
 ¡Oh! ¡Quin perfúm lo séu!
 Mortals, ¿que no ho sabèu?
 L'herba florida atràu la mansa ovella
 la flor del camp l'abella,
 mes la puresa atràu a vostre Déu.

LOS ANGELS

Senyor, quan estiguèu
 de sos corets en lo petit cenacle,
 nosaltres ¿què farèm?

JESÚS

A voladuries
 voltàu mon nou y místich Tabernacle,
 breçant-lo ab les canturies
 que feu sentir al cel.
 Voltàu-los tot lo día
 de goigs y d'alegría,
 y ab vostres ales abrigàu son lit,
 fent-ne volar ben lluny los somnis negres
 y ben aprop los de la Gloria alegres.

LA PROCESSÓ DE CORPUS

Avuy es Corpus Christi, la festa de les festes;
 en exos cims de serra groguejan les ginestes.
 Endoyna, ginestayre, la de les mans d'argent:
 ab l'or que avuy se dexa robar per tu la tossa,
 de sa florida testa la cabellera rossa
 per la ciutat extén.

Per dar-te sa florida, los horts se tornan toyes;
 los turonells se tornan primaverals monjoyes
 de brosta y de fullatge, de roses y verdors;
 los sègols, que ja trauen espiga, s'enrosellan;
 per rebre a algú que arriba les serres s'emmantellan
 ab son mantell de flors.

Pastores d'exos boscos, omplíu vostres cistelles
 de lliris y lliroya, de roses y roselles;
 sembràu per exes places la murtra y romaní;
 y, per honrar eix día de Déu y sos misteris,
 ab l'or de l'argelaga sembràu pèls presbiteris
 l'argent del gessamí.

Los rossinyols refilan avuy entre la molsa
 de totes les que saben l'antifona més dolça;
 tots los aucells que cantan cantan avuy millor.

De brosta avuy se dexan descoronar los arbres,
 posant ab son fullatge demunt lo mur de marbres
 un altre de verdor.

¿Què esperan cels y terra? ¿Què espera la natura,
 que-s mostra avuy ab tota sa gala y hermosura?
 Les criatures totes esperan a son Déu,
 que va a dexar son trono reyal del Tabernacle,
 y en l'eucarístich talem, hont lo reté un miracle,
 vé a veure l poble séu.

Aquexa es la de Corpus magnífica diada,
 l'adéu del maig, la porta d'argent sobredaurada
 que avuy la primavera rihent obre al istíu:
 istíu millor vol dar-nos lo Sol-Eucaristía,
 qui, exint-se dels sagraris, esquexa en aquest día
 la nit que-l té catíu.

A Déu, sense nosaltres, l'altar li es anyorívol,
 y avuy, dexant la tenda del Tabernacle ombrívol,
 recorre sos dominis reyal conqueridor.
 A aquells qui-l van a veure los torna la visita,
 y als qui oblidat lo tenen avuy també-ls invita
 a entrar dintre-l séu cor.

Es lo sol que per justos y pecadors se lleva
 y a tots los díu: «Prenèu-ne: tota virtut es meva.
 Oh cegos, les parpelles obríu: jo só la llum;
 jo só la llum divina que resplendí en Siona,
 y mon cor, per donar-vos un raig de sa corona,
 com un brandó-s consúm.»

Baxàu, oh llenyatayres, los arbres del boscatge;
plantàu-los a rengleres en pòrtichs de fullatge
com a pilars de cúpoles de trèmola verdor;
rumbegen vostres joyes aquexos cels per astres,
joh vèrgens!; vostres cintes y flochs exes pilastres,
y-l temple l vostre cor.

De les flors que cullíau adés cantant corrandes
textiu-ne, ab brots d'arínjol enfiladís, garlandes;
encadenàu ab elles les cases del vehinat;
los barris ab los barris uníu ab exos llaços
que semblan de l'Esglesia los amorosos braços
que abraçan la ciutat.

Una ona d'alegría per tot arrèu sadolla;
lo goig del cor per totes les fesomíes brolla;
lo goig de les families brilla per los balcons;
quiscún, entre jacintes, timons y roses veres,
dexa veure una toya de cares rialleres
de nines y infantons.

Com grans clavellineres que vessan clavellines
esclatan les finestres en roges serpentines,
domassos grochs, rosacis y de color de mel.
Per tot rajan cascates de púrpura y de rosa,
y, entre retalls de prada fresquívola y verdosa,
retalls de blau de cel.

De dos en dos al ayre los gonfarons onejan;
les creus de les parroquies darrera lluhentejan;
los gremis s'arraceran a llur amat penó,
y com un gran rosari s'esgrana y descapdella

per los carrers y places, silenciosa y bella,
l'immensa processó.

Un raig de refrigeri de la custodia s vessa:
fins lo malalt que clavan los mals al llit, s'adreça
y trau a la finestra son cap; lo presoner
derrera l'aspra rexa sent nàixer l'esperança,
y-l cor que sospirava de dol y d'anyorança
sospira de plaher.

No hi ha cap soterrani tan fosch en aquest día
que un raig entrar no dexe del Sol-Eucaristía:
qui plora avuy no plora tan amargants los plors.
Avuy sobre ses ales porta cançons tot ayre,
y al cel puja de totes les roses ab la flayre
l'encens de tots los cors.

Cantàu, infants tendrívols, col-legi de María;
cantàu, tímides vèrgens, que ab sa bandera gufa
vers son palàu d'estrelles la Reyna del cel blau;
a Aquell qui ahir rebía en místich desposori
los més festosos hymnes de vostre repertori
cantàu, vèrgens, cantàu.

L'orquestra dels exèrcits respòn a una altra orquesta,
lo cant del *Lauda Sion* allà d'allà contesta
del *Sacris* a la marxa solemne y triomfal.
D'un campanar al altre s'ho diuen les campanes,
y cridan los altívolos castells a monts y planes
que arriba l'Eternal.

¡Es Eii! ¡Es Eii! Mirau-lo, com sol en mitg d'estrelles,
entre brandons y ciris, brillants y meravelles
dins la flayrosa boyra que surt dels encensers.
La gloria lo circumda com una albada rossa
y l'ostensori esplèndit es la reyal carrossa
del Déu del univers.

Inclina a son passatge l'almogàver sa ascona,
lo rey inclina l ceptre y-s lleva la corona
d'un rey més gran al veure lo trono fulgurar,
y la bandera augusta, que arriba triomfanta,
per fer-se humil catifa de la custodia santa
se'n dexa trepitjar.

Plouen les flors ab fulles y raigs de sol envoltés,
dels arbres que zumzejan com cabelleres soltes;
los gessamins s'esfullan en pluja d'argent fos.
Lo roure centenari tremola a sa presencia
y-l tey y l'alba doblan, per fer-li reverencia,
lo front magestuós,

Ab totes ses banderes les naus li fan la gala
y-s gronxan com gavines que avuy l'amor exala,
l'amor del Déu qui-ls dóna les ales per volar.
Los artillers engegan ses màquines de guerra,
y al trò que com un carro fa traquejar la terra
respòn lo trò del mar.

Y ab vèu enrògallada la mar díu a la riba,
la terra díu al astre: «¿Qui es, donchs, aqueix qui arriba,
aqueix qui al acostar-se me gela de terror?»
Y-ls astres, vergonyosos, que a sa presencia s ponen,

y-ls continents superbos, al Occeà responen:
«¡Aqueix es lo Senyor!»

Es lo Senyor, qui empayta com a remats d'ovelles
los lleons pèl Sahara, per lo cel les estrelles,
los segles per la via de llur eternitat;
qui toca les montanyes y fuman y-s capgiran;
la mar, que ho veu, recula; los rius enrera s giran
com un minyó esglayat.

¡Es lo Senyor! Postrèm-nos de genollons en terra;
ressonen los *Hosannas* del plà fins a la serra;
que-l *laus* sia perenne, que l'hymne sia etern,
y clergues y pagesos, y obrers, soldats y nobles
agenollats lo canten ab les ciutats y pobles
y cel, terra y infern.

Sia per hòmens y Angels del cel, a voladuries,
llohat per infinites centuries de centuries
des de hont lo sol se lleva fins hont lo sol se pon.
Lo Sol que avuy abruga de llum nostre hemisferi
diga, al pendre de totes les ànimes l'imperi:
«Jo só la llum del món.»

ARA Y DESPRÉS

*Ut nobis terra sit coelum
instituit hoc sacramentum.*
ST. JOAN CRYSTOM.

L'Eucaristía es lo cel començat,
mes no es en estes regions hont s'acaba.
S'acaba en altre reyalme felç
d'hont per nosaltres Jesús l'ha baxada.

Aquí se-ns dóna l Senyor tot sencer,
més abrigat ab lo túnich de l'Hostia;
com més demanan los ulls la claror,
més s'enlleganyan de núvols y d'ombra.

En l'alterosa regió de la llum
dels accidents se desfà la cortina,
y la nit fosca se fà raig de sol,
y-l raig de sol resplendor de mitg-día.

Los cels hermosos se veuen per dins,
obrint-se flor la blavosa poncella,
y a la anyorança li exuga los plors
com sol novell la divina presencia.

Y Jesucrist, nostra vida y amor,
als combregants d'exa veure la cara,
los dexa ohir sa vèu dolça y nedar
de ses amors en l'immensa riuada.

ANYORANÇA

*Sine te esse nequeo, et sine
visitatione tua vivere non
valeo.*

IMIT. L. IV, C. 3.

J o-l vey a de ben aprop,
lo sol de l'Eucaristía;
lo vey a des del altar,
des del altar de María.
Vingueren dies d'hivern
y un nuvolet me-l prenía.
Nuvolet, bon nuvolet,
sens Jesús, ¿jo què faría?
¡Oh Jesús, lo bon Jesús,
amor de l'ànima mía!
Venú, sol, solet
de la Eucaristía;
venú, sol, solet,
que-m moro de fret.

Fosca com era la nit,
encara més s'enfosquía:
núvol com era mon cel,
de més núvols se cobría.
Jo-m girava al orient:
¿quan serà que-m torne l día?

¿Quan serà que-m surta l sol,
lo sol que pendre solía,
lo dels raigs escalfadors,
jo qui torna l'alegría,
que fà cantar los aucells
y també l'ànima mía?

Venú, sol, solet
de la Eucaristía;
venú, sol, solet,
que-m moro de fret.

L'aucellet espera l jorn;
jo espero a qui me l'envía.
Passà lo temps del hivern;
la primavera venía.

També venía Jesús,
lo sol de l'ànima mía,
que a les roses dóna olor
y als aucellets melodia.

Al càntich que jo entoni
un vol de cors responía;
responía un vol de cors,
aucellets que l'altar cría.

Venú, sol, solet
de la Eucaristía;
venú, sol, solet,
que-m moro de fret.

 PRIMERA COMUNIÓ

*Sicut columbae super
rivulos aquarum*

CANT. V, 12.

L'albor plateja ls finestrals de marbres
del temple encara fosch;
ses gòtiques columnes semblan arbres,
los arbres d'un gran bosch.

S'enjoya l santuari ab les estrelles
de que-s despulla l cel
per oferir al Rey de totes elles
més digne cobre-cel.

Apar l'encesa una estrellada hermosa,
altre orient l'altar
ahont se veu lo sol, com una rosa,
sos raigs esbadellar.

Allí flameja l sol de l'Hostia Santa
que fà florir lo cor,
com d'altre clima fructuosa planta
que té virtuts per flor.

S'ouen de lluny murmuris y canturies
com d'aygues y d'aucells;

se senten axecar a voladuries
cançons y cors novells.

Allà d'allà, per entre verdes branques,
prenent los raigs del sol,
tot eix matí s'hi veyan ales blanques
a punt de pendre l vol.

De dos en dos a beure devallavan
los colomets al riu,
mentres de goig altres coloms cantavan
axís des de llur nú:

«Bevèu, coloms, bevèu de la ayga fresca
del rieró sagrat;
de la ayga que es més dolça que la bresca
pêl cor enamorat.

No es ayga de la terra; sa dolçura
fà l'ànima felfç.

Bevèu, coloms, bevèu de la ayga pura
que vé del Paradís.

ENTRE-L BLAT

A la montanya de Sió
n'hi ha un camp de xexa,
d'ahont Jesús pèl Dijous Sant
féu la sementera.

Si la sembrava un sant dijous
la regà un divendres,
y la regada fôu de sanch,
de sanch de ses venes,
¡ay!, ¡de ses venes y son cor,
que ses ales plega!

Es com un or ara aquell blat,
com un or que oneja,
zumzada va, zumzada vé,
riu que-s descapdella,
als segadors dihent: «Veníu,
veníu a la messa»;
als segadors de per amunt
y a la espigolera,
y als aucellets que van pèl cel,
pèl cel y la terra.

Ab los aucells refileadors
l'ànima hi voleya;

vola d'ací, vola d'allà,
gentil colometa.
Pica una espiga de forment
granívola y bella,
mes de la espiga que picà,
joydàl,
creyent traure un grà
li surt una perla.

LA PERLA

QUINA perla sé!
¡Quina perla final!
Si jo fos marxant,
per ella daría
tot l'or del Ofir,
tot l'argent de l'India.
Mes, ja que no-n só,
vendré lo que tinga,
tots mos somnis bells,
mos somnis y cítara;
ne daré la sanch,
ne daré la vida.

Si comprar-la puch
duré aqueixa insignia
no pas sobre-l braç
com una manilla,
sinó sobre-l cor
com un ram de mirra.
¡Oh qui me l'obrís
com una conquilla
a dins per tancar
com en un vericle
la perla sens preu
de l'Eucaristía!

QUAN VENS DE COMBREGAR

Un ritual antich deya al
diaca, donant-li la clau del
sagrari: «Conserva bé
aqueix tresor.»

MGR. PICHENOT: *L'Evan-
gile de l'Eucharistie*, pà-
gina 296.

I

QUAN vens de combregar
dus de la font sagrada
un vas d'ayga emmelada.
En eix licor puríssim
se t'ha donat l'Altísim:
quan vens de combregar
no-l dexes pas vessar.

II

Quan vens de combregar
escrini ets de la joya
del cel més bonicoya.
Lo món te la vol pendre:
procura-la defendre.
Quan vens de combregar,
no-t dexes pas robar.

III

Quan vens de combregar
surts del convit angèlich
hont Déu se t'incorpora.
Qui passe per ta vora,
d'aquell aroma cèlich,
quan vens de combregar,
se-n senta perfumar.

IV

Quan vens de combregar,
a qui-t fà companyia
diràs: «Fill de Marta,
que ab vos jo visca y moria.»
Y al colóm de la Gloria,
quan vens de combregar,
no-l dexes escapar.

ENTRE LLIRIS

PÈLS camps de la Judea
 Jesús, lo bon Pastor,
 entre lliris pastura
 son remadet xamós.
 De plata són sos càlzers,
 sos estàmens són d'or,
 son coll nevat de cigne,
 son peu de lliri-jonch.

De ses petjades brotan
 quan va pèl mitg del bosch,
 li-n brotan de sos llavis,
 li-n surten de son cor;
 són lliriets flayrosos
 del Evangeli ls mots;
 ne són los seus preceptes,
 ne són, ¡ay!, ses amors,
 ne són les innocències
 que volan-li al entorn.

Són les virtuts que inspira,
 bells lliris cullidors,
 y-ls assortats que-ls cullen,
 donzelles e infants,

són lliris de la terra
 que als del empir fan goig.

Jesús, fill de Maria,
 de cel y terra flor,
 de tots aquexos lliris
 lo més bonich sóu Vos.
 Venfu d'entre sos braços,
 poncella de son hort,
 venfu de l'Hostia Santa
 y enlliriàu mon cor.

BENVINGUT

Habitavit in nobis.
Dulcis hospes animae.

Bé s'està, Jesús, en vostre Sagrari,
mes Vos ne volèu un altre en mon cor;
si volèu entrar-hi,
siàu benvingut, mon Déu y Senyor.

Siàu benvingut a la vostra casa:
de sa freda llar que-l segle apagà
siàu Vos la brasa
y ab la vostra amor se rescalfarà.

Entràu-hi, si us plau: oberta la porta
es de bat a bat de vespre y matí.
L'amor que us hi porta
es aquella amor que-l vostre, ¡ay!, obrí.

Es aquella amor que us baxà a la terra;
es aquella amor que us pujà a la creu
al vici a fer guerra
y a vostre enemich, que es l'enemich meu.

L'amor, ¡oh Jesús!, que us porta a mos braços
es la que vers Vos m'ha portat a mi.
No he perduts los passos
mentres jo só ab Vos y Vos sóu ab mi.

Jo de vostre cos só l reliquiari,
de vostres amors jo tinch lo floret;
del gran Operari
avuy lo méu cor es lo Nazareth.

Que per sempre més sía vostra estada,
y a la veu del món per que sía sort
tancàu-ne l'entrada,
y escrivíu demunt: «L'estadant s'es mort.»

SOLEDAT

Quae utilitas in sanguine
meo? Medius vestrum stetit
quem vos nescitis.

EMPRESONAT al fons del Tabernacle,
donchs ¿què hi fà tot solet lo bon Jesús?
S'està com argenter en sa botiga,
de joyes d'or y argent plena a curull,
y, veyent que no venen a comprar-li-n,
a la portella surt,
ab les mans plenes de brillants y perles,
y d'fú: — Teníu, prenèu, — als transeunts.
— Los qui patíu, veníu a mi, — los crida; —
jo us refaré, jo axecaré al caygut. —
¡Y-ls braços no li donan los qui cauen,
ni li demana l perseguit segur!

Es una font que d'fú: «Omplíu los cànters:
mes aygues són de vida y de salut»;
mes de ses pures limfes
no va a pouar ningú,
y a beure de les aygues corrompudes
córre tothòm a pestilents aljubs,
y, sol de nit y d'fú,
sol y abeurat de befes y d'insults,
compta ls sospirs que surten de sos llavis,
¡les llàgrimes que brollan de sos ulls!

SOBRE-L PIT

ENTRE Maig y Abril
vegí que venía
l'Aymador gentil
de l'ànima m'fa.

Venía rihent
com la primavera,
omplint l'Orient
de sa floridera.

Venía amorós
son imperi a estendre.
Son cap era ros,
son cor era tendre.

Son mantellet blanch
de l'Hostia divina
brollava de sanch
fresca y purpurina.

Ros, candi, vermell
y humit de rosada,
semblava un clavell
florit ab l'albada.

— Clavellet d'olor, —
digu-li, — us espera,
frisant, lo méu cor
per clavellinera.

De vostra amor no isch
y encara us anyoro:
per Vos es que visch,
per Vos es que moro.

Vos estimo tant
que ja no reposo
fins que sospirant
sobre-l pit vos poso.

L'ARBRE

*Ita et volucres coeli veniant
et habitent in ramis ejus.*

MATHÉU, 13, 21.

Hi havia un arbre hermós
en mitg del Paradís de les delícies.
En sa llenga suàu
s'anomenava l'Arbre de la vida.

Era un arbre fruyter,
tot carregat de fruyta carmesina,
que cada dematí
ne dexava la terra envermellida.

Té, entre ses fruytes, flors,
que està sempre en lo bò de sa florida,
poms d'or y poms d'argent
que ensemps als ulls y al paladar convidan.

Com més fruyta se-n trau,
ne queda més en la brancada ombrívola.
Qui-n menjarà sovint
no morirà mentre aquell Arbre visca.

De sa ampla soca al peu
murmureja lo doll de l'ayga viva:
es la Font de l'Amor,
y lo fruyter diví l'Eucaristia.

SOTA LA REXA

*Mas me causa tal pasión
ver á Dios mi prisionero,
que muero porque no muero.*
SANTA TERESA.

COM passarell solitari
presoner en gavia d'or,
jo us veig a dintre-l sagrari
presoner de vostra amor.

En exa presó tan bella
prop de Vos posàu-me pres,
y tancàu-ne la portella
perquè no-n puga exir més.

Vostra càrrega de penes
voldría ab Vos compartir,
y aquexes vostres cadenes
jo us voldría alleugerir.

Mes de vostra companyia,
¡ay!, no-n só merexedor.
La nit ¿com viurà ab lo día?
¿Com estarà l fanch ab l'or?

Aprop del cigne blanquissim
¿com estarà l cor fumat?
Y en lo trono del Altíssim
no hi pot pas seure l pecat.

De trono o presó que sia,
jo-ls escalons besaré
y a plorar la pena mía
a la porta m quedaré.

Sota la daurada rexa,
y eucarístich trobador,
llençaré ma trista quexa
puntejant mon llaút d'or.

LA MANNA

*Quid est amplius, manna
de coelo, an Corpus Christi?
Corpus Christi utique, qui
auctor est coeli.*

SANT AMBRÓS.

La manna que plou
a punta de día,
¡oh que dolça n'es!
¡Qui ab un vasull d'or
y de pedrería
cullir-la pogués!

Si fos lo vas d'or
passat per la flama,
sería millor.
Jo, com vas no tinch,
quan l'amor m'inflama
la cullo ab mon cor.

Abelles que anàu
a grans voladuries
la manna a cullir,
aucells que-n veniu
ab vostres canturies,
ho podriau dir.

La manna que plou
a punta de día,
¡de dolça si n'es!
Omplint-se-n lo cor
y l'ànima mía,
¡qui morir pogués!

LA CENA

*Ecce ego vobiscum sum
usque ad consummationem
saeculi.*

NOSTRE Senyor Jesús
se desposà ab l'Esglesia,
l'esposa del séu cor,
que des del cel l'atreya.
Vespres del casament
n'ha fet una gran Cena.

Convida als seus amichs,
convida als seus dexebles:
enllà Judes traydor,
ençà Tomàs y Pere,
Joan prop de son pit,
d'hont ha de ser clau mestra.
En aqueix gran convit
la Pasqua ab ells celebra
abans del séu retorn
a la patria promesa.
Ell n'es l'Anyell Pasqual
que als convidats s'entrega.
Sa sanch farà de ví,
sa carn serà la seva.

Mentres estàn sopant
sospira de tristesa:
— Me dol dexar a tots,
y més, ¡oh esposa meval,
me dol dexar-te a tu,
que ets del méu cor la reyna;
mes per salvar lo món
ja de morir tinch pressa:
mon Pare m crida al cel.
¿Com m'estaré en la terra?
— Espòs, lo méu espòs,
no m'hi dexèu soleta.
Soleta si-m dexàu,
m'hi moriré de pena.
— Esposa, cara esposa,
no-t dexo sola, no.
¿Veus aquexa Hostia Santa?
Aqueix es lo méu cos:
ab ell viuré en tos braços,
ab ell viuré en ton cor,
y viuràs tu ab ma vida
fins a la fi del món.

CONVIT

A LA PRIMERA COMUNIÓ

L'Anyell diví qui pastura entre-ls lliris
 vos crida a son hort;
 vos ne darà de florits y en poncella,
 rosats ab sos besos, florits en son cor.

Vos donarà de la fruyta de l'arbre
 que hi ha al Paradís.
 Aquell qui prenga en sos llavis la fruyta
 pendrà a Jesucrist.

Si estàu solets vos farà companya,
 si estàu malalts vos darà la salut;
 si sóu pobres, d'infinita riquesa
 vos omplirà com la flor de perfúm.

Quan ha de fer sol, de matí ja comença,
 y avuy per vosaltres hermós sortirà:
 oferíu-li les vostres primícies,
 que Ell vol les primícies de tot lo creat.

Nina a qui encara somrfu l'innocència,
 gentil infantó,

veníu, veníu, que Jesús vos convida
 festíu y amorós.

¡Que bonich es per defora l sagrari!
 ¡Que bonich es per defora y per dins!
 Avuy l'Altíssim un altre-n desitja:
 obríu-li-n les portes, puix es vostre pit.

Anyell diví qui pexèu entre-ls lliris,
 dihèu-li vosaltres: « Jesús amorós,
 a pasturar entre lliris y roses
 veníu-hi a mon cor:
 seràn los lliris les vostres belleses,
 seràn les roses los vostres amors. »

10 Novembre 1899.

POST COMUNIÓ

DIHÈU-ME, Angelets:
 ¿d'hont me vé la ditxa
 de que'l bon Jesús
 a mos braços vinga?
 Es Gerusalèm
 qui avuy me l'envia,
 no pas la del món,
 sinó la divina.
 Me vé del cel blau,
 y es fill de María.
 ¡Oh moment ditxós!
 ¡Hora benehida!

Encara que es rey,
 no-n porta l'insignia;
 du l ceptre amagat
 y corona espínea.
 Reyet amorós
 que mon cor estima,
 disfregat ventu
 al vassall qui us crida;
 mes prou vos conech
 ab la pelegrina

y ab l'ayre retxós
 que tant agracia.
 Quedàu-vos en mi,
 puix la nit arriba,
 que son fosch mantell
 a la terra abriga,
 y si us quedàu Vos
 me serà clar día.
 Quedàu-vos-hi avuy,
 demà y mentres visca:
 regnàu sempre més
 en l'ànima mía.

MIRACLE DELS PEXETS

*Quis divina neget panis
mysteria, quando muto
etiam piscis praedicat ore
fidem.*

(Distich gravat en lo
globo d'Alboraya.)

BÉ L sentirèu cantar
lo miracle dels pexos d'Alboraya,
si a cantar-lo m'ajuda des del cel
Sant Antoni de Padua.

Demanà lo viàtich un malalt,
quan esclatava una hòrrida tempesta
d'aygues a rius y vents en terbolí,
llampechs y trons y pedra.

Perquè mori un malalt sens sagraments
l'infern entra en batalla.
¿Serían de sos monstres los lladruchs
aquella gran tronada?

No-s dexe, no, esglayar lo bon rector:
ab lo viàtich sobre-l cor sortía.
Anant ab Déu, ¿què li podrà venir
que benvingut no sia?

Rodola lo temperi demunt séu,
bramula que bramula.
Lo núvol bé n'escup de calabruix,
mes del rector ni un fil de roba s mulla.

Conforta al moribón ab pà del cel,
y torna après al poble d'Alboraya.
Mes, ¡ay!, lo monstre que lladrà al venir,
l'espera en la tornada.

Quan arriba al Barranch de Carraixet,
exut ara meteix com una roca,
com una serp que devallà dels cims
ab un torrent esglayador se troba.

Fà l signe de la creu
y s'arrisca a través de les onades;
mes cau, y ab les onades capdellat,
creu que avuy serviràn-li de mortalla.

Quan pot sortir ab vida de sos plechs,
regracia al Senyor, de qui era trono,
Mes, ¡ay!, volent estrènyer-lo en son pit,
se troba sense-l globo.

Ho veuen los devots acompanyants
y-s posan a pescar dintre l'escuma,
ab branques y bastons
escandallant l'immensa revinguda.

Y van amunt y avall
d'una vora de riu a l'altra vora.

¡Oh! A pescar lo venú, Angels del cel.
que-ls hòmens, ¡ay!, no-l troban.

L'oviran entre boga part d'avall,
mes, ¡ay!, es arca oberta,
y la gentil conquilla d'or y argent
està sense la perla.

Les perles eran tres.
Venú, ¡oh Trinitat!, en nostra ajuda.
Si Vos no hi venú pas,
rodolaràn al fons del mar perdudes.

Plorant, lo bon rector cau de genolls:
—¿Com vos podré trobar en la riuada,
Santíssim Sagrament?
¿Y sense Vos jo tornaré a Alboraya?

—No hi tornarèu sens Ell, oh bon rector, —
uns llauradors alegres li responen; —
giràu los ulls al riu:
¿veyèu venir quelcòm sobre les ones?

Tres pexos trauen a flor d'ayga l cap,
duhent quiscún una Hostia en sa boqueta,
blanca com flor de lotus sobre-l Nil,
y hermosa com lo sol de primavera.

Los pexolins s'acostan humilment
a posar en lo *pixis* sa becada,
com si del Criador
sentissen la presencia sobirana.

Saltironan après agosarats,
com per *Corpus* los seises de Sevilla,
davant lo globo hermós que per dosser
té les copes dels arbres de la riba.

Tot Alboraya acut en processó
y s'omple de sos càntichs la boscuria,
y d'amor a Jesús sagramentat
lo regne de Valencia se perfuma.

¿QUÈ ES LA COMUNIÓ?

*Es darse en comida Dios
cubierto debajo un velo
por endiosaros á vos.*
JUAN LÓPEZ DE UBEDA.

Es la taula sagrada hont Jesucrist
a sos dexebles estimats convida
del ví d'amor que alegra l cor dels sants,
del pa del cel que ls hòmens deifica.

Es aplicar lo llavi assedegat
del costat de Jesús a la ferida,
com al sí de la mare l'infantó,
com l'abella a la rosa purpurina.

Es unir nostre cor ab lo séu Cor,
com flama humil ab una immensa pira,
com una gota d'ayga ab la del mar,
que es, y no pas com Déu, sens fons ni mida.

Es pendre-l en lo pit com Simeó,
tenir-lo en les entranyes com Marfa;
es empeltar al séu lo nostre ser
y refondre en sa vida nostra vida.

PER QUÈ JESÚS S'AMAGA

Et latet et lucet.

HERMOSA es l'Hostia Santa en l'ostensori,
més que-l nacre y l'argent, l'or y l'evori
que-l temps daurà y brunyí.
¡Com resplendeix a la claror dels ciris,
entre ls ramells de roses y de lliris
cullits aquest matí!

Mes l'Hostia Santa es sols apariencia,
¡oh Jesucrist!, jo só a vostra presencia,
mes, ¡ay! privat de Vos.
Com més d'aprop y fit a fit vos miro,
vostre ser divinal menos oviro,
¡oh Sol misteriós!

¡Ay! No la veig vostra natura humana,
no la veig la divina sobirana
que enlluhernà a Bethlèm;
no la veig vostra bella fesomia
que ls hòmens y les feres cor-prenfa,
llevat les de Salèm.

No oviro en la custodia vostra cara,
que com un sol tot l'univers aclara;
mes sí, vos veig lo cor;

no hi sento vostra veu melodiosa,
dolcíssima, tendrívola, amorosa,
mes sento vostra amor.

Vos veig lo cor, eix astre que irradiá
com lo del jorn en son meteix mitg-día
vessant amor y llum.

Vos veig eix cor angelical y altíssim
que per amor de nostre cor pobríssim
se crema y se consúm.

Vos veig lo cor, humà o diví que sia:
es per lo cor que al home s'aprecia,
al home com al Déu.

De vostre pit lo veig dins la ferida,
com pelicà que de sa sanch convida:
— Veniu ací y bevèu.

Del astre que no veig sento la flama,
sento quelcòm que en lo vericle me ama
ab una amor sens fi:
de l'amagada flor sento l'aroma,
lo parrupeig suàu de la coloma
que-m vol per colomí.

Jo d'amor m'aconsolo ab aqueix signe:
de mirar-vos avuy no-n só pas digne:
Vos me-n farèu demà;
y de veure-us a plèr de cara a cara,
de vostre front meteix a la llum clara,
ma set s'apagarà.

Trist es, Jesús, que nostres ulls no us vejan;
mes, llum ahont los Angels se rabejan,
que us ame nostre cor,
fins que, esquexada la vital cortina,
vejàm al cel la Magestat divina,
que ací ja té l'amor.

SANTA MAGDALENA DE PAZZI

DE Pazzi la gentil flor
tota petita es encara,
y de rebre al bon Jesús
l'hora dolça li trigava.
¡Y tant lo-n somnia de dolç
eix Pà que del cel nos baxa!

¡Per ella no baxa pas
y s'està morint de gana!
— Espera, — deyan-li tots;
y Magdalena esperava,
mes no pas sense plorar,
com les poncelles a l'alba.

No sent admesa al convit,
a sa mare hi acompanya;
se li posa frech a frech
y agafant sa roba exclama:
— Avuy va a rebre a Jesús
la meva mare estimada.
Pouant en tan bona font,
bè s'omplirà de bona ayga,
de l'ayga de set olors
que-ls esperits embalsama.

De son cor passarà al séu,
y de son cos a sa falda,
y de sa faldeta a mi,
que n'estich assedegada. —

Cosida a son faldilló,
al retornar a la casa,
tot lo día la segueix
y a cau d'orella li parla:
— Mareta meva, si us plau,
asseyèu-me en vostra falda,
y ab lo cap en vostre pit,
hont l'amor prengué posada,
a Jesús sacramentat
dir voldria una paraula.

L'EMPELT

Exiit ad coelum ramis felicibus
 [arbor
miratur que novos frondes et
 [nova sua poma.
 VIRGILI.

Per la Eucaristia som empeltats
 sobre la carn de Jesucrist.

Tot arbre fruyter de l'horta
 la fruyta metexa porta
 del arbre en que s'ha empeltat;
 y jo, rebent cada dia
 en la dolça Eucaristia
 l'empelt del Fill de Maria,
 ¿portaré fruyt de pecat?

¿Jo faré menos que un arbre?
 ¿Seria per Vos de marbre
 mon pit, que ho estima tot?
 Empeltau ma rahimera,
 estèril y borda y fera,
 ab vostra sarment, que es vera,
 y serà vert lo rebrot,
 y jo seré vostra toria,
 rahimera de la gloria,
 sarment penjada a la creu,

y la branca ab Vos unida;
 de vostra saba nodrida,
 portarà los fruyts de vida
 ab que Vos l'enriquirèu.

FRUYT DE LA COMUNIÓ

Gustate et videte.

QUAN devalla del cel lo bon Jesús,
 algún present cada matíns ne porta.
 Com vé del Paradís, ne porta flors
 y fruyts que són de fruyts eterns penyora.
 Nos baxa un raig de llum per caminar
 d'aquest desterro trist entre les ombres;
 de les llagues del cor, lo rosamel,
 l'elíxir que les penes aconsola,
 en lo nostre neguit un xich de goig,
 en la nostra pobresa alguna almoyna.
 De sa taula nos du l millor bocí
 entovallat ab la blancor de l'Hostia,
 com a primícia del convit reyal,
 com a confits sucrosos de sa boda.
 Nos baxa una guspira de l'amor
 ab que les pures ànimes arbora;
 del riu paradistach dels plahers
 nos dexe assaborir alguna gota,
 una gota no més per no morir,
 per no morir d'estimació abans d'hora.
 Per fer muntar sos tendres aligons
 demunt son aspre nfu l'àliga vola,

mostrant-los la becada més amunt
 y més amunt fins a passar les bromes.
 Tal l'àliga divina, Jesucrist,
 nos peix lo Pà del cel y se n'hi torna,
 tot convidant-nos a volar ab Ell
 amunt y més amunt fins a la Gloria.

ELL ES AB MI

J a us tinch dintre de mi, Jesús dolcíssim!
 Del món ja no-n vull res:
 sent infinit, omnipotent y altíssim,
 no-m podèu donar més.

Tinch lo tresor del cel en mes entranyes,
 l'Anyell diví en lo cor,
 en llurs meners com tenen les montanyes
 los diamants y l'or.

Com té dintre sos llavis la poncella
 lo regalat perfúm,
 com té l'astre del jorn dins sa parpella
 los dies y la llum.

Tinch en ma casa, ¡oh dignitat suprema!,
 lo Criador del món,
 a aquell qui s'ha posat per diadema
 los astres en son front.

Aquell per qui-t daltás,
 avuy dorm en mos braços, ¡oh Davit!
 Oh infinitat del cel, tu no-l capías
 y s'allotja en l'escrini de mon pit.

Ja, estadants del atzur, no us tinch enveja:
 lo Déu que galejau es dins mon cor:
 jo sento que hi flameja
 com una mar d'amor.

Del *Agnus Dei* só relliquiari;
 lo Rey en ma cabanya se complàu;
 petit com só, mon ser es son sagrari,
 mon pit es son palàu.

Avuy faig de daurat reclinatori
 al Salomó diví.
 Si digna fos del místich desposori
 l'ànima que, ¡ay! ¡cent voltes lo trahí!

De cent en cent los Angels me voltejan,
 los ruents Serafins de mil en mil,
 del Déu de magestat, que victorejan
 veyent-me claustre, altar y camaril.

Agenollat, lo Paradís l'adora,
 mes son senyor es méu:
 del Paradís que-m vol donar, penyora,
 de l'heretat que m'ha promesa, preu.

Mon Estimat està dintre mos braços,
 y jo estich en los braços del Amat,
 de flors cenyit ab llaços
 que-ls esperits angèlichs han trenat.

Ell es ab mi com lo matí ab l'alosa,
 y jo só ab ell com peix en riu pregón,

com infantó penjat al pit de rosa
que de sa vida es font.

No-l dexarà fugir l'ànima mfa,
que-l té lligat y pres:
Ell es ab mi y jo ab Ell, no per un día,
sinó per sempre més.

L'ESCALA

Lo Santíssim Sagrament
comparable es a una escala,
a l'escala de Jacob,
que en lo cel son front amaga.
Los Angels del Paradís
per ella un día baxavan.
Ara no són Angels, no:
es Jesús qui hi puja y baxa:
hi puja nostres desitgs,
que ofereix al Etern Pare,
dexant-los ploure després
en amorosa rosada.
Cap amunt vola l'encens,
cap avall la dolça manna:
l'encens es de nostres cors,
que hi prenen també volada,
per seguir al Estimat
prenent les ales de l'àliga.

¡Si ab Vos un jorn la pugés,
oh Jesús, l'hermosa escala!
¡Si ab Vos un jorn la pugés
per no baxar-la may més!

¡Oh felíç devallament
 y més felíça quedada!
 ¡Oh dolç anar y venirl
 ¡Oh dreuera sobiranal
 ¡Oh va-y-vé de la dolçor,
 fluix y refluix de la gracial
 ¡Oh escala del Sagrament,
 benehit qui t'ha axecadal
 Tos grahons són d'argent fi,
 d'argent y d'or ta barana.
 ¡Benehida sías tu,
 que cada día me-l baxas,
 me baxas lo méu Amor
 y te-n pujas la meva ànima!

¡Si ab vos un jorn la pugés,
 oh Jesús, l'hermosa escalal
 ¡Si ab Vos un jorn la pugés
 per no baxar-la may més!

SANTA COLOMA

*Palomica que picas el grano
 y tiendes las alas de aqui para alli,
 yo te vi,
 que picando en el pan soberano
 Dios se pica de amores por ti.*

DESITJOSA de rebre a son Espòs,
 la Coloma de Rieti, enamorada,
 en ales de l'amor vola al altar,
 y allí plega les ales.

Allí plega les ales de son cor,
 que per amor de ses amors sospira;
 mes per llescar-li l pà dels Serafins
 lo sacerdot no arriba.

¿Y sense exa becada del Edèm
 s'entornarí a colomar dejuna?
 Com pobret a la porta del palàu,
 ella al sagrari truca.

¡Lo sacerdot no arribal Mes Jesús
 des de allí dintre sa pregaría escolta:
 ne surt d'encens un núvol vessador
 de celestial aroma.

Del temple la boyrina dóna l tom
y demunt de l'extàtica s'atura.
La pluja ab que l'arrosa suaument,
joh quina dolça pluja!

Ne plou un Infantó com un estel,
que ella copsa en sos braços amorosos;
l'estreny sobre son pit, y de petons
cobreix sos cabells rossos.

La Coloma de Rieti no-n té prou:
per llaçada més íntima daleja:
lo Nin torna-s partícula y son pit
ja es flor d'aquella perla.

MEDITACIÓ

MISTERI DELS MISTERIS

*En ti hay más maravillas
que cuantas ha Dios obrado.*

MONTESINO, 42.

AL recordar del Cenaçle
lo pà dolç y ví novell,
jo me-n pujo al tabernacle
com la morella al castell.

Es lo Thabor eucarístich
hont jo voldria parar,
lo méu tabernacle místich
hont quedar-me a reposar.

M'atràu allò que hi blanqueja
com pedra imàn al acer,
que s'agita y cabeceja
fins que n'està presoner.

En exa roda petita,
que una gota d'ayga fón,
aquell Ser immens habita
que mou la roda del món.

Sota aquexa apariència
s'emmantella l'Increat,
s'hi somet l'Omnipotència,
s'hi enquireix l'Immensitat.

Qui té en sa mà tota cosa,
tot ho ordena, empeny y mou,
abella en càlzer de rosa
dins exa forma s'inclòu.

Un papelló que voleya
ocupa més espay que Ell,
quan l'astre que-ns assoleya
la borla es de son mantell.

Altre cop, com al pessebre,
d'un borralló va vestit,
d'un borrallonet de gebre
que li ha dexada la nit.

¡Oh grandor apetitadal
¡Oh infinitat en un punt!
Per que sia vostra estada,
dau vida a mon cor difunt.

SOMNI DITXÓS

*Delitiae meae esse cum
filiis hominum.*

OH quin somni ha somniat
l'angèlica nina
venint de rebre al bon Déu
a punta de día!
Llençant-ne encara perfúm,
al peu de l'ermita,
a l'hombra d'un gessamí
s'es mitg adormida.
Si era un èxtasis lo són,
jo no us ho diria:
demanèu-ho als angelets
que l'han assistida.

Ha somniat que l'empir,
a punta de día,
trobà a faltar a Jesús.
¡Llohat sempre sigal
Lo cercan los Serafins,
lo cerca María,
de la ciutat del Anyell
al riu de la Vida;
del collador del encens
al mont de la mirra;

de l'alta Sió exint
 la terra han seguida;
 lo troban dintre d'un cor,
 del cor de la nina.
 Aqueix somni afortunat
 ditxós qui-l somnia,
 puix si pogués perdre a Déu
 l'aucellada empírea,
 es en lo cor dels humans
 hont lo trobaria,
 que en los fills dels hòmens té
 les seves delícies.

MA RIQUESA

O altitudo divitiarum.
 Oh sublimitat de riquesa.

I

QUAN a l'hora roenta del mitg-día
 los ulls al cel axeco
 y, com uns rossos ordís
 ja a punta de la falç, encès l'oviro:
 — Hermós es vostre camp, Senyor, — exclamo. —
 Mes, ¡ay!, per esperar les àurees messes
 enviàu-me-n, si us plau, alguna espiga. —

II

Quan en la nit serena
 en lo jardí de les estrelles miro
 florir los lliris que cap vent esflora
 ni fà malbé cap peu selvatge, exclamo:
 — Hermosos són vostres vergers, ¡oh Altíssim!
 Mes en mon llarch viatge
 per balsem de mes penes
 enviàu-me una flor des de l'altura. —

III

Mes al matí, quan en la taula angèlica
 als peus metexos de Jesús me trobo:
 — Be-n sòu de rics — dich a la nit y al dia. —
 Mes jo al cel he robada
 la riquesa dels àngels patrimoni,
 l'Espiga del Sagrari:
 tinch en mon cor lo Lliri de la Gloria. —

VIGILIA DE CORPUS

*Parate viam Domini.
 Ecce sponsus venit, et ite
 obviam ei.*

COM s'engalanan les serres,
 com s'empalían los colls
 ab sos verdosos domassos
 clapejats de blanch y groch!
 A ses plantes han exteses
 catifes de mil colors,
 y ab corones de llum pura
 circuits estàn sos fronts.
 Los ceps abrigan la vinya,
 los arbossos lo turó.
 Cada cim té un mantell d'arbres,
 cada arbre un mantell de flors,
 de flors blaves com la jonsa,
 morades com los alochs,
 vermelles com lo rubèlich
 y-l clavellet de pastor.
 De roses blanques y veres
 cada roser n'es un pom,
 lo baladre una cascata
 que les vessa com un foch.
 Un esmalt sembla cada horta,
 un vergeret cada bosch

hont la perdú escotxeja,
 hont refila l rossinyol,
 hont les fontanelles riuen
 y corren los rierons,
 com llisones que s'encalçan
 anguilejant entre flors.
 Allí, donant-se los braços
 l'acacia florida y l'olm,
 s'arregleran en arcades,
 se posan de dos en dos.

¿Quin hoste espera la selva?
 ¿Quin príncep espera l món?
 Demà es lo día de *Corpus*
 y Jesús nostre Senyor
 surt del sagrari a la plana,
 de les capelles al bosch,
 com per veure son imperi,
 que es l'imperi de l'amor.
 Y la terra s'endiumenja
 ab sos joyells de més cost,
 com una núvia amorosa
 que ha de rebre al séu Espòs.

Obríu-li totes les portes,
 obríu-les-hi com al sol,
 les portes de vostra casa,
 les portes de vostre cor.
 Omplíu-vos de sa llum pura
 y encenèu-vos de son foch,
 y al Rey del cel y la terra
 galejau en son triomf.

A LA DOLÇOR

*Spiritualis dulcedo in quo
 fonte gustatur.*

St. THOMAS.

QUAN anavan los noys de Nazareth
 a veure al Jesuset
 en lo modest tuguri de Marí,
 se deyan l'un al altre ab alegria,
 com presentint al Mestre de l'amor:
 — Anèm a la dolçor. —

Lo Mestre de l'amor ara té estudi
 allí en lo Tabernacle,
 seguici del Cenacle,
 del eternal festí digne preludi.
 — Veníu, — a tots nos crida;—
 jo só lo Pà de vida.
 Cegos, veníu: jo us crido per guiar-vos,
 als pobres de mon cor per enquir-vos,
 als malalts per gorir-vos,
 als morts per retornar-vos.—
 ¡Oh cristians!, anèm-lo tots a veure:
 les aygues de son cor
 nos donarà a tot beure;

venú-hi ab mi los qui portau cadena,
 los que vivíu de pena,
 de pena y d'amargor.
 Aném a la dolçor.

IMELDA

*Mergitur in dulci.
 Fortis est ut mors dilectio.*

DE Jesús sacramentat
 Imelda està enamorada;
 passa les nits davant séu
 de posta del sol a l'alba;
 mes, ¡ay!, les passa plorant,
 plorant d'amor y anyorança.
 De la seva sanch té set,
 de son cos diví té gana,
 del pa dels Angels té fam;
 mes, ¡ay!, no-l pot rebre encara:
 li falta un abril o dos
 per enramar la seva ànima.
 Ben enramada serà
 si es tanta amor qui l'enrama.

A les plantes de Jesús
 deya la pobra novicia:
 — Per rebre-us dintre mon pit
 díu que só massa petita.
 Donchs, ¿no deyau, cor-obert:
 «Dexàu que-ls noyets hi vingan?»
 ¿No estimavau los infants?
 ¿No n'erau Vos també un díu?

Jesús, pietat de mi,
que-m sento d'amor ferida.
Si no veníu aviat,
vindrèu quan no seré viva.—

Lo jorn de l'Ascensió
se lleva abans que l'aurora,
baxa al jardí del convent
a cullir lliris y roses.
A cada rosa que cull
una besada li dóna.
— De mon Estimat — li díu —
avuy seràs a la vora,
y jo n'hauré d'estar lluny,
que he de ser la seva esposa? —

La campana del convent
crida a l'esglesia les monges;
sos ramellets ella hi du
y al peu del sagrari ls posa,
hont ella voldria estar
per sentir la seva aroma,
no l'aroma de les flors,
sinó la de qui-ls la dóna.
Com abelles a la mel,
al altar elles s'acostan;
ella no pot combregar:
s'està derrera de totes.
¡Rajar mira aquella font,
y, en la set que la devora,
d'aquelles aygues del cel
no-n pot tastar una gota;

y en llàgrimes y sospirs
la seva ànima s' desfogal

De les mans del sacerdot
tot plegat s'axeca una Hostia,
vers Imelda voleyant
com cèlica papellona.
Esglayat, ell la segueix,
posant-li l globo dessota
per fer tornar a son níu
lo colomí que se-n vola.
Ell vola que volaràs;
en lo cibori no-s posa
lo celestial colomí.
No vol dexar sa coloma,
fins que-l ministre, inspirat,
demunt de sa llenga l posa.

Imelda té lo que vol,
neda en un níu de delícies.
No podent-les obehir,
cau en terra esmortuida,
y com un vas de cristall
lo séu cor se romp y... expira.
Imelda es morta d'amor:
¡benhaja qui l'ha feridal
Qui l'ha ferideta axís
bé serà sa medecina.
Avuy que se-n puja al cel
se-l ne dú en sa companyía:
la primera comunió
de viàtich li ha servida.

TOT CORALANT

Superantur candida rubris.

DEL hermós coral de l'Eucaristía
jo-n sé un coralar,
que ab ses ones bat de nit y de día
l'amor en sa mar.

N'hi ha d'argentí com flor de vidalba,
y n'hi ha de vermell,
mes tot es com raig matiner de l'alba
lluminós y bell.

L'un es blanquinós com lo pà eucarístich,
l'altre es com lo ví,
com lo ví que un jorn d'aquell rahím místich
en la crèu fluí.

Lo coral florit de l'Eucaristía
n'es blanch y vermell,
radiant y hermós com la pedrería.
¿Qui-n vol un ramell?

PÀ DEL CEL

Esurientes implevit bonis.

Luc. 2.

Déu nos en dó.

Los qui anàu perduts
demunt de la terra,
si es que menjàu pà
lo menjàu ben negrel
Lo menjàu de prims,
que es pà de galera;
lo menjàu d'aglans,
que es menjar de besties.
Més que de forment,
hi ha grans d'arena;
s'hi troban carbons
y bocins de llenya;
dirfau que es fel
de tant que amargueja.

Si l volèn millor,
jo-n sé una panera,
la té l bon Jesús
a dintre l'Esglesia.
L'ha pastat un Déu
al sí d'una Verge
ab llet virginal
y flor de la xexa.

Com borrall de néu
 aqueix pa blanqueja,
 com una hostia es blà,
 dolç com una bresca
 de divines flors
 per los Angels feta.
 Aqueix pa es del cel
 y-l mortal que-n menja
 viurà sempre més
 en la Gloria eterna.

26 Abril 1899.

 DERRERA HORA

I

Sim donavau la penyora
 que vull per ma derrera hora,
 quan vinga la nit,
 ¡oh Jesús-Eucaristía,
io m'adormiria
sobre vostre pit.

II

Y en lo cancell de la Gloria,
 de la mort cantant victoria
 l'amor infinit,
 ¡oh Jesús-Eucaristía,
jo-m desvetllaria
sobre vostre pit.

PERA DESPRÉS DE COMBREGAR

AQUEST venturós mati
 en mon cor lo só allotjat.
*Mon Estimat està ab mi,
 jo estich ab mon Estimat.*

Al qui estava en lo sagrari
 jo-l tinch en mos braços près:
 per donar-me no té més
 la crèu rica del Calvari.
 Simeó, lo jay diví,
 no-l tingué més abraçat.
*Mon Estimat està ab mi,
 jo estich ab mon Estimat.*

Es ma cèlica ventura
 semblanta a la de Maria:
 ¡per lo Fill que ella rebía
 qui tingué sa ànima pura!
 Tingué son cor per coxí,
 ¡com hi estaria de grat!
*Mon Estimat està ab mi,
 jo estich ab mon Estimat.*

De les delícies del cel,
 sols per donar-me una mostra,
 quan me donàu l'amor vostra
 vos feu de sucre y de mel.
 Lo cel ja-m comença ací,
 puix mon cor vos ha trobat.
*Mon Estimat està ab mi,
 jo estich ab mon Estimat.*

Dijous Sant de 1900.

A UN JOVE COMBREGANT

*Regnum Dei intra vos est.
Dominus tecum.*

I

POBRE portas lo vestit,
mes la teva ànima es rica,
puix rebs a un Déu infinit
que tot bé li comunica.

Diga-m ab qui vas,
y jo-t diré qui seràs.

*Lo món te pren per sa escoria,
y ets un Déu en flor
que portaràs ceptre d'or
en lo regne de la Gloria.*

II

Ses riqueses ha apilat
Jesús en ta consciència;
la seva divinitat
demunt la teva innocència.

Estima y sofreix:
es Ell qui porta ton feix.

*Lo món te pren per sa escoria,
y ets un Déu en flor
que portaràs ceptre d'or
en lo regne de la Gloria.*

III

Lo Déu del Sagrari es gran,
Ell engrandeix y angelisa:
lo que toca s torna sant,
y a qui-l reb lo divinisa.

Prou ho conseguf
quan en ton llavi l posí.

*Lo món te pren per sa escoria,
y ets un Déu en flor
que portaràs ceptre d'or
en lo regne de la Gloria.*

CANÇÓ EUCARÍSTICA

*Fecit coenam magnam.
Quedéme y olvidéme.
El rostro recliné sobre el amado
Cesó todo y dejéme,
dejando mi cuidado
entre las asucenas olvidado.*

Jesús, fill de Maria,
un dijòus al matí,
a casa del séu Pare
m'ha dat un gran festí.
*Cor d' Angel,
flor de gessamí.*

En la taula blanquejan
tovalles de satí;
demunt la taula blanca,
del bon Pà y del bon ví.

Lo Pà, com unes hosties,
es de forment diví;
no-l sembraren, no, ls Angels
ni-l segà l Seraffí.

L'Esperit Sant lo sembra
de gentil Verge al sí;

l'Esperit Sant lo sembra:
l'Esglesia lo cullí.

Lo Ví n'es de la vinya,
la vinya d'Engaddí;
la taça en que me-l dóna
es un càlzer d'or ff.

Era tan dolç de beure,
que me n'embriaguí.
Per tornar-me-n a casa
no trobo ja-l camí.

*Cor d' Angel,
flor de gessamí.*

¡Oh Vos, que sóu ma vida,
ma vida y mon camí,
guiàu-me a casa vostra
per viure o per morir!

POBRESA

*Edent pauperes et saturabuntur.
Mendici Dei sumus.*

SANT AGUSTÍ.

POBRE entràu en mon pit com al Estable,
¡oh Vos que ho tenfu tot, Déu d'Israel!
Quan baxàu a la terra miserable,
donchs ¿que dexàu vostra riquesa al cel?

No, que sempre n baxàu ab les mans plenes,
y prenent-vos a Vos atesoràm:
són un arbre del cel que en les arenes
o gays jardins de l'ànima arrelàm.

¡Ayl De jardí no-n té pas cap la meva:
tot es en ella codolar y areny.
Venfu-hi Vos, ¡oh l'arbre que més lleval,
y-s cobrirà de roses son pedreny.

A mi abaxàu les branques cada día,
de fruyta carregades a desdir,
y de fruytes y flors y pedrería
dexàu me-les, si us plau, alleugerir.

ROSA D'AMOR

I

VOLTADA de raigs d'or
veig una blanca Rosa
del Tabernacle dins,
en mitg de la custodia.
Té la claror del sol,
té la blancor de l'Hostia:
¿de quin roser serà?
¿quins ayres l'han desclosa?
Los ayres de l'amor
que vénen de la Gloria,
d'aquella amor gran
que Jesús nos porta.
Bellíssima com es,
nostra lletgesa anyora;
té unes aletes d'or,
divina papellona,
y altar avall, sovint,
altar avall se-n vola:
vola d'ací y d'allà
y en algún pit se posa.
¡Si-s posa en algún pit,
quina blancor li dónal

II

Dóna-m ta blancor,
 bella Rosa blanca
 rosa de tot l'any,
 que l'amor abranda;
 y, des del viril
 trono de la gracia
 abaxant lo vol,
 a mon pit devalla.
 Fes-ne ton pitxer,
 fes-ne ta peanya,
 floreix en mon pit,
 en mon cor esclata,
 y ompliràs d'olor
 tota la meva ànima,
 afins que la mort
 ab un cop de dalla
 d'eix cos de pecat
 li obrirà la gavia.

III

¿Qui temerà la mort
 si vé ab l'Eucaristía?
 Quan, a qui està morint,
 l'espalla l món li gira,
 quan tots li diuen:—Vés, —
 ella vé a dir-li:—Vina:
 ara que-t dexa tot,
 ara vull ser ta amiga;

per lo camí del cel
 jo-t serviré de guía,
 y del reyal tresor
 t'alçaré la cortina.
 —Quin camí seguiré,—
 diu l'ànima afligida.
 Jesucrist li respòn:
 —Anèm: jo só la vía.
 —Mes de la negra nit
 s'enterboleix ma vista.
 —Jo só la llum del món:
 qui-m segueix no-s desvía.
 —La mort me vé a abraçar
 sols per tornar-me argila.
 —Primer t'abraço jo,
 que autor só de la vida.—

De bat a bat lo cel
 se bada a qui hi arriba
 ab l'esperit ornat
 d'aquexa Rosa mística.

Oh Rosa de l'amor,
 sagrada Eucaristía,
 Jesús, oh bon Jesús,
 siáu tota ma vida,
 siáu en aquell jorn
 ma dolça companyia.

VENIU

OH Maria, en vostre sí
quan Déu estoja la perla
de vostre Nadó diví,
hauria lo Seraff
dexat lo cel per haver-la.

¡Mes ara, ¡ay! la desprecia
l'home a qui Vos l'oferíu
Perla de l'Eucaristia,
veníu, per mà de Maria,
veníu a mon pit, veníu.

Ell serà conquilla d'or
d'aquexa divina perla,
¡oh Mare del Salvador!,
si li dexau Vos lo cor,
que li féu de mareperla.

LA FONT

Al bell fons d'una terra inhabitable
hi havia un camí dret
que, al viador prenent des del abisme,
lo duya al cim del cel.

Xardoroses ruian a mà esquerra
les sorres del desert;
mes a sa dreta l vorejavan d'ombra
los arbres del verger

Lo verger era gran y floridíssim,
imatge del Edèm;
a voliors los Angels hi cantavan,
que foren sos aucells.

Rajava en mitg la font de l'ayga viva,
de raig jolíu y etern:
hi acostavan sos llavis les ovelles,
los arbres ses arrels.

Al viador li deya l'ombra: «Assèu-te»,
y-l dolç murmuri: «Beu:
exa ayga regalada es lo viàtich
per arribar al cel.»

¡Mes ell, dexant la via de la Gloria,
rodava pèl desert,
y, per no beure d'aquella ayga pura,
se moría de set!

SEDEJANT

*Emissiones tuae paradisus.
Sitiuit in te anima mea.*

DINTRE-l Sagrari hesentida
una vèu dolça que d'ú:
«Jo só la font de la vida:
¿per què a beure no hi veníu?»

Donchs jo hi vinch, Jesús, a beure
de les aygues de l'amor,
que fan lo cel entre-veure,
embriagant nostre cor.

Quan en sa copa sagrada
beure puch cada matí
com en sa dèu regalada
la sanch del Anyell diví,

De mos llavis a mes venes
al sentir-la traspuar,
tinch la set de les arenes,
que ni s'apaga ab la mar.

Com una ona d'alegría
sumergeix mon esperit,

¡oh ríu de l'Eucaristía,
quan desaygàu en mon pit?

Sols per donar-me una mostra
de les delícies del cel,
quan me donàu l'amor vostra
vos feu de sucre y de mel.

Vos feu de mel que degota
d'eix pà de bresques diví,
y sento de gota en gota
regalimar dins de mi.

Per lo mólt que a mi-m donareu
¿què us donaré, Jesús méu?
Puix per amar me criareu,
vos daré l'amor que-m deu.

Un cor que tinch vos lo dono,
d'estimar-vos desitjós.
Reposàu en aqueix trono
per que jo repose en Vos.

Fins los Serafins y Arcàngels
envejan ma sort; mes, ¡ay!
d'aqueix cel de vostres Angels
feu que jo no-n cayga may.

SANGUIS

*Los ángeles son presentes,
y, adorando á Cristo, notan
como aquellas claras fuentes
de sus llagas relucientes
no se agotan.*

Bibite ex eo omnes.

DE la sanch de Jesús
¿quina es la font divina?
¿Quina es la dolça font
sinó-l cor de María?

Bé n'es d'hermós y pur,
mes n'es lo vas que-l copsa
lo cos de Jesucrist
que està dintre de l'Hostia.

D'eix ví misteriós
ne dóna a qui-n desitja;
ne dóna per cinch raigs,
que són les cinch ferides.

Neteja, ¡oh tu que-n beus!,
tos llavis y tes venes,
de les de Jesucrist
puix passarà a les teves.

¡Se t'aglebàs al cor
aquexa sanch purpúrea
y-t fes àngel del cel
l'angèlica beguda!

SET

Qui bibunt me adhuc siliunt.
Eccl., 24-29.

Lo sol ha de sortir del orient;
mes per mi l'orient es lo Sagrari;
mos ulls no se n'allunyan un moment,
món esperit no-s cansa de volar-hi.

¿Hont correrà lo cervo cor-ferit
sinó a la clara font que remoreja?
¿Hont volarà l'aucell en fosca nit
sinó a la llum de l'alba que punteja?

Jo só, jo só lo cervo assedegat,
l'aucell que en la foscor lo dfa anyora,
y Vos sóu per ma set la flor del prat
y per la fosca de mos ulls l'aurora.

Aurora de l'amor, ¡oh! sent Vos sol,
que-m fonch tot esperant-vos d'anyorança
y dexarà mon esperit lo dol
y-s vestirà de llum y d'esperança.

Amor de mes amors, ¡oh Jesucrist!,
¡oh! ¿quan serà que en vostres ulls m'abeure?
De goig ha mort algú perquè us ha vist:
jo moriria per poder-vos veure.

L'HE CERCAT

Quaesivi quem diligit anima mea.

I

UN matí jo l'he perdut
 l'Amor de l'ànima mía,
 lo cerquí en lo fenollar,
 lo cerquí dintre la vinya.
 Ja lo-n veig entre-ls joyells
 de la sarment benehida.
 Ell me vol donar rahims
 y sols per Ell jo venía;
 jo sols venía per Vos,
 Jesuset hermós,
 de l'ànima mía.

II

Un día lo torní a perdre
 cullint floretes del prat;
 lo cercava entre-ls arbossos,
 lo cercava dintre-l blat.
 Rosses eran les espigues,
 més n'era l méu Estimat:

per la rossor jo l'oviro
 dins les xexes amagat.
 — Tria-te-n, deya, una garba. —
 Jo la trío de bon grat,
 la que ha lligada ab sos braços
 la Verge de Montserrat,
 la garba que anyora
 lo méu cor que plora
 per mon Estimat.

L'ALBA MILLOR

*¡Oh noche que guíaste!
¡Oh noche amable más que la alborada!
¡Oh noche que juntaste
Amado con amada,
amada en el Amado transformada!*

DE vostra ara en la tarima
tota la nit he plorat.
¿Ahont plorará qui estima
sinó als peus del Estimat?

A vostres peus jo plorava,
mes ¡ay!, separat de Vos.
Jo us volía y vos cercava,
mes lo sagrari era clos.

Com ceguet que s'assoleya
sense veure l'astre-rey,
prenia l sol y no-l veyá
en l'eucarístich soley.

Aquell soley m'era ombrívol,
aquell altar m'era trist:
fins lo temple es anyorívol
quan no s'hi té a Jesucrist.

La vetlla era llarga, llarga,
y, ¡ay! sense foch a la llar,
com una riera amarga
costosa era de passar.

Del matí a la primera hora
lo tabernacle s'obrí,
y hi floría una altra aurora,
com altra al cel no-n florí.

Vegí, Amor, la vostra cara.
¡Que hermosa era y resplendent!
¡Oh! ¿Per què hi sortía encara
lo sol lleig al orient?

25 Octubre 1899.

LO MESTRE

Discite a me.

PER ensenyar-nos d'estimar
 Jesús ha oberta escola
 en lo Santíssim Sagrament
 del Tabernacle sota.

« Venú, venú, — nos crida a tots,
 com a sos polls la lloca; —
 venú a aprendre d'estimar
 de mes ales a l'ombra. »

Si algún té set, com pelicà
 ab son bech se cor-obre;
 li dóna a beure de sa sanch
 mentres del pit n'hi brolla.

A qui té fam, com pà del cel
 son cos meteix li dóna,
 son cos allí a Bethlèm nascut,
 sacrificat al Gòlgota.

Lo llibre ahont los fà llegir
 escrit es dins y fora;
 ses lletres foren los verdanchs,
 la llança n fôu la ploma.

En la ciencia de l'amor
 axís los alligona:
 quan sos dexebles saben prou
 se-ls ne puja a la Gloria.

9 Desembre 1898.

ELÍES

QUAN en son carro flamejant Elíes
 cap al atzur prenía la volada,
 al dexeble Elisèu dexà l mantell
 y son esperit doble,
 foch pèls tirans y resplendor pèl poble.

Jesucrist es més que ell.
 Quan l' hora de morir li es arribada,
 ¿què dexarà a sa mísera fillada?

Li dexa en testament son esperit,
 encès de caritat per Déu y-ls hòmens,
 y-l mantell de sa carn immaculada
 ab que trenta tres anys anà vestit.

LO VIRIL SAGRAT

Lo viril sagrat
 es una finestra
 per ahont los Serafins
 aguaytan la terra.
 Qui de serafí té l cor
 en esta vall de miseries
 per ella veu part
 de la gloria eterna,
 puix per ella ovira a Déu,
 qui de gom a gom l'omplena.
 Dels béns que-l Senyor
 allí amagatzema
 un raig ne sobrix
 per l'alba portella,
 y des de allí dalt
 ací baix se vessa,
 de tresor del cel
 enriquint la terra.

LO SAGRAMENT ARBRE DE LA VIDA

*Nobis datus, nobis natus
ex intacta Virgine.*

Lo Sagrament es l'arbre de la vida
que als demnats a morir d'ella convida.
Veníu, jóvens y vells:
omplíu-ne, ls qui captàu, vostres cistelles,
omplíu-ne vostra falda les donzelles,
y vostre cor y vostre sí ls donzells.

Alleugeríu ses branques
d'aquestes formes blanques,
que són sos richs joyells.

Mes al cullir tan dolç y tendre fruyt,
no oblidèu pas la branca que l'ha duyt;
rebèu l'Eucaristía
tot donant-ne les gracies a María.
Pèl nou Adàm abasta la nova Eva
exa poma vital que l'arbre lleva.

EN LA SANTA EUCARISTÍA

EN la santa Eucaristía
pobre estàu com algún día;
mes no digàu, com allavors heu dit,
que la fera del bosch tinga sa estada
y Vos no la tingàu, puix de posada
vos fà l méu pit.

Oh Jesús, en la santa Eucaristía,
pobre hi estàu, pobret com algún día;
mes no ho dihèu, si us plau,
sent del cel y la terra criador,
que no tingàu
hont reclinar la testa,
puix per coxí vos resta
mon pobre cor.

A SANT FRANCISCO DE BORJA

VIRREY DE CATALUNYA

*Pinguis est panis Christi et
praebebit delicia s regibus.*

ADLANDES.

O H Virrey de Catalunya,
qui no volíau per vos
los diamants y les perles,
sinó per son Criador,
per enjoyar sa custodia,
que es lo trono de sa cort,
dihèu si l'Eucaristia
es una llum o una flor.

Quan vivíau en la terra
l'endevinavau per tot,
tant si era encesa la llantia
com si l'altar era fosch,
com si l'Hostia era perduda
d'algún temple en l'enderroch:
vos giravau al Santíssim,
com fa la brúxula al nort.
¿La sagrada Eucaristia
es una llum o una flor?

Si es alguna llum divina
veuríau son raig hermós;
si es una flor de la Gloria
ne sentiríau la olor.

Donchs, ¿què hi fa
quan ha entrat en lo cor téu?
Hermoseja la teva ànima
ab l'hermosura de Déu.

21 d'Abril de 1899, abans de la Missa.

EN CANÀ DE GALILEA

Vos en Canà de Galilea un dia,
 per amor de Maria,
 tornavau l'ayga en ví;
 més gran es lo miracle
 que per amor de mi
 obravau lluminós en lo Cenacle,
 puix per donar-nos sa metexa vida
 lo vostre cor diví,
 aquell ví de la copa benehida
 en sa metexa sanch lo convertí.

UN VOL DE COLOMETES

UN vol de colometes
 voltava l campanar,
 un vol d'ànimes pures
 voltava vostre altar.
 Una ventada forta
 a mi me-n va allunyar:
 ¡que dies d'anyorança,
 que nits de sospirar!

¡Vençuda la ventada,
 com hi podré tornar
 ab les blanques colomes
 pèl cel a voleyar!
 ¡Divina sementera,
 misteri del altar,
 blat de l'Eucaristía,
 jo-t tornaré a picar!

LA COMUNIÓ DEL CEL

Quid mihi est in coelo?

LA comunió que rebo aquí a la terra
de la del cel es la millor penyora;
y Vos, Jesús dolcíssim,
que la víctima n s'ou y-l victimari,
me la darèu des del sagrari cèlich.

Vestit de l'alba n'ívea allí us oviro
ab l'immortal estola
tenyida ab vostra púrpura metexa,
y sobre l braç esquerre, per maniple,
com segador que de la messa torna,
granívola duhent y assahonada
la garba de les ànimes immensa.

Allí, innocent e immaculat Pontífice,
al Pare etern altíssim
de vostra sanch li feu eterna ofrena;
li mostràu vostres llagues lluminoses,
y la de vostre Cor, sol entre estrelles
que omple de llum los regnes de la Gloria.

Jesús, lo sacerdot del sacrifici,
n'es també l'Hostia santa
que en l'atzurat combregador se dóna.

Son cos diví es lo pà d'aquella taula,
sa sanch lo ví, lo ví que engendra vèrgens
y torna al cos la joventut perduda
y al cor sa vella floració de somnis.
L'Anyell serà nostre menjar y beure,
mes ja no mort pèl foch del holocauste,
sinó vivent, fresquívol
y aureolat de llum com una estrella.
Sa sanch serà la nostra sanch metexa,
sa carn la nostra carn. Allí la fruyta
abastarèm del arbre de la vida,
d'hont aquí sols assaborím l'escorsa.
Aquí bevèm la gota de rosada:
allí beurèm en la fontana oberta;
allí podrèm nadar dintre les ones
de la mar de l'amor, sens fons ni mida.
En la taula dels Angels,
ací menjàm lo pà, mes sense veure
al Eternal que en ell se fa mengívol:
alçada la cortina del misteri,
allà veurèm, en son etern mitg-día,
al Verb diví meteix de cara a cara.
Quan podré dir, ab lo Profeta Ossees:
Sponsabo te mihi in sempiternum?
Oh Pasqua de la Gloria,
¿quan floriràs per mí? ¿Quan ab ta grella
de flors del taronjal del desposori
ornaràs lo méu pit, que sempre frissa
per mon Espòs diví? Noces eternes,
¿quan lo veuré abocar dintre ma copa
aquell ví de l'eterna Eucaristía,
que dóna als elegits l'embriaguesa?

¿Quan fondreu la meva ànima en l'incendi
de l'amor divinal? ¿Quan enfonzar me
podré en la mar de la divina essencia,
d'un abisme baxant a un altre abisme,
del abisme d'amor al de la Gloria?

LOS LLIRIS DEL JARDÍ

I

QUAN los lliris del jardí
obrían aquest matí
sos càlzers de plata,
refrescava-les suàu
d'una pluja que allí cau
la dolça rosada.

II

Aquexos lliris d'olor
eran, oh nins, vostre cor,
que en l'altar avuy s'obríá,
y aquella pluja del cel,
de gotes de sucre y mel,
es l'Eucaristía.

LA PATENA Y-L CÁLZER

DE sobre-l trono d'or de la patena,
 quan l'Hostia prenh candíssima y serena,
 oh Pare etern, m'apar veure-us a Vos,
 des del cel, abaxar-me vostres braços,
 per posar en los meus, cayguts y lassos,
 lo Vostre Fill hermós.

De sobre-l corporal quan prenh lo càlzer,
 lo càlzer, font de ma salut y vida,
 m'apar sentir al bon Jesús que-m crida:
 — Posa tos llavis en ma llaga y beu,
 beu la sanch y la vida del Cor méu. —

LA NIT DE CORPUS

LA nit de Corpus Christi,
 de totes les del any es la més clara,
 com a nit de la festa de la terra.
 Enguany en voladuria,
 joyosos y cantant, los rossos Angels
 y-ls esperits seráfichs ne sortían
 com un esbart de músichs
 que del aplech d'un ermitatge tornan.
 D'acompanyar venían al Altíssim
 entre verdor, domassos y banderes,
 per los carrers y places
 de la ciutat magnífica y del poble
 que s'amaga entre boscos pagesívols.

La dolça flayre encara
 sentían del encens que a encesos núvols
 la sagrada partícula seguía.
 Encara l dolç murmuri
 sonava armoniós a ses orelles
 de la solemne música del *Sacris*,
 que del triomf sacramental es l'hymne.

Los pelegrins que de Nazar la bella
 se-n pujan a Salèm en caravana,

ans d'arribar a ses muralles fortes
 a beure l'ayga d'una font s'aturan;
 axís del cel a mitg camí se paran
 los viadors angèlichs
 per contemplar de la Salèm divina
 les portes d'or y torres de topaci.
 ¡Que la-n veuen d'hermosa ab sos metèors
 y sembradiça d'astres
 que són de sos camins la polcinera!
 Veuen son mur altíssim
 obert per dotze portes, cada una
 ab lo nom d'una tribu rubricada
 del poble d'Israel. Per sentinella,
 demunt de cada porta vetlla un Angel.

De la muralla los sòcols
 són fets de pedres fines,
 d'esmeragda, zafir y calcedonia.
 Es cada porta una perla,
 y la muralla es de carrèus de jaspí,
 y la ciutat es d'or, d'un or finíssim,
 transparent com un vidre.

Dins ella no hi ha temple:
 tot' ella ho es, y lluminós y esplèndit.
 Eix temple no té llantia,
 que té la llum del món en son recinte.
 Y la ciutat no té ni sol ni lluna.
 ¿De què li servirían exos astres?
 Per lluna té la Verge,
 l'Anyell diví per sol que l'illumina.

¡L'Anyell diví! Pèls Angels y pèls hòmens
 sía llohat centuries de centuries.

Sa vista ls fà girar cap a la terra,
 ahont aquest cap-vespre
 pasturant lo dexaren entre lleris.

¡Quina hermosa visió! Les santes Hosties
 que pèls florits carrers hont les seguiren
 rastre de llum puríssima dexaren
 com fulguranta estela
 magestuós cometa vagarívol,
 estrelles fixes ara,
 reposan ja de nou dintre l sagrari.
 Mes la porta, per ells, es transparenta
 y-l veuen de son Rey aurífich trono.
 Los pobles se-n decoran,
 quiscún joyós de son brillant esplèndit.
 Es cada forma un astre
 que la claror pèl séu entorn adolla.
 Les viles y ciutats ne resplendexen
 y una ab altra aureola s'estrelliga,
 y una estrella se dobla ab altra estrella,
 y ab mil y mil en los aurífichs globos
 que són paneres místiques dels Angels.
 Es cada poble un ciri,
 cada nació un retaule
 del estelífer temple de la terra,
 d'hont les nacions llatines
 ne són l'altar major, exa vesprada
 illuminant ab sa més rica encesa.

De llevant a ponent, la terra tota
 està de Vies Làctees
 més y millor que-l firmament cenyida:
 Europa es una immensa nebulosa
 de milions y milions d'estrelles,
 quiscuna aureolada
 ab una gran atmòsfera de gloria.
 Espanya ne blanqueja
 com bell tarongerar en sa florida.

Per la marca estampada sobre-l vello,
 l'ovella del pastor es coneguda;
 pèl segell eucarístich,
 blanch y vermell, ab l'Hostia y ab lo Sanguis,
 lo bon Jesús coneix sos territoris.
 Los circueix una garlanda mística
 de llumenetes blanques,
 vora les quals la llantia del Altíssim
 avergonyida acluca ses parpelles.
 Quiscuna d'exes Hosties,
 com eix sol que-ns escalfa e illumina,
 es rey d'altre sistema planetari,
 hont brillan altres Híades y Plèyades,
 escampa ríus de vida
 que ací y allà fan nàxer
 de la virtut los lliris y les roses,
 y encalça vers l'abisme les tenebres,
 com als lleigs rats-penats la llum de l'alba.

Quiscuna d'exes formes
 que-ls ulls veuen petita
 com borralló de gebre

entre les flames d'or del ostensori,
 per ells es gran, de llet es una gota
 que en cercles progressius creix y s'exampla,
 es una setel·la
 de que les blanques fulles
 crexen entorn fins a cobrir la terra.

Quiscuna es un abisme
 que posa ls séus enteniments en roda
 deliciosament. Eix petit cercle
 es la rosa del temple dels misteris,
 l'alabastrí orifici
 del pont del infinit. Es l'ample cràter
 del volcà de l'amor, d'hont les guspines
 són exos mons que per l'espai rodolan,
 y bull, s'agita y flamareja encara
 com en l'esclat de sa erupció primera,
 podent ensementar de mons y vides
 y creacions sens fi, nous hemisferis.

Des de allí dalt la terra sembla un lliri
 tot enjuyat de gotes de rosada.
 No-s cançan de mirar-la ls Angels rossos,
 puix si per nostres ulls sería obscura,
 lluminosa es per ells com al mitg día.
 Abans de despedir-se-n, fent d'un núvol
 d'encens reclinatori
 y assaborint encara ls dolços hymnes
 del trobador angèlich,
 esma-perduts en èxtasis exclaman:
 «¡Senyor, Senyor, Omnipotent y Altíssim,
 boniques són totes les vostres obres;

bell es lo cel ab sa gentil florida;
 mes, ¡ay! avuy la terra es més hermosa
 ab son mantell de nit brodat d'estrelles
 y de constelacions d'Hosties sagrades,
 d'hont es quiscuna un món d'amor y glorial
 ¡Gloria al Senyor eternament! *Hossanna,*
Hossanna in excelsis!»

 LO CRUCIFIX Y-L CÁLZER

Lo sant temple està plè de gom a gom:
 tothòm
 de genollons adora l'Hostia santa
 que puja lluminosa y triomfanta
 en mans del sacerdot.
 Demunt del càlzer pronuncia un mot,
 y un pensament terrible
 assalta la seva ànima: «¿Es possible
 que eix vocable sortit del llavi méu
 haja fet d'aqueix ví la sanch d'un Déu?
 Y si es no més que ví, l'engany es doble
 si l'alço com a sanch als ulls del poble.»

De cop se posa trist
 lo gran Sant Crist
 que s'axeca darrera l tabernacle,
 y, esglayador miracle,
 d'una a una desclava de la crèu
 ses dues mans, y arrèu
 baxa los braços com sos brots un sálzer,
 de mans del sacerdot arrenca l càlzer,
 y amunt amunt l'arbora esplendorós
 com lo matí son astre vermellós,
 al séu Pare oferint la sanch exida

de ses metexes venes ab la vida,
present que estima més
que tot un món en son amor encès.

Al veure-ho los devots uns se n'esglayan,
los altres se desmayan,
y-l panteig, l'estupor, los ays y-l crit
fan tremolar la volta de granit.

Trist lo ministre y de genolls en terra,
al marbre del altar trèmol s'aferra
per no caure de pô,
y crida: «¡Oh bon Jesús, perdó, perdó!
¡D'aquexos alts misteris no só dignel!»
Mes Jesucrist, en signe
de que l'ha perdonar,
torna a ses mans lo càlzer consagrat.

Cinch segles han passat d'aqueix exemple,
y encara avuy de Ratisbona al temple
pêl cap-d'any del succés aterrador
li torna l tremolor.

LO MIRACLE DE LA FLOR

Ha plogut tot lo sant día,
ha plogut tota la nit:
tant meteix n'es ben de plànyer
lo bon rector d'Ettiswyll,
que es a portar lo viàtich
pêl més ayguós dels camins.
Si-l rector es ben de plànyer,
n'es més qui s'està morint:
axò esperona al ministre
portador de Jesucrist,
puix si li porta a deshora
pot costar-li l paradís.
Mes ¡ay! que prompte l'atura
lo fangueig que-s va espessint;
lligat de peus y de cames,
prova si se-n pot sortir;
després d'una relliscada,
troba un còdol giradís,
y-l Sagrament y qui-l porta
del fangar cauen en mitg.

Quan torna a aplegar lo *pixis*,
sense la Forma l'ha vist;
quan se veu sens l'Hostia santa

se sent faltar l'esperit,
s'agenolla en la fanguera:
«¡Senyor, pietat de mil
Ensenyèu-me l'Hostia santa,
mes que sia per morir.
No-m mouré de la fanguera
que no la tinga en mos dits.»

Qui prega ab fè y esperança
de Jesús se fà sentir:
ses sagetes sempre l tocan
si no-l dexan cor-ferit,
y si cor-ferexen gayre,
Jesús no pot resistir.
Tot plegat del mitg del llot,
¡oh meravellal,
una planta s veu sortir
primaverenca,
ab ses fulles coronant
gentil poncella.
Es una flor que no han vist
ulls de la terra:
no es nadala ni clavell,
ni rosa-vera,
mes de totes té l'olor
y boniquesa.
La poncelleta s desclòu
com mare-perla:
embriaga al sacerdot
l'olor que vessa.
Lo rector, esbalahit,
la flor contempla:

per sos ulls y per son cor
¡que n'es de bellal
Que n'es de bella, — que n'es de blanca,
blanca de fora, — de dins nevada;
li sembla un càlzer — de lliri d'ayga,
y en mitg del lliri, — de llum voltada,
feta una estrella — veu l'Hostia santa.

La recull lo bon rector,
y dels llavis de la flor
la porta als llavis de l'ànima,
que ab aqueix confort diví,
com un colomí
extén la seva ala,
del exili d'aquest món,
ombríu y pregón,
volant al sol de la patria.

D'açò ja fà molts anys:
passà prop de Lucerna;
lo poble d'Ettiswyll
ne té memoria eterna.
Mes, ¡ay! d'un altre fanch
l'Europa està coberta,
del fanch de les passions,
del llot de l'impuresa.

Jesús sacramentat,
si tornèu caure a terra,
¡hont posarèu los peus
que no trobèu fanguera?
Però del mitg del fanch,

del odi y de la guerra,
sempre exirà una flor
que copsarà exa perla.

6 de Desembre de 1899.

LO BLAT

I

QUAN Jesús morí
dalt de la montanya,
sa Mare Maria,
vora sa cabanya,
tenía un jardí
voltat de violes
y de jolioles
y algún gessamí.
Quan l'hivern venía
tot encaputxat,
entre exes floretes,
les roses y lliris
dels vergers assiris,
ella sembra l blat.
Bella sementera,
gentil sembradora,
la terra ja espera
la messa que anyora;
lo món ja sospita
la vostra cullita
que al cel enamora.
A grans voladuries

venen los pinsans
y ab dolces canturies
demanan-li grans.
En sa falda y mans
la Verge ls ne dóna,
dihent-los: «Prenèu;
mes, ¡ay! no hi toquèu
a la sembra mfa.
¡Ay! en lo Cor méu
jo lo sembraría
lo blat del bon Déu
de l'Eucaristia.»

II

Ja neix
y ja fulla,
ja creix
y penela.
La Verge més santa
l'herbeja y li canta:
«Puja, blat, bladet,
y espiga en ma fexa,
que-l méu Jesuset
te tornarà xexa.»

Allí la cisanya
no hi treu may la banya:
si sortís enloch,
aniría al foch.
Tant sols algún lliri
s'arrisca a sortir-hi

per donar sa olor,
sa olor y sa mel,
al blat d'Israel.
Quan vé l més de Juny,
ab la falç al puny
la Verge se-n baxa,
se-n baxa a segar
lo blat que-l sol daura
Si-l forment es d'or,
la falç es de plata,
Troba uns angelets
a baix de l'escala,
ab la falç al coll
y-l barret de palma,
un cap-blau cullit
a l'hora de l'alba:
— ¿Nos volèu llogar
per fer la segada?
— ¿Com vos llogaré,
si a segar jo anava?
¿Quin jornal volèu
per lligar les garbes?
— Dexàu-nos besar
les vostres petjades.
— Les garbes lliguèu,
donchs, y espigolèu
en la fexa mfa,
mentre hi sego jo.
¿Qui me-l segaría
aqueix blat tan bó
de que Déu nos dó
de l'Eucaristia? —

III

La Mare de Déu,
a dintre-l conrèu
quan fà la batuda,
més d'un Angelet,
ab un palmonet
d'humil vergaró,
a batre l'ajuda.
Fent-lo ençà y enllà,
del boll lo destría,
y après, de grà en grà,
demunt de sa falda
va triant los d'or
y de més valfa,
com un argenter,
pèl reyal joyer.
Les perles que tría
són perles d'amor
per l'Eucaristía.

IV

Dintre aquell jardí
si n'hi ha un molí
d'una sola
mola;
moleta de mà
que un àngel mouría,
moleta de mà
que un àngel mourà,

si li d'eu Marfa.
Moliner hermós
y tot farinós,
per moldre aqueix blat,
bò y agenollat,
tot avuy que espera.
La Verge li d'eu:
—D'eix blat nodritu
jo-n só molinera.
¿Com jo qui-l moldría
per fer lo Pà v'eu
de l'Eucaristía? —

V

Ab un cedac fi
de seda y de lí,
en son pastador,
la Verge divina
passa la farina,
la farina en flor.
Com f'eu segadora
d'aquell forment místich,
d'aqueix Pà eucarístich
vol ser pastadora.
Dins son pit tot cèlich
pastar-lo voldría
lo Pà sobre-angèlich
de l'Eucaristía.

VI

Un alat hermós
 y ros
 que porta una pala
 vol fer
 de forner
 y ho es de cap-d'ala.
 La Verge li díu:
 — Tu fes bon calú
 ab foch d'olivera,
 d'espígol y llor
 y de ginestera,
 que fan bona olor.
 Mes jo l'he pastat,
 jo l'enfornaría
 mon panet daurat
 de l'Eucaristía,
 aqueix pà tant bò,
 que Déu nos en dó. —
 Fent-los una crèu
 María ls enforna,
 y ab sos dits de néu
 Ella ls desenforna.
 Y de dos en dos
 l'Angelet hermós
 los posa en l'altar
 ab la cara trista,
 puix no-n pot tastar
 quan l'Evangelista
 los vé a consagrar.

Ella l'aconsola
 dihent que demà
 en la santa Missa,
 per la que ja-l cor frissa
 farà d'escolà
 y-l bech sostindrà
 de la tovallola
 quan combregarà.

VII

Ara, oh cristians,
 amichs y germans,
 si en tanta amargor
 volèu la dolçor,
 creyèu ma paraula:
 a menjar anèu,
 en la reyal taula
 d'aqueix Pà dels justos
 que té tots los gustos,
 d'aquell Pà de Déu
 pastat per María,
 que en lo temple sant
 vos ne donaràn
 ab l'Eucaristía.

20 de Febrer de 1901.

LA MISSA DE SANT JOAN

Les ombres fugen de la llum que arriba;
 la frescoya halenada de l'aurora
 farà gronxar les espigues en la fexa
 y-ls rahims que verolan en la parra.
 Per de matí que-s lleve l'alba hermosa,
 ja veu a Sant Joan Evangelista
 de genollons en terra
 y en oració ferventa alçant los braços
 vers son amat Jesús, qui de l'altura
 hi va a baxar abans de gayre estona
 en lo més inefable dels misteris.

Es la capella una petita cambra,
 la més gran de la casa de la Verge,
 per ses mans escombrada y embellida.
 En lo fons hi ha una taula mitjancera,
 feta per Sant Joseph en sa botiga
 de Nazareth. La Verge se-n recorda
 de quina de ses fustes
 ribotejà son Fill diví y de quina
 altra ajudà a serrar al Patriarca.
 D'un llenç de canem y de llí finíssim
 la taula està coberta,
 rajat de la filosa de Marí

y amorosit ab sos puríssims llavis.
 La Crèu del sacrifici
 es de dues branquetes encreuades
 per lo meteix Jesús, qui en sa infantesa
 no volía en ses mans altra joguina.
 No li cal ordinari
 ni ritu de la Missa: prou recorda
 la que son mestre celebrà en la Cena.
 Lo Missal es son cor d'Evangelista,
 Los dos Angels més rossos
 que s'han trobat al Paradís li ajudan
 ab los ulls baxos y les mans plegades,
 desitjosos de ser dignes acòlits.
 Comença en nom del Pare,
 en nom del Fill y Esperit-Sant l'*Intròit*
 de la Missa: l'amor que l'ha dictada
 li-n recorda les rúbriques divines.
 Aprés dels nou sospirs del *Kyrie eleyson*,
 farà ressonar lo *Gloria in excelsis*,
 hymne joyós dels Angels del Pessebre,
 y entre oracions y antífones
 recita l'Evangelí,
 que encara no ha *gravat* en lo *papyrus*.
 Quan axeca los braços
 al *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, los acòlits,
 recordant que ell es l'àliga de Patmos,
 alçan també les ales voladores
 com per anar, si cal, al séu seguici,
 dihent ab ell: *Hossanna in excelsis*.
 Mes de volar no es hora,
 sinó de caminar cap al Calvari,
 ahont de nou serà sacrificada

la víctima incruenta.
 Un silenci pregón es lo preludi
 del sacrosant misteri:
 sols s'ou lo batement amorosíssim
 del cor de Sant Joan, qui-s transfigura
 al *Hoc est corpus meum*
 al veure-s del Amat a la presència.
 Obre-s per dalt lo místich oratori,
 y demunt séu s'esquexa l cel y-n baxa
 la magestat immensa del Altíssim
 d'un riu de resplendor sobre les ones,
 entre les dues ales del exèrcit
 dels Serafins que arriba fins a terra.
 Y l'Hostia puja, puja,
 com lo sol de la gracia y de la gloria,
 que de ses llums tot l'hemisferi inonda
 ab ses ales d'incendi.
 Lo Querubí li fà de tabernacle,
 la Potestat tremola a sa presència,
 y angèlichs citaristes
 polsan, cantant, la lira y lo psalteri.

Joan més fort sent batre
 lo Cor de son Amat y s'hi recolza,
 esma-perdut entre recorts y somnis,
 com en la nit hermosa de la Cena.

Sovint ab lo maniple
 s'exuga ls ulls plorosos
 veyent a Jesucrist de cara a cara,
 contemplant ses cinch Llagues purpurenques.

En èxtasis Maria
 les contempla també de una a una,
 anyorosa plorant allí a la vora,
 jayl com ahí en la cima del Calvari.
 Mes lo Calvari unit està al Cenacle.
 Oh Mare de la Victima, veniu-hi.
 — Mare dels dos, veniu-hi, — dñu l'Apòstol;
 y axecant ab sos dits lo Pà eucarístich,
 li diu: — *Eccce Agnus Dei*, —
 y après lo posa en sos puríssims llavis.
 Y-l Verb diví per la segona volta
 s'allotja en les entranyes de sa Mare,
 que fóra y es lo séu millor sagrari.

Los Angels que voltavan l'altar místich
 examplan la rodona
 fins al entorn de sa adorada Reyna.
 Allí bandoles del cel y violes
 li fan sentir sa més dolça cançó,
 la que Ella un día cantà en l'Establía,
 en sa faldeta breçant l'Infantó.

Y canta un dels acòlits:
Panem de coelo praestitisti eis;
 y l'altre, responent, canta y refila:
Omne delectamentum in se habentem.

8 de Març de 1901.

LA COMUNIÓ DIARIA

Panem nostrum quotidianum, da nobis hodie.

CADA comunió
es un escaló
d'una escala hermosa
que, tot combregant,
amunt va pujant
l'ànima amorosa.

Es mística flor
del hort de l'amor
que ab altres se trenca,
d'eix viure mortal
fent-ne celestial,
celestial cadena.

Cadena d'or pur
que, passant l'atzur,
cel amunt s'interna
y lliga al cor méu
lo cor de mon Déu
ab garlanda eterna.

Garlanda de rams,
de lliris dels camps,

de flors del Calvari,
de calzeret blanch
que vessa ab sa sanch
olors del sagrari.

Cada dematí
mon Amat diví
sol venir-me a veure.
Aprés, quan se-n va,
— Tornaré demà, —
me d'ú; — a reveure.

L'endemà al matí
torna a estar ab mi,
gota de rosada
demunt de la flor
que de set se mor,
de set corsecada.

Es lo sol que ahí
rihent me sortí,
del d'avuy penyora,
com lo que se-n va
d'un altre n serà
la gentil aurora.

Axís, tant sovint
anant y venint
com rey a una ermita,
d'avuy a demà
un día m farà
l'última visita.

Jo-l rebré ab plaher,
 com solfa fer,
 perquè alegre moria.
 — Adéu, — me dirà, —
 mes fins a demà,
 que serà en la Gloria.

23 d'Agost de 1899.

 DESPRÉS DE COMBREGAR

I

CADA día veniu a mon cor, que us estima,
 de cel en cel baxant de la més alta cima
 fins a mon ser de fanch:
 cada día us donau, oh Lliri, per pastura,
 y, criador, nodriu a vostra criatura
 de vostre cos y sanch.

II

Cada matí, oh gran Rey, feu trono de ma androna;
 dexant vostre palau, parlau ab mi una estona
 y us remuntau al cel;
 y-m torno a quedar sol, tot sol ab ma cadena,
 mos ulls plens de foscor, mon cor omplert de pena,
 mon càlzer, ¡ay! de fel.

III

¡Quan serà que vingau per última vegada
 y de mon cor caygut, com de presó aterrada,
 mon esperit després,
 cantant alçarà l vol, ¡oh estrella del meu día,
 Jesús, mon dolç Jesús, en vostra companyia,
 per no dexar-vos més!

CANTICH

MON ànima us crida
ferida
d'amor.

Jesús de ma vida,
veníu a mon cor.

Jesús del pessebre
que en los cors naxèu,
¿quan us podrà rebre
lo pobre cor méu?

Feu-lo com un lliri
de pur y de blanch,
del cel per venir-hi
vostre cos y sanch.

Si de Tabernacle
mon cor ha de fer,
ab foch del Cenacle
doràu-lo primer.

A vostra presencia
postrat me teníu:
veu de l'innocencia,
Jesuset veníu.

Morint vos espera
lo pobre cor méu:
sol de primavera,
no-l retornarèu?

¡Ja l sagrari s'obra,
ja en mon pit entràu...
De casa tan pobra
feu-se-n un palàul

Maig de 1899.

LA SARMENT

A Nazar hi ha un cep
que a un arbre s'alça:
lo cep es María,
si l'arbre Joseph.

La divina toria
té un rahím tan bell
que-s voldria ab ell
enriquir la Gloria.

L'enveja l'Arcàngel,
mes l'home es qui-l reb
si s'acosta al cep
ab lo cor d'un àngel.

Vostre rahím d'or,
oh Sarment suprema,
dexàu que l'exprema
demunt del méu cor.

RAHIMS Y ESPIGUES

I

Lo bon Jesuset
se-n puja a la vinya.
Donchs, ¿què-n portará?
Donchs, ¿què-n portaría?
Ne porta un rahím
que suha sanch viva.

II

Lo bon Jesuset
va a la coromina.
Donchs, ¿què hi cullirà?
Donchs, ¿què ni culliria?
Hi segan lo blat,
ne cull una espiga.

III

Prop de Nazareth
lo troba María:
—¿Què-m portèu, Amor,
fillet de ma vida?

— Mon amor no té
penyora més fina:
vos porto l'pà y ví
de l'Eucaristia. —

ALABANCES AL SANTÍSSIM

Nir de Juny, ¿quantes estrelles
veus sortir com flors novelles
al jardí del firmament?

*Tantes vegades
alabances stan dades
al Santíssim Sagrament.*

¿Quantes són tes ones totes,
mar? ¿Cada ona quantes gotes
que remous eternament?

*Tantes vegades
alabances stan dades
al Santíssim Sagrament.*

¿Quants brins d'herba té l'herbatge?
¿Quantes fulles té'l boscatge?
¿Quants remors escampa l vent?

*Tantes vegades
alabances stan dades
al Santíssim Sagrament.*

¿Quantes flors com jardinera
té l'hermosa primavera
per mostrar al sol naxent?

*Tantes vegades
alabances stan dades
al Santissim Sagrament.*

Univers, ¿quants grans de terra
tens del plà fins a la serra,
de llevant fins a ponent?

*Tantes vegades
alabances stan dades
al Santissim Sagrament.*

¿Quants anys tens, y dies y hores,
eternitat, que devores
los segles com un moment?

*Tantes vegades
alabances stan dades
al Santissim Sagrament.*

¿Quants raigs tens, oh sol bellissim,
quan, com l'Hostia del Altissim,
vas alçant-te en Orient?

*Tantes vegades
alabances stan dades
al Santissim Sagrament.*

CORPUS CHRISTI

INFANTÓ, bell infantó,
que davant la processó
vas semblant flors de ginesta,
per un Angel te prenguí
que-n semblava aquest matí,
tant bon punt l'alba sortí,
davant lo sol d'exa festa.

LA GINESTAYRE

Rossa n'es la ginestayre
 que vé Collcerola avall;
 rossa n'es com la ginesta
 que sos dits van esfullant.
 Ne té les cistelles rases
 y a curull lo devantal,
 y encara, axona que axona,
 les branquetes va esflorant:
 talment que roba, diríau,
 la rossor als ginestars
 per portar-la a Barcelona
 lo día de Corpus sant.
 Allí té la mare cega,
 que avuy plorava de fam.
 — No plorèu, la mare meva, —
 li deya ella sospirant; —
 jo vaig a cullir ginesta:
 compradors no-n faltaran. —
 Quan arriba a Barcelona,
 la ginestayre es un Maig;
 lo rastre de flors que dexa
 una estela d'or apar.
 Ne duu la falda que-n vessa
 y un cistell a cada braç;

grogga n'es com unes dobles;
 no li-n farà guanyar cap.
 La pobreta de sa mare
 montanyes d'or s'ha format;
 ja se-n va ab la seva filla
 «Flor de ginesta!» a cridar.
 La ginestayre bé agrada,
 les floretes altre tant,
 que les flors tenen un día,
 la ginestayre quinze anys.
 L'un les demana axonades,
 l'altre lligades a rams;
 qui para una barretina;
 qui extén un mocador blanch.
 Mentres ven flor de ginesta
 la processó va arribant,
 torrent de llum entre ribes
 de domassos verts y blaus.
 Al só de la cornamusa
 vé l'exèrcit de gegants
 ab les seves gegantesses:
 díu que són deu aquest any;
 tots ells van armats de porra,
 totes elles de ventall.
 Al Bou segueix la Mulassa,
 fent-li recorts de Nadal;
 les timbales timbalejan;
 rugeix lo Lleó daurat
 prop de l'Aliga, que exampla
 ses ales, com per volar
 ab exos monstres que fugen
 del gran Déu dels cristians.

Segueixen creus y banderes
 y frares negres y blanchs,
 y escolanfes que entonan
 lo *Sacris* angelical.
 La cega resa que resa,
 sa filla no resa tant,
 espargint la flor sobranta
 carrè amunt y carrè avall.
 Quan arriba la Custodia,
 ella aboca l devantal;
 sa mare, del cor aboca
 la flor de sos prechs y psalms.
 Del vericle que flameja
 devalla a sos ulls un raig,
 que, com poncelles, se badan
 al bés del día que naix;
 y veu l'Hostia del Altíssim,
 per sempre sia alabat,
 entre ciris a fileres
 y corones de brillants,
 estelada de la gloria
 que l'acompanya ací baix.
 Sol hont les ànimes pures
 se venen a assoleyar,
 amor dels àngels y ls hòmens,
 ¡oh Jesús sacramental,
 lo que aquells dos cors vos diuen,
 mirant-vos y sospirant,
 digàu-ho a aquells qui no hi veuen
 perquè no us volen mirar.

LA BANDA DE LA REYNA

LA Santa Eularia barcelonina,
 que està enterrada dintre la Cripta,
 com es modesta tant com bonica,
 per la gentada no vol ser vista
 dins son sepulcre de marbreria.

Una vegada n'era una reyna
 qui en lo sepulcre la volgué veure.
 Lo senyor bisbe prou que li deya:
 — Es nostra Santa la violeta
 de la boscuria sarrianesa:
 no vol ser vista dintre de l'herba. —
 Ella es curiosa com filla d'Eva:
 no vol anar-se-n que no la veja.
 Veníu, manobres, ab manuelles
 y del sarcòfach alçau la pedra.
 Prou la regina n'està contenta,
 mes axí que obre los ulls per veure-la,
 clou-los-hi l núvol de la ceguera.

Llavors a ses plantes
 plorant s'agenolla:
 — Tornàu-me la vista,
 màrtyr gloriosa. —

En son cor la Santa
li fà de resposta:
— Com jo t'ho perdono,
que Aquell te perdonia
de qui es aqueix temple
retaule, y custodia
eix àbside místich,
cancell de la gloria.

Per la mà guiada
se-n puja a l'esglesia,
y allí s dexa caure
de genolls en terra:
— Perdona-m, oh Altíssim,
ma repropriesa:
só gran pecadora,
si petita reyna.
Mes del méu delicte,
puix de cor me pesa,
de perdó en penyora
que mos ulls us vejan. —
Hi tenía un núvol,
de cop se desfeya
del Sol eucarístich
a l'albor serena.

La reyna, agrañida,
la gran banda s lleva
y al bell ostensori
devota l'encercla,
com una garlanda
de grans d'or y perles.

Lo día de Corpus
sobre eix cel rumbeja
com la vía làctea
sembrada d'estrelles.

LA CUSTODIA

DE LA

SEU DE BARCELONA

LA ciutat de Barcelona
 cridà un dia a un argenter:
 — De Sant Eloy, oh dexeble,
 vet-aquí mon or y argent:
 del or fes-ne una custodia
 com no n'hi haja cap més,
 de la plata fes-ne un trono
 que serà lo de mon Rey.
 ¿Quant temps vols per enlestir-ho?
 — Donau-me sis anys o set. —
 Dintre l gresol de la fosa
 primer hi tira l'argent;
 per barrons de la cadira
 ja-n surten quatre riells,
 que lliga ab arcades gòtiques
 com los claustres d'una seu.
 Y retalla que retalla,
 solda que solda, y després
 lo rosegat de la llima,
 lo repicó del martell.

Si-ls costats són obra mestra,
 bé n'es més lo respattler,
 que, coronat de pinacles,
 més que treball d'argenter,
 obra sembla de puntayre
 treballada ab fils d'argent.

Quan los set anys ja finexen,
 li-n demanava altres set:
 — La cadira es acabada:
 ja s'hi pot asseure l rey.
 Mes, ¡ay! per fer l'ostensori
 m'heu de donar quelcòm més.

Una tabella de perles,
 com pèsols del pesolar;
 de turqueses una ambosta;
 un picotí de brillants;
 endoyna les esmeragdes;
 los rubins en esgranall;
 les cornelines en orri,
 com en les eres lo blat. —

Barcelona d'eu-li: — Tría
 de quant té ma Argentería. —
 Lo bon argenter hi va:
 florejant d'ací y d'allà
 l'escombra de pedrería.
 Ab les pedres de set cayres
 s'emporta ls més entesos lapidayres,
 y, a quiscún dant la seva eyna,
 de nou se posa a la feyna.

Quan, després de set anys, l'obra finí,
 a Barcelona díu: — Veu-se-la aquí. —
 Veu-se-la aquí magestuosa y bella,
 del art gòtich florida meravella:
 des de sa rica y enjoyada arrel,
 com arbre de gran força
 que munta cap al cel,
 té de relléus aprimorats l'escorsa,
 son tronch es lo simbòlich sustentacle
 del cèlich tabernacle,
 de perles ginjolat.
 Sembla un castell
 reyal, altívol, fort
 y emmarletat.
 Té a cada angle un botarell
 per contrafort,
 que espiga, al créxer, en ayrós pinacle.

Si de fora es un castell,
 de dins sembla una capella:
 en mitg de cada cara s'esbadella
 una gentil finestra coronella,
 ulls hermosos
 que per cella
 tenen calats primorosos.

Del frontis per la portella,
 rosetó de brillants d'eix temple d'or,
 vestit de blanca gonella,
 aguayta Nostre Senyor.
 Coronan lo sagrari altes agulles
 unides per aèrea crestería,

brots sense fulles,
 branques corulles
 de pedrería.

Al cim de la més alta
 una crèu de brillants
 l'atzur del cel esmalta,
 com la del pol antàrtich d'estrelles fulgurants.

De bisbe per dos bàculs sostinguda
 una corona d'or ampla y torçada,
 bell símil dels turbants,
 dejús d'altra corona li fa de cobricel:
 de millor cobricel y de corona
 li faràn pèls carrers de Barcelona
 les ales d'or dels angelets del cel.
 Per ensenyar la Custodia
 l'argenter barceloní
 la tenia encapellada
 demunt lo trono argentí,
 y l'argent del trono feya
 l'or del sagrari lluhir,
 com la flor de la ginesta
 a la néu del gessamí.
 A Barcelona li agrada:
 voldria dexar-la allí,
 que aquella reyal cadira
 servís per lo Rey diví,
 com per lo sant la peanya,
 com per la testa l coxí.
 Mes al rey n'ha feta oferta:
 ¿com se-n podria desdir?

Al antich palàu dels comtes
portàu-la tot desseguit:
si Déu vol exa cadira,
no la trigarà a tenir:
fins lo sol, si Ell li manava,
desfaría l séu camí.

Quan vingué de Sicilia — Martí l'Humà
un esplèndit mitg-día — del mes de Maig,
entre llorers y víctors, — palmes y rams,
entrava en aquest trono — victorejat
des del puig de les Falsés — fins al palàu:
ara lo té en son predi — de Bellesguart.

Bellesguart es alegre, — vert y florit,
florit com una Pasqua, — vert com l'abril,
per cavallers y dames, — vèrgens y nins,
mes, ¡ay! no ho es pas gayre — pèl rey Martí
d'ençà que-ls ulls ha closos — son únich fill.
Veyent que al mitg del día — se li fà nit,
està plora que plora, — malalt y trist.

Tan pensívol al veure-l — y sol-i-vern,
tot sovint li parlavan — sos concellers:
— Triàu-ne una poncella — d'exos soleys:
serà per tots regina, — per vos muller.
¡De nostres esperances — si fos l'estel,
a Catalunya òrfana — dant-li un reyet! —

Lo rey Martí s passeja — per lo verger:
ací veu una rosa — y allà un clavell,
y més enllà una branca — de taronger.

Mes una Margarida — lo cor li ha pres,
d'un comte filla aymada, — neta d'un rey.
Margarida de Prades — es sa muller.
Qui benehí ls esposos — no fôu un clerch,
no fôu un clerch ni un monjo, — fôu quelcòm més:
fôu lo derrer dels Papes — avinyonenchs,
mentres deya l'ofici — Vicens Ferrer.

Lo reyal monestir de Valldonzella
no es una meravella,
mes es un rusch tot plè de mel d'amor.
Les abelles que-n són dolces pubilles
són de Bernat les filles,
esposes de Jesús nostre Senyor.

Vingué de Claraval l'ideal místich
envolquellat ab nou ropatge artístich,
celistia d'eix estel;
la linia s decantà cap a l'altura,
frescoya, neta, voladora y pura:
l'arch se rompé per axecar-se al cel.

De Bernat sembla un somni la capella
del cenobi reyal de Valldonzella;
en son altar major
hi ha les onze mil Vèrgens per patrones,
entre llorers y palmes y coronas
victorejant l'exèrcit del amor.

Les vèrgens de la terra, des del temple,
les de la gloria prenen per exemple
y, no podent seguir-les tan amunt,

hi axecan la seva ànima amorosa
y cada una s'posa,
per quan sia hora, de volar-hi a punt.

Són totes elles nobles,
de parentiu alguna d'ella ab dobles
llaços unida als prínceps d'Aragó,
que al entrar y sortir de Barcelona
s'hi aturan una estona,
y-s torna l monestir reyal maysó.

Mes, ¡ay! avuy no hi es aucell de passa
lo rey Martí, qui està malalt de febres
y no-n fà pas lo metge bon auguri.
Isqué de Bellesguart ja fà tres dies,
hont era perseguit per la tristesa
que li donà lo dia de Sant Jaume
la nova de la mort de son fill únich.
¡Martí lo de Sicilia,
bé t'ha plorat ton pare,
bé-t ploraran Palerm y Catalunya!
Les llàgrimes rohentes
que tu faràs plorar, si-s recullissen
en un sol doll farian un altre Ebre.

«Per en sa trista solitud distreure-s,
d'aquell jardí mirava les poncelles.»
Per ell era anyorivol,
res lo distràu de que la mort traydora
lo dexà a ell sens fill y a son reyalme en l'orfanesa.
Per çò ab sa esposa, cavallers y dames

baxà a derrers de maig al asceteri,
hont entrà melancòlich y pensivol.

Sentint-se pres d'estranya malaltia,
al arribar al dormitori regi
se descenyeix l'espasa,
y al veure-la lluhenta
com un llampech, besa la crèu y dfu-li:
— ¡Espasa meva, adéu! D'ençà que en dues
de Sant Martí la capa mitg-partires,
bé-n feres de prodigis y miracles
en mans dels Berenguers, Jaumes y Peres,
a Mallorca, a Valencia y a Sicilia.
¡Espasa, adéu! Jo-t penjo ací en ma espona.
Mes, ¿qui-t despenjarà? —
Calla y exanim s'assenta
en la cadira gòtica
que a son pare y sos avis féu de trono.
Al saber Barcelona sa dolencia,
presa de gréu tristor, com una esposa
per son espòs, li envia en embaxada
pêl Conceller en cap Pere de Gualbes,
qui duu a un costat lo bisbe de Mallorca
en Cervelló y Montcada,
y al altre Sentmenat y Porta-Coeli,
prior de la Cartoxa:
— Senyor, que Déu vos done llarga vida;
mes puix la vostra està en perill, dihèu-nos,
de part de Barcelona y sos tres Braços,
que són los braços vostres,
¿dels pretensors que té vostre hereuatge,

a quin dexàu lo ceptre? —
 Respòn lo Rey: — Lo dexo a qui pertoque. —

Llavors, a cau d'orella,
 —¿Y qui es aqueix?— lo un al altre s diuen.
 — Es Lluís de Calabria, — dñu Montcada.
 — Es lo duch de Gandía, —
 replica Vilavir; mes Acevedo:
 — Es don Ferràn, es don Ferràn, — contesta.
 — No, que es mon fill, — Es mon marit, — replican
 les del Comte d'Urgell mare y esposa.
 Y escometent al Rey, que ja agonitza,
 de la gonella sobre-l pit li agafa
 los plechs la mare y a veus altes dñu-li:
 —¿No es ver que lo méu fill es qui us hereta?—
 Lo Rey no responfa,
 com sort y mut qui té cusits los llavis.
 Llavors li dñu lo bisbe de Mallorca:
 — Oh Rey, placia-us dir-nos
 ¿qui hi seurà après de vos en aqueix trono?—
 — ¡Aqueix! — Martí respòn-li,
 sentint la campaneta del viàtich
 y veyent-lo arribar.

S'obre la porta
 de bat a bat, y entre brandons encesos
 lo globo resplendeix en la mà augusta
 del Papa Benet tretze; aurífich talem
 cobricela son front, blanch com sa vesta.
 Cinch vermells cardenals li fan d'acòlits,
 y es sant Vicens Ferrer son caudatari.
 Als quatre corns del talem bransolejan
 quatre encensers vessant dolços aromes.

Dña lo Papa al entrar: — *Pax huic domui*
 y pau als qui hi habitan. — Y-ls arruxa
 ab l'aspergis de l'ayga benehida.
 Lo rey, del Rey del cel a la presencia,
 cau de genolls en terra, de son trono
 tot fent-li presentalla. Lo Pontífice
 hi posa l globo sant, al rey exanim
 mentre llegeix les oracions de rúbica:
 —¿Perdonàu a tothòm?— li dñu. — Perdone;
 y a tots los qui agreugí perdó demano.
 —¿Volèu rebre a Jesús, fill del Altíssim,
 que us mostro víu en aqueixa Hostia santa?
 — Ab tot mon cor y ànima ho desitjo. —
 Y, fent-li repetir per tres vegades,
 — Senyor, jo no-n só digne, —
 posa en sos llavis la becada angèlica.

— *Panem de coelo praestitisti eis,* —
 lo Papa dñu, y-ls cardenals responen:
 — *Omne delectamentum in se habentem.* —

Llavors l'Apòstol valencià la tiara
 posà en son front de roca,
 y l'últim Papa d'Avinyó, inflexible,
 ab lo sagrat viàtich,
 beneheix l'últim rey de Catalunya.
 Y l'home que impertèrrit
 havia vist sobre sa testa ploure
 les fletxes de mitg món, al veure caure
 lo derrer capità de son exèrcit,
 sent a sos ulls pujar un doll de llàgrimes.
 Y-l ressò de sa veu, tronanta un día,

se perdé ab son trepitg per aquells clautres,
y-s perdé abans de gayre per la terra.

Lo Rey morí, y dels concellers en braços
es portat a la Sèu de Barcelona.
Va davant séu lo regi faldistori,
en que ja no seurà persona humana,
puix fóra sacrilegi
havent-ne presa possessió l'Altíssim.

Set dies après, en la de Corpus,
de sota aquelles gòtiques arcades
sortía la Custodia, en la cadira
del Rey Martí asseguda,
enlluhernant los ulls dels qui la veuen
la gran llampegadiga
del or, argent y perles y topacis,
y-ls esperits ab la blancor de l'Hostia.
Los fills de Barcelona qui la duyan
joyosos en sa espatlla,
no se sentiren, com ahir, tan órfens.

Al bon rey d'Aragó Déu li dó gloria;
mes lo Rey y Senyor del cel y terra,
qui-l rellevà en son trono,
no morirà may més. ¡Alabat sía!

Censura y Llicencia Eclesiàstiques

ILLUSTRÍSSIM SENYOR:

Lo nom del autor del aplech de poesíes EUCARÍSTIQUES es Mossèn Jacinto Verdaguer, poeta no ignorat per tots los amants de nostra literatura. Lo virtuós y modest sacerdot figurà davant del moviment literari de Catalunya, y lo séu geni poètic ha traspasat les fronteres de la patria, portat per les ales de L'Atlàntida, Canigó, pèl llibre de les poesíes intitulat Patria, y tantes y tantes altres obres, que si algunes nos admiran per la grandesa de sa concepció, la magestat de sa forma y lo florit del llenguatge, altres com los Idilis y Cants místichs nos arroban y embauman per la delicadesa dels pensaments y l'esmerat de l'execució.

Verdaguer es lo poeta catòlich que, quan escriu, may s'oblida de son caràcter de sacerdot, y que no pulsa la lira sens dedicar los seus cants al Verb Etern.

En lo present llibre, intitulat EUCARÍSTIQUES, es lo poeta Verdaguer un Eucarístich trobador que s'extasia davant lo Tabernacle, y punteja, com altre Davit, son llaut d'or, cantant les fineses del Amor de Jesús, qui volgué quedar-se entre nosaltres pera ésser lo manteniment dels cors cristians.

En virtut del honrós encàrrech que-m feu sa Illustríssima, he llegit ab detenció y vera fruició les poesíes de la obreta de referencia, y res he observat en elles contrari a la santa fè y bones costums, ans bé hi campeja tal puresa d'idees, elevació de sentimens y feconditat d'imaginació,

que fan d'elles un pomellet de místiques y flayroses flors. Y si es veritat que tot lo que surt del cor va al cor, no dupta qui suscriu que basta llegir una d'aquexes poesies pera sentir-se illuminat, agradablement emocionat y participant del entusiasme y de la fè que envers la Eucaristia bategavan en l'esperit extraordinariament místich del nostre gran poeta català.

Tal es, Illustrissim senyor, lo meu paper, que someto al més illustrat de Sa Illustrissima.

HERIBERT MALLOFRÉ, PVRE.

Barcelona, 23 de Març de 1904.

Al molt Illustre Vicari Capitular del Bisbat de Barcelona.

VICARIATO GENERAL
DE LA
DIÓCESIS DE BARCELONA

Por lo que á Nós toca; concedemos nuestro permiso para publicarse la obra póstuma del Rdo. D. Jacinto Verdaguer, Pbro., titulada EUCARÍSTIQUES, mediante que de Nuestra orden ha sido examinada, y no contiene, según la censura, cosa alguna contraria al dogma católico y á la sana moral. Imprimase esta licencia al principio ó final de la obra y entréguese dos ejemplares de la misma, rubricados por el Censor, en la Curia de Nuestro Vicariato.

Barcelona, 26 de Marzo de 1904.

El Vicario General,
RICARDO, Obispo de Eudoxia

Por Mandato de Su Señoría,
Licenciado JOSÉ M.^a DE ROS, Pbro.,
Vicario Capitular

FLORS DE MARÍA

FLORA MARIANA

I

Les flors estiman a la Mare d'aquell qui les ha criades. Mil anys abans de nàixer ja se li consagraven fervorosament les més boniques de la Palestina. ¿Qui coneixeria la *Rosa de Sarón*, sa germana la *Rosa de Gericó*, lo *Nart* y la *Flor del camp*, si no fossen escayguts símilis y comparances de Maria?

Salomó les cullí en sos meravellosos vergers tancats, *Hortus conclussus*, que també foren imatge de la Verge, y les guardà per Ella sempre oloroses y fresquívoles en lo pitxer d'or de ses paràboles y càntichs.

Les flors de nostra terra són més humils; no gosarian pas, ni de lluny, acomparar-se ab les de Terra Santa, que tingueren la envejable sort de besar los peus de la gentil Maria, quan anava de Nazareth a Bethlèm y de Bethlèm al Calvari, com si diguessem de la collada del Encens a la montanya de la Mirra. Mes també la estiman y li fan present de sos esquisits perfums, y s'honran ab sos gloriosos recorts, y fins algunes ab son nom, que rumbejan cofoyes per totes bandes com sa millor corona.

Una d'aquexes flors, la *Rosa Mística*, pendria, tal vegada, aqueix nom que dóna a la Verge la lletanía, al sentir-la cantar per algún esbart de monges, volant per sos jardins, en que aqueixa planta sol tenir un erol.

Altra flor de per aquí, sentint-la anomenar *Lliri de les Valls*, s'aproprià aqueix nom d'una flor de la Siria, que n

vingué, no dissecada, sinó plena de vida dintre los llibres sagrats.

Per *Menta de Santa Maria* es coneguda en la Horta de Valencia nostra flayrosa *Menta romana*.

Lo Pensament boscà es anomenat en nostres afràus pyrenenques *Viola de la Mare de Déu*. En altres paratges donan aqueix nom a la viola d'olor, o vera, la més agraciada de totes.

Si pujàu a Montserrat per la primavera, los monjos vos ensenyaràn arrapada devotament a aquelles parets venerables, una herba blanquinosa de flors vermellenques y grosses, que s'anomena *Herba de Santa Maria*.

Mes nostres flors no-n tingueren prou d'aquexos petits obsequis: cor-preses de la Verge, volgueren seguir-la més d'aprop en sos hermosos passos, y acompanyar-la devotament en sos divins misteris. Començant pèl primer, ja en son naxement s'enamoraren d'ella, y a totes passades la volgueren vestir, oferint per axò la correjola la més blanca y gebrada de ses campanetes per *Camisola de la Mare de Déu*.

Una de les Clemàtides, amatenta, obrí sos braços gronxoladors per rebre-la, y ser lo *Bregol de Maria*.

Seguint lo séu piadós exemple, altra herba de les altures de Puigmal, desitjosa de posar-se sota son gentil cap-siró, s'oferí per flonjo y amorós *Coxí de la Mare de Déu*.

Altra flor petita y llargaruda, en forma de bombeta, veyent-la que ensenyava los peus al fret, reclama la honor de ser sa *Mitgeta*.

La Ballarida, una de les Orquídees, se adonà de que la petita Verge anava descalceta, y més que Flor de la abella, volgué ser des de aquella hora *Sabató* o bé *Xinel·la de la Mare de Déu*.

Li faltava encara un mantó de regina, y reclamà la honor de ser-ho, des dels ombríus de la illa de Mallorca, hont se cria abundantament, la Barretera, que ara anomenàm *Mantellet de la Verge*.

Un cop la tingueren calçada y vestida, veyent que com a dona mortal no podia viure enterament dels ayres del cel, una Primulàcea de les montanyes de Nuria se li oferí per refrigeri ab lo nom d'*Enciamet de la Mare de Déu* mentres s'amadurava lo fruyt vermellós de la Muxera que-ls pastors anomenan *Peres de Maria*.

Quan fôu més grandeta y, com diu la seva cançó

anava a costura
a apendre de lletra,

ja no li calgué didal, puix ja-ls tenia a punt la *Didalera*, que en altres pahissos anomenan *Guants de Maria*.

Mes l'amor may dfu prou. Veyent-la sortir cap a Bethlèm, les flors la seguiren joyosament guiades per la florida *Vara de Sant Joseph*.

Allí en la Establia florí, èmula de la Verge, la modesta *Nadala*, petita imatge seva. En celebració del naxement de Jesús lo *Poliol* florí també en aquella hora, y al recordar-se-n cada any torna a florir al bell punt de la mitja nit de Nadal.

Mirant al celestial Nadó despulladet en braços de Maria, la flor que heretà lo nom de la piadosa Verònica volgué ser la *Túnica de Crist*, que es blanca com a símbol de sa innocencia, y morada en senyal del costós sacrifici que venia a fer per nostres culpes.

Seria aleshores quan la Pulmonaria prengué lo nom de *Llet de Maria*, com lo de *Llet de la Verge* la Poligala,

falguereta dels cingles, per haver-ne copsades algunes gotes mentres alletava al infant Jesús.

¡Pobra Mare! La serena del cel de Bethlèm no li durà pas gayre, puix tot seguit hagué de fugir perseguida cap a Egipte. En aqueix viatge lo Romani, que per ses virtuts es conegut en altres terres per *Arbre de Maria*, posà més branques y se revestí d'ufana, per amagar a la Verge, mentres passava lo rey Herodes.

Lo cel s'ennuvolà encara més, y vingué per Ella la terrible tempesta de la Passió y Mort de son Fill, Nostre Senyor Jesucrist. Veyent-la plorar y feta una mar de dolor, la planta que duya lo nom de Segell de Salomó, lo dexà compassiva per dir-se des de aleshores, *Llàgrimes de Maria*.

La Farigola també es devota seva. ¿Sabèu de què li prové la sentor suau y relligiosa que la embalsama? Segons los pagesos de la plana de Vich, li prové de que fôu la derrera cosa que tocaren los peus adorables del bon Jesús al pujar-se-n al cel, lo día de la Ascensió. Al devallar de la montanya de les Olives la Verge Mare, soleta sense son Fill santíssim, la Farigola desitjosa d'aconsolar-la s'extendria amorosament a ses divines plantes en rosada e interminable catifa, que meresqué en algún endret de França lo nom de *Tapiç de Marta*.

A la Segarra y Plà d'Urgell, la gent del camp dóna a la Rosa vera, que es la més axerida y perfumada de les nostres roses, lo poèlich nom de *Rosa de la Mare de Déu*.

No cal dir que lo Lliri magestuós no podia ser menys, un d'ells s'anomena merescudament *Lliri de Marta*, y l'altre *Lliri de Nostra Senyora*.

Lo *Lliri de Sant Domingo*, o *Canya de rosaris* més

conegut entre los jardineros per *Cannà*, en honor de la Verge volgué que les perles de sos grans prenguessen lo reyal nom de *Marietes*, ja que havían de ser veritables corrèus de l'Ave Maria.

Quan Ella clogué los ulls a la mort, que alguns místics anomenan *Dormició*, una petita eura de marge, que he vista vora lo cementiri d'Alacant, cuytà a anomenar-se relligiosa y poèticament (?) *Llitet de la Mare de Déu*.

Ara de les flors y herbes marianes que restan fora de la toya no parlaré més que de tres.

Comencèm per los *Cabells de la Mare de Déu*, que en agraciats tirabuxons s'enrinxolan sovint a les mates de la Farigola. Essent los cabells la corona de la hermosura humana, ¡com serían los que coronavan la hermosa testa de la divina Verge! Una santa que tingué la sort de veure-ls, escrigué que eran d'un or finíssim del cel. A la púr-pura del rey y als rebrots de la palmera los acompaña l'Espòs diví, y solament ab un d'ells se dóna per lligat y prèu, com se confessa ferit ab un de sos ulls.

Aquexa es la segona flor mariana que ns resta per amonjoyar. *Ulls de Maria*. Si són bonichs aquexos ulls, bé li díu prou a Ella metexa son Espòs en lo Llibre de Salomó. ¡Que hermosa ets! ¡oh amiga meva, que hermosa ets! Tos ulls són de coloma. Un poeta antich los hi endressa aquests versos llatins.

*O clarissimae luces
Nitidissimi soles,
Felicissimae faces
Augustissima sidera.*

Oh llums de la ànima, oh antorxes del camí, oh estrelles y sols, ditxós y ben nat qui's guía per vosaltres en lo viatge de la vida. Més ditxós encara qui, fugint de les boniqueses fangoses d'aquest món miserable, s'enamora de vosaltres, embadalit vos contempla, y en vosaltres extasiat s'emmiralla. Vosaltres lo mirarèu ab un amor infinit, y li farèu sentir de baix en baix lo mot inefable que d'eu a les persones espirituals la planta del Miosotis, *No m'oblides*.

Mà de Maria. (Cinch en rama.) Aquell qui atret per vostra mirada corprenedora no us oblida, oh santíssima, oh dolcíssima María, serà guiat per vostres mans, que són d'or, segons lo sagrat càntich, fetes al torn y plenes de jacintes: per vostres mans, que guiavan al infant Jesús en sos primers passos, y feren *mans manetes* ab les d'Aquell qui guía los astres per los camins del Firmament, y en son palmell sostenen lo pom imponderable de la terra.

Oh mà de María, mà guiadora dels pobres pecadors, mà remeyera de tots los mals, mà de mare amorosa, mà tendra, mà dolça, mà adorable, axecàu-me si caych, gorítu-me si malaltejo, aviàu-me si me desvío; illuminàu mon enteniment, guiàu mon cor y fins ma ploma, desitjosa d'escriure, no s'ha sinó un mot, de vostres alabances.

II

¡Bé podríam demanar a cada flor de una a una, que'ns d'eu de la Verge, mes no call totes elles la estiman, totes són marianes. Mes per María tot l'any es Primavera; les Violes de sa humilitat sempre fan olor; lo Lliri de gracia que li porta l'Arcàngel Gabriel sempre respandeix, les Roses de son amor eternament flamejan. Los vents de la

tardor no fan colltórcer cap de les esquisides flors de sa virtut; per sa hermosura divina no hi ha Tardor ni Hivern; lo temps que tot ho mustiga y corseca, a Ella la entendreix: los anys que tot ho envellexen la dexan sempre jove. Les centuries se la ensenyan la una a la altra, dihent-se enlluernades: que hermosa es. Los dotze mesos del any la voltan armoniosos y falaguers, abocant-li cada un sa faldada de joyells, y cantant-li sa més bella cançó. Mes un dels dotze, lo més axerit de la rodona, ha volgut ser d'una manera singular lo mes de María; veyeuse-l aquí.

Lo Maig arriba: desvetllàu-vos hermoses flors, estimades filles del cel. Llevàu-vos de bon matí; exugàu les vostres llàgrimes d'anyorança y d'amor al Altíssim, y veníu a aconsolar-vos en l'altar de sa dolça mare María.

Ella es la vostra reyna, Ella es la vostra jardinera, Ella es la qui us ha fet nàxer ab un somris al séu Fill santíssim.

Si sóu tan axerides, es que sóu l'emblema de ses virtuts y lo símbol de sa bellesa; si sóu tan boniques, es que sóu la obra de ses mans divines. Si sóu tan riques, es que Ella us enjoya ab les perles de la pluja, y ab los diamants de la rosada, es que vosaltres metexes sóu les joyes y los bonichs ab que li plau embellir-se.

Si sortíu a trench d'alba tan endiumenjades, que ni Salomó en l'esclat de sa gloria duya vostres vestits y adressos, es que sóu les missatgeres y les companyones de María.

En vostre front de nin jo llegesch lo séu nom suavíssim; en vostres ullets virginals me sembla veure quelcòm de sa dolça mirada, en vostres llavis veig florir sa mitja rialla, que es la alegría dels Sants, y en vostre cor sento un raig de son perfúm y una goteta de mel del séu amor.

Hermoses flors, petites fioles de la Verge, ja que us estima tant, veniu agraïdes a la seva reyal presència, enfilau-vos al seu altar; aplegau-vos a toyes a sos peus; afilerau-vos a vistoses garlandes al seu voltant; vessau allí la urna de vostres olors; encensau la, benehíu-la, y llohau-la a vostra manera per haver-vos fet tan escayentes, boniques y flayroses.

¡Que ditxoses sou, oh flors, juguines dels Angels, alegría de la terra, promesa del cel, recort del Paradís perdut, penyora del paradís que-ns espera, símbol e imatge de la ànima pura, que ditxoses sou y ben nades! ¡Qui pogués viure com vosaltres d'amor a María! ¡Qui com vosaltres ne pogués morir a les seves plantes, per seguir després vostres perfums suaus cap a les altures del seu trono celestial!

Ara, a la fi del Pròlech, m'adono de que no he dit encara un mot d'aquest llibre; ses poesies majals estan amonjoyades en tres petites toyes, *Flors, Càntichs e Idilis*. De Flors n'hi ha, si se vol, una per cada día del mes de Maig. D'aquexos Càntichs n'hi han alguns que, mercès a les ales d'una tonada senzilla e inspirada han volat per gayre bé tots los pobles de Catalunya. Y los Idilis, a falta de mèrit propi, tenen lo de ser Marials, que no es petit en un temps en que la poesia ja no s'enlayra cap al sol com les àligues, sinó que peona cap avall y fins terreja com les perdius.

Que la Verge Santíssima ne prenga la bona voluntat y benehesca migrades o com sían, aquexes Flors y a qui les ha cullides per fer-li-n tan humil com afectuosa presentalla.

LA PRIMAVERA

I

Los núvols se-n van,
lo cel s'asserena,
la néu s'aprima en lo cim
y en la vessant la congesta.
Les montanyes y turons
lo vestit d'hivern se lleven,
posant-se l de satí vert
tot gemat de perles.

Sentint en lo mas
cantar l'oreneta,
en son coxi de verdor
la Prímula se desvetlla.

Estira ls bracets
de ses fulles verdes,
sols per fer enllà
lo llençol de gebre.
Obre sos blaus ulls,
son capsiró axeca,
com la pastora gentil
que ha fet un són sobre l'herba.
Mira al seu voltant,
a ses companyes desperta,

que s'alçan ací y allà
constelant tota la terra
d'unes estrelles
que-l cel no-n té de més belles.

II

Vos sóu, María,
la flor primera
que-l món espera.
Vos sóu, María,
la Primavera
que Déu envía.

Quatre mil anys havia
que-l món dormia
en crú y terrible hivern
que ja semblava etern.

Quan vos isquereu
y somriguereu,
divina Flor,
iris de pau,
alba d'amor,
que-l món illuminàu.
Estrella d'esperança
vos nos dihèu:
lo sol d'amor s'atança
serà fill méu.
Oh cega humanitat,
creu ja y espera:
lo bon temps es arribat
de ta hermosa Primavera.

LA VIOLA

(IMITACIÓ DEL FELIBRE DIS AUPIO)

I

UN día al verger María s'esqueya,
lo sol al exir,
y al veure-la prop, cada flor li deya:
Ventu-me a cullir.

La Rosa digué: Jo al bes de l'aurora
m'acabo d'obrir;
per filla del cel l'abella m'adora:
Ventu-me a cullir.

II

Lo Lliri: Si vostre cabell que rosseja
volguesseu guarnir,
me breçan los ayres, la nit me perleja,
Ventu-me a cullir.

La Jonsa li díu: Só flor petitona,
mes semblo un zafir,

zafir o floreta per vostra corona
Ventu-me a cullir.

III

Axís cada flor y cada poncella
 llençava eix sospir:
 ¡Oh Verge, per vos mon cor s'esbadellal
Ventu-me a cullir.

¿Quina flor trià? Trià la viola,
 sa flayre al sentir,
 porque no li ha dit encara ella sola,
Ventu-me a cullir.

LA ROSA DE GERICO

EN sa cambreta humil
 pregant està María,
 María està pregant
 mentres lo món dormía.
 Lo sol al orient
 per veure-la sortía;
 Ella no-l mira, no,
 sol més bonich somnía,
 lo sol que està esperant
 may més se li pondría.

En son clavelliner
 un roseret tenía,
 roser de Gericó
 que poncellar volía.
 Sola regor que beu
 de sos ullets venía,
 quan Ella mira l cel
 de llum si-n baxaría.

Un Angel n'ha baxat
 dihent-li — Ave María,
 lo Senyor es ab Vos
 y ab tots los hòmens sia. —

La Verge li respòn:
— Sa voluntat es mía;
sa esclava la té ací
que-l cor li donaría. —

Sobre ella un blanch Colóm
ses ales extenia,
y ab la claror del Verb
la Verge resplendía.
Lo món s'omple de llum,
lo cel de melodia,
y al test del finestró
la Rosa mitg s'obria.

Desvétlla-t, oh Bethlèm
enrama l'Establía,
guarneix-la com pitxer
ab or y pedrería,
que en tu de Gericó
la Rosa floriria.

LO GESSAMÍ

Aredós d'un gessamí
mirava un matí
descloure l'albada;
cada flor era un estel
y-l vert cobricel
era una estrellada.

Jo mirava més joyós
la del cel hermós
per entre les branques,
com cercant al Jardiner
que tan alt verger
sembrà de flors blanques.

Un auzell que-s desvetllà
les flors espolsà
demunt de ma testa,
y jo deya al gessamí
que-m posava a mi
son vestit de festa:

Si jo fos lo ram florit
que enjoya la nit

ab sa pedreria,
 faria ploure mes flors,
 com tu, a voliors
 al front de María.

LO NART

(ENCARNACIÓ)

*Dum esset Rex in accubitu suo,
 nardus mea dedit odorem suum.*

Cant 1, 11.

ESTANT lo Rey en son reclinatori
 mon Nart dexà sentir la seva olor
 de amor,
 y com un dolç y místich seguidori,
 des del empiri l'atragué a mon cor.

Y en mon cor se quedà, com una abella,
 xuclant la dolça mel,
 la mel de ma poncella,
 en sa maysó novella
 que li es plasenta com un altre cel.

LO CABELL DE LA MARE DE DÉU

DIGAS, oh tu, Farigola que crexes
 en mitg del prat sens regor ni conrèu,
 ¿qui hi entrelliga a tos brots a madexes
 lo rós cabell de la Mare de Déu?

¿Per quina mà te l'envia donchs Ella?
 ¿per mà del Abril
 qui de flors t'enjoyella?
 ¿Te-l dona en premi de ser tan humil?

¿Oh Farigola ditxosa y ben nada,
 tota cofoya n'haurias d'estar;
 ¿oh! ¿si-l tingues altra flor de la prada
 com li veuriam tant or rumbejar!

Per veure-n un d'exos rinxos aurífers
 passà les aygues més d'un jovincel;
 per besar-ne un d'exos flochs odorífers
 voliors d'àngels baxaren del cel.

LO TARONGER

DESPOSORIS DE LA VERGE

TENDRE, gemat, fresquívol,
 orgull dels promontoris de marina,
 miràu lo taronger com gallardeja;
 de la Verge María hermosa imatge
 ja de lluny vos envia un raig d'aromes.

Ses fulles sempre verdes
 són de la fè primaveral lo símbol;
 Ses flors de gebre càndida
 són les joyes més belles de la núvia,
 quan camina al altar dels desposoris,
 són l'emblema felíç de l'esperança;
 y ho són de l'alta caritat encesa
 ses daurades taronges.

Dintre sa copa ombrívola s'acullen
 talment com a germanes
 Tardor y Primavera,
 que ensemps riuen y jugan
 l'una ab ses flors, l'altra ab sos fruyts sucosos.
 Santíssima María,
 vos sou lo Taronger de la Judea,

sempre gentil y vert y jovenívol.
Vostres virtuts com fulles sempre verdes
de petita y de gran vos coronaren.

Y sola entre les dones
mostràu ab la poncella de la verge,
lo Fruyt Diví corona de la Mare.

 LLIRI DE SANT DOMINGO

(CANYA DE ROSARIS)

I

La Mare de Déu
un Lliri plantava
de Domingo en l'hort
que es la nostra patria,
son perfúm es gran,
tota la embalsama.
Son fullatge es vert,
son tronch es de canya,
mes la seva flor
té forma d'espasa.
L'espasa es de foch
que Domingo branda,
parlant de Jesús
y sa dolça Mare.

II

Del Lliri gentil
uns grans ne sortían,
granets de coral

y de perles fines,
 com no-n produheix
 la mar de les Indies.
 Sant Domingo ls cull
 axís que ls ovira,
 y de cinch en cinch,
 y de quinze en quinze,
 ab un fil d'argent
 les denes enfila,
 fent de cada grà
 una Ave María
 del Rosari hermós
 que als pobles predica.

III

Lliriet sagrat,
 lliri sens espines,
 refloreix al cor
 de la patria mía.

LA NADALA

D'un roser a l'ombra,
 d'un roser de Maig,
 n'ha florit un Lliri
 la nit de Nadal.

*Bonica es la Rosa,
 més ho es lo Ram,
 més ho es lo Lliri
 que floreix tot l'any.*

Les fulles són verdes,
 lo càlzer n'es blanch,
 la mel de son càlzer
 n'es mel celestial,
 Abelles que-l besan
 són Angelets sants,
 Angelets lo volen,
 pastorets l'hauràn.
 Los tres Reys arriban
 sols per olorâl,
 ja-n veuen la Verge
 que-l va ab plors regant.
 —¿De què ploràu, Verge,
 de què ploràu tant?

—Perletes de l'alba
 lo solen rosar,
 y avuy, que es divendres,
 són gotes de sanch.
 Lliri que floreixes
 la nit de Nadal,
 ¡ay! ¡allí al Calvari
 com t'esfullaràn!—

*Bonica es la Rosa,
 més ho es lo Ram,
 més ho es lo Lliri
 que floreix tot l'any.*

LA MARGARIDA

PASTORETA que pèl prat
 com l'amiga a una altra amiga,
 vas cercant entre les flors
 l'humil margarida,
 no la esfulles demanant
 qui t'estima o no t'estima;
 ¿donchs què-n sab la pobra flor?
 Consulta-ho a sa Regina.
 L'estrella teva Ella sab,
 Ella la porta y la gira;
 Mare amorosa com es
 ¿no vetllarà per sa filla?
 Més que les perles y l'or,
 Ella a les vèrgens estima,
 ne va voltada pèl cel
 y a ser de la colla t crida.
 Per saber l'esdevenir
 consulta a María.

LO TEREBINTE

PRESENTACIÓ

Lo Rey hermós de Bethlèm
 cap al temple s'encamina,
 per oferir al Senyor
 de son amor la primícia;
 sa carroça imperial
 són los braços de María.
 A la vora del camí
 un Terebinte s'ovira;
 al veure l'infant Jesús
 humilment lo front inclina,
 sols per fer-li de dosser,
 de dosser y tenda ombriua.

María díu a Joseph:
 —Jo a l'ombra reposaría.—
 La soca ls fà de sient
 lo crespinell de catifa.
 En tan bell reposador
 Joseph parlava a María:
 —¿Què hi durèm al temple sant
 tan bon punt demà l sol isca?
 ¿tortoretas de bech d'or

o coloms d'ala argentina,
 o un blanch anyell de Ramléh
 banyat al Estany de Lydda?

—¡Ay! l'Anyell prou li duyèm,
 respòn la Verge María
 mirant la llum de sos ulls
 que envers lo Calvari s gira,
 com al astre l girassol,
 com al nort la caramida.
 —Si-ns vinguessen a les mans
 dos colomins hi duríam.—

Mentres díu Ella exos mots
 des de la Penya de Elies
 a les mans del bon Jesús
 dos colomins s'acullían.
 Parrupejàu, colomins,
 parrupejàu d'alegría,
 que al vencedor de la mort
 dolç es donar-li la vida.

JACINTO

A SANT JACINTO

JONQUILLO entre les floretes
 entre les pedres lleccí,
 lo flayrós nom de Jacinto
 malaguanyat es per mi.
 Oh Sant méu, flor de Polonia,
 si jo us pogués assolir;
 si qui ha nascut argelaga
 pogués tornar gessamí,
 com vos, als peus de la Verge
 me n'aniría a florir.

LO ROMANÍ

LA Verge va cap a Egypte
 ab son fillet Jesucrist,
 tot fugint del rey Herodes
 qui-n voldría ser butxí.
 Tot cantant les orenetes
 li ensenyan lo camí:
 —Ensenyau-me-l, orenetes,
 mes no cantèu tan seguit,
 lo rey Herodes escolta
 y-l cant podria sentir.—

Sentint dringadera d'armes
 va a escometre al tamaríu:
 —Tamaríu de flors vermelles,
 ¡si-m volguesses acullir,
 só una mareta a qui Herodes
 degollar voldria l Fill!—
 —Mes branquetes són tan altes
 que no s poden ajupir:
 los canyiços són més baxos
 bé poden dar-vos abrich.
 —Canyiços, los bons canyiços,
 ¡acullíu-nos esta nit,
 sinó eix Fill que Herodes cerca

veuré en mos braços morir!—
 Los canyigos cor no tenen,
 —Fèu, li diuen, bon camí,
 nostres fulles són estretes
 no us podrián pas cobrir,
 si volguesseu més verdiça
 vos ne darà l Romaní.—
 Lo Romaní que s'ho escolta
 cuyta a ensenyar-li l camí
 y si-n té de fulla verda
 de més verda s revestí.
 Tremola la Verge santa,
 lo bon Jesús li somrú,
 veyent passar ab Herodes
 la llopada dels butxins.
 Quan la llopada s'allunya
 parlava l'Infant diví:
 —Puix la vida tu m salwares,
 Romaní, bon Romaní,
 tes branquetes que són verdes
 de flor les vull embellir,
 com lo mantell de la mare
 del color de blau turquí.
 A quiscuna de ses festes
 perque vajas més bonich,
 ton vestidet d'esmeragda
 jo sembraré de zafirs.

Mentre l bon Jesús parlava
 un vol d'àngels ha acudit,
 los uns tocan la viola,
 los altres lo violí,

y altres de veu argentina
 exa cançó fan sentir.

¡Que-n sóu d'hermosos,
 coloma blanca,
 bell Colomí!
 ¡Que-n sóu d'hermosos
 sota una branca
 de Romaní!

Verge María
 sota la ombreta
 vullau-me a mi;
 jo hi dormiria
 sota la ombreta
 del Romaní.

LA PALMERA

Los tres divins viadors
 deu dies hà que caminan,
 sense beure ni menjar,
 l'acandiment los cor·lliga;
 si caminan gayre més
 colltorceràn en la vía.
 Al Cel demanan socors
 y a devallar·los no triga.

Una palmera gentil
 a un oassis los convida,
 oassis que de la mar
 del gran desert es una illa.
 «Venú·hi a la ombra, venú,
 Jesús, Joseph y María,
 que us farà de parassol
 ma valona de palmisses.»
 A tots tres los vé de grat,
 del herbey ne fan cadira.

Mentres la Verge s'assèu
 del arbre aguayta la cima;
 carregada es de fruyt d'or
 com nuvia de pedres fines:

—Joseph, si·ls pogués haver
 dos o tres dàtils pendría.

—Alterosos són per mi
 ¡ay! lo méu braç no hi arriba.—
 L'infant Jesús quan ho sent
 dfu a la palmera—Inclina·t—
 y l'arbre abaxa son front
 a les plantes de María,
 qui·n floreja ls dàtils d'or
 com los joyells en botiga.

LA GOTA DE SANCH

(TORNANT D'EGYPTE)

Adonis autumnalis.
Petita anèmona de Palestina.

Lo més hermós dels infants
va caminant per la sorra,
d'un sorral sempre ruhent
com si hi fessen foch dessota.
Sos peuets són delicats
de fil a fil sanch ne brolla
que ab un rastre de rubins
va dexant l'arena roja,
si al caure, ab un càlzer d'or
un seraff no la copsa.

Sant Joseph se n'escruixeix,
María se n'acongoxa:
—Fill méu, ¿perquè caminàu?
¿No teníu mon braç que us porta,
que us porta ¡ay! ab més amor
que l roser la seva rosa?
Rosa són que m'espinau
des que la sanch vos degota:
—Mareta, no us afigiu

de lo que a mi m'aconhorta:
es tan gran la meva set
de vessar-la tota
que ab les gotes que miràu
ma ànima s desfoga.—

Girant enrera los ulls
la Verge a mirar-les torna,
aquells rubins ja són flors,
que tenen lo nom de gota,
Jesús, de *Gota de Sanch*
de vostra sanch preciosa.

LO LLIRI BLANCH

PER ceptre d'un rey
jo en terra naxia,
per ceptre d'un rey
o d'una regina.
Ne passaren mil
mes d'or lo volían,
lo volían d'or
o de pedrería,
y ¡ay! de un a un
tots ells me trepitjan.

Passà Jesucrist,
amorós me mira,
y al veure-m tan pur
com raig de celistia,
tan pur y tan blanch
com la setelía,
de la terra m cull
y ab sa mà divina
rihent m'ofereix
per ceptre a María.

CAMÍ DE FLORS

*Marta al cel guía
per camí de flors.*

EN lo desert africà
lo camí se-ls esborrà,
no hi ha ningú qui-ls lo diga.
María abraça al fill séu:
—Jesús, mon fill y mon Déu,
enviàu-nos una guía.—

La guía no-s fà esperar;
davant séu veuen brotar,
veuen brotar una rosa,
la *Rosa de Gericó*,
que sembla sobre-l sauló
una estrella guiadora.

Una maneta de nin
que de la terra sortint
apar que segufu-me ls diga:
jo us guiaré camí enllà
hont encaxa ab altra mà
també una rosa florida.

Cada rosa apar que-ls dfu:

veníu per ací, veníu.
 Més enllà una altra se-n bada,
 y una cadena de flors
 als seràfichs viadors
 mostra l camí de la patria.

LO BALSAM

Salus infirmorum, ora pro nobis.

L'infant Jesús un matí,
 tantost apuntava l día,
 baxà ab la Verge María
 del Balsam a son Jardí:
 — Cullíu-ne, Mareta mía,
 herbolaria del gran Rey,
 que en son fullatge
 y en son brancatge
 per tot mal hi ha remey.

Lo lleig monstre del pecat
 a tot home ha mossegat
 y li ha feta una ferida
 que a mi m costarà la vida
 y a n'ell y tot,
 si a Vos no corre devot.

Cullíu-ne, Mare, cullíu-ne,
 provehíu-ne,
 que heu de ser la Balsamera
 de la humanitat entera.

PASSIONERA

LA Passionera crexia
y engarlandava y guarnia
aquella porta felç.
Ja no ho es com alguna hora
per sa regia habitadora
aquella entrada que fora
lo cancell del paradís.

La Passionera crexia
y per lo front de María
espines eran ses flors.
Cada volta que les vey
una llàgrima li queya
d'aquell ull que sempre vey
plè de dolços resplendors.

La Passionera crexia
y a sa finestra María
vers Jesús vehent escalar
creus, corones y vergassos,
nuncis gréus de tristos passos,
dels juhéus creu veure ls braços
que li venen a robar.

La Passionaria crexia;
pobre cor lo de María
quan la veu paret amunt
enfilarse ab peus d'aranya,
tot texint sa pena estranya
y abrigar jayl sa cabanya
com sa mortalla a un difunt.

LO GIRASSOL

I

Lo girassol
de tant adorar al Sol
n'ha presa la fesomía.

Tot lo sant día
lo segueix ab sa mirada,
com l'aymador a l'aymada:
quan veu que naix a llevant
està rihent,
quan veu que mor a ponent
està plorant,
llavors lo dol
del girassol
es gran.

II

Girassol de Jesucrist
foreu Vos, María,
d'ençà que a Bethlèm l'heu vist
quan de Vos naxía.
Vos lo seguireu constant
com fà l'agulla al imàn.

Allí a l'Establía
era per Vos sol naxent;
quan en la Crèu coll-torcía,
girassol d'un sol ponent
de vostre Fill ¡ay! morent
Vos passareu l'agonía.

LO CLAVELL

QUAN de la Crèu sagrada
Joseph y Nicodemus
volen baxar a Jesucrist difunt,
ab unes estenalles
arrencan d'un a un
los claus divins.

Encara estàn sanchnosos,
¡que-n són ab exa púrpura d'hermosos!
semblan fets de carboncles y rubins.

Joseph los besa y posa
demunt l'herba amorosa
que a les primeres gotes s'entendreix
y refloreix.

Entre exos claus brotà una clavellina
encesa de clavells
vermells
d'aquella sanch divina.
Cullint-los la Verge ls mira
y sospira,
los adora
y plora,

feta una mar de dolor.

Per los altres són clavells
novells
d'olors suàus,
mes per María són claus
que li travessan lo cor.

ROSA DE LA MARE DE DÉU

(ROSA VERA)

FLORIDA del Maig,
nascuda d'Abril,
só la Rosa vera.
De flors en lo raig
só la més gentil
de la Primavera.

Jo de tota rosa
só la més humil
y la més flayrosa.

Só la flama d'un cor enamorat,
la primerenca vermellor del día;
só en la verdosa pàgina del prat
la firma de MARÍA.

LA FARIGOLA

Tapiç de Maria.

I

QUAN ja de la terra
Jesús se-n volava,
lo cim de la serra
s'enfarigolava.
L'herbeta axerida
de sos peus exida
de flors s'esfaltà.

*Abelleta, vola
per la farigola,
abelleta, vola
pèl farigolar.*

II

Ab ses mans metexes
la Verge n cullía;
semblavan-li dexes
del fill que partía.
Hi troba en sa ausencia

de Jesús essència,
la seva hi posà.

*Abelleta, vola
pèr la farigola,
abelleta, vola
pèl farigolar.*

III

Des de aquell sant día
de l'Ascensió
tapic de María
se díu lo timó.
La terra abrigada
d'exa empaliada
¡quina festa fà!

*Abelleta, vola
per la farigola,
abelleta, vola
pèl farigolar.*

BELLA DE NIT-BELLA DE DIA

N'hi ha una flor bella
que ab lo día s'esbadella
y ab ell al vespre se clou.

N'hi ha una altra que-s desclòu
al descloure-s l'estrellada,
y s'encaputxa a l'albada.

Les dues són
flors d'aquest món.

Mes en l'hort del infinit
hi ha una flor que-s díu María,
Ella es la Bella de nit,
Ella es la Bella de día.

GLOP-DE-NÉU

La presumció castigada.

A RA veyèul
 ¡del Glop-de-néu
 la flor petita y ranca
 volía ser tan blanca
 com la Mare de Déul

— Enrera, flor superba,
 lluny de mi,
 digué Nostre Senyor:
 val més que tu l brí d'herba
 que-l bestiar boví
 trepitja en son camí. —

¡Y aquesta pobra flor
 perdé la olor!

La rosa fugí d'ella,
 lo repunxó també,
 y l'ardenta rosella
 li digué:
 — M'estím més per vehina
 la pota-cavallina — (1).

(1) La pota cavallina deu lo nom a la forma de ses fulles, que arràn de terra semblan potades de cavall.

¡Y aquella pobra flor
 perdé l color!

Abans era mólt útil,
 mes ara ja no ho es
 per res.

Si un día era tendrívola,
 ja se la menja l sol;
 si abans era mengívola,
 ni-l bestiar la vol.

LA OLIVERA

Quasi oliva speciosa in campis.
Com oliva vistosa en los camps.
(ECCLE., 24, v. XIX.)

Lo Diluvi Universal
devallà a la terra un día,
com un mantell funeral
demunt un món que moria.
Ab sos vicis coll-torcía
tot lo llinatge d'Adàm,
quan veu Noè una coloma
que, sortint d'entre la broma
d'Olivera li duu un ram.

*Coloma blanca
que-l món espera,
dau-nos la branca
de la Olivera.*

Altre diluvi de mals
fà de sudari a la terra;
los hòmens ¡ay! són mortals
y encara s fan cruha guerra.
¡La caritat se desterra
dels pobles que ella formà!

y pren son lloch l'anarquía,
que fer-los volar somnía.
¿Qui la pau nos tornarà?

*Coloma blanca
que-l món espera,
dau-nos la branca
de la Olivera.*

NO M'OBLIDES

ULLS DE MARÍA

*Aquexos ulls vostres girau-los,
Senyora, envers nosaltres.*

MON nom es María
l'Estrella del nort,
qui-m prenga per guía
sempre surt a port.
La mort es l'exida
del mar de la vida;
pecador que hi vas,
no m'oblides pas.

Pobre pecador,
si vols que t'ampare,
vina ¡ay! al méu cor
que es un cor de mare.
Mon Fillet diví
serà ton camí
lliure de tot llaç;
no m'oblides pas.

Com tu no m'oblides
no t'oblidaré,

quan *mare* tu m crides,
fill te respondré.
Fill méu qui has viscut
en terra perdut,
puix en camí estàs,
no m'oblides pas.

LLITET DE LA MARE DE DÉU (1)

(MORT DE LA VERGE)

Ego quasi obdormivi in separatione animae et corporis, et evigilavi in gaudio perpetuo.

Com si m'adormís se-m separà
l'ànima del cos, y-m desvetllí en
un goig etern.

LA VERGE A SANTA BRÍGIDA.

L. 4, c. 13.

COBRIU-ME de flors
que d'amors me moro,
cobriu-me de flors
que-m moro d'amors. —

Tot dihent axís
com la Sulamita,
la Mare de Déu
d'amor se moría,
los braços en creu
l'ullada esllanguida.
Mes no es morta, no,
sols està adormida
de flors en son llit,

(1) Herbeta d'Alacant.

com la Sulamita.
Ja-s despertará
puix Jesús li crida:
— Veníu, dolça amor,
veníu, Mare mía.
L'hivern es passat,
ja l bon temps arriba;
vessant de perfums
ja floreix la vinya;
veníu, dolça amor,
Mare del méu cor. —

CLAVELLINA

(ASSUMCIÓ)

AL veure-us cap al cel, Verge divina,
de serafins en braços arborada,
hermosa Clavellina
de la vall de tenebres transplantada,
la terra ja anyorívola al Altíssim
digué: — Jo-n só l'humil clavellinera. —
Y Déu ab un somris
amorosíssim
feu tornar a aquest món la primavera
que ab Ella s'escapava al paradís.

LO PENSAMENT

PER tot los dits de nostra Mare escriuen,
en lo cel, en la terra, en lo jardí,
entre-ls estels y roses que-ns somriuen
uns pensaments que diuen
pensàu ab Mi.

Pensàu ab mi qui só la vostra Mare,
la Mare que us portà dintre son sí.
Orfens, venfu, jo vos faré de pare;
abandonats, quan tot vos desampare
pensàu ab Mi.

Pensàu ab mi qui ab Jesucrist vos dono
la veritat, la vida y lo camí;
y dalt del cel vos aparello un trono
hont de tota ma glorià vos corono,
pensàu ab Mi.

LA SARMENT

(EUCARISTÍA)

A Nazar hi ha un cep,
que a un arbre s'alça;
lo cep es María,
si l'arbre Joseph.

La divina toria
té un rahím tan bell
que-s voldría ab ell
enriquir la Gloria.

L'enveja l'Arcàngel,
mes l'home es qui-l reb
si s'acosta al cep
ab lo cor d'un Angel.

Vostre rahím d'or,
oh Sarment suprema,
dexàu que l'exprema
demunt del méu cor.

PERPETUINA

I

Bé n'hi han d'hermoses flors
bé n'hi han sobre la terra,
d'una a una s van marcint,
un vent mortal les asseca.
Lo meteix sol que al matí
ab son bes les esbadella,
al pondre-s en occident
colltortes les dexa
per la dalla de la mort
que tantost naxen les sega.

II

Mes hi ha una Flor gentil,
la verge María,
poncellà fà dos mil anys
y es encara en sa florida;
los astres cauràn de vells
y Ella estarà jovenívola.
La terra li d'fu sa flor,
lo cel sa regina
y l'home com Déu
li d'fu Mãre mia.

Dotze estrelles que té al front
 la coronan de celistia
 té l sol per vestit
 y la lluna per catifa.
 De la Judea ahont nasqué
 com lliri entre espines,
 la transplantà l Criador
 vora lo Riu de la vida,
 hont ab sa metexa mà
 la rega y cultiva
 del jardí del firmament
 com Perpetuina.

MARÍA AL CEL GUÍA

MARÍA al cel guia
 per cant de flors;
 anèm-hi, volèm-hi,
 cantant sos amors.

L'Estrella
 més bella,
 l'Estrella de Maig,
 ja ns crida
 vestida
 de sol ab un raig.

Corona
 li dona
 de perles lo cel;
 les noyes
 ses joyes,
 l'abella sa mel.

¡Que hermosa
 l'Esposa
 del Esperit Sant,
 que ls Angels
 y Arcàngels
 voltejan cantant!

Sos braços
són llaços
de roses y flors,
ses trenes
cadenes
que lligan los cors.

Com rosa
la posa
lo cel en son front,
Déu l'ama
y aclama
per Reyna del món.

Estrella
novella
d'iu l'alba que us vol:
l'empiri
per lliri,
la terra per sol.

Pastora
que anyora
lo poble fidel,
salvàu-nos,
guiàu-nos
als pastos del cel.

VENIU A MARÍA

SÍAU nostre escut,
siàu nostra guta,
que may s'ha perdut
un fill de María.

I

Veniu, pecadors,
la Verge vos crida,
que té per los cors
la font de la vida:
té flors per l'infant,
pèl jove delícies;
pèls vells que se-n van,
del cel les primícies.

II

Veniu, orfanets,
teniu qui us ampare:
dels pobres noyets
María es la Mare.
Corones de flors
textu-li, donzelles;

mes Ella vol cors,
que són flors més belles.

III

Les flors del jardí
són lletres que diuen
lo séu nom diví,
que-ls Angels escriuen.
Los Angels y aucells
la prenen per l'alba;
cantèm-li com ells
angèlica salve.

IV

La rosa es de Maig
que baixa a la terra,
del sol es un raig
que l'ombra desterra;
sa mística olor
lo món embalsama;
María es l'amor
ab que Déu nos ama.

A LA VERGE

ORACIÓ

DOLÇA mare del bon Déu,
Rosa del cel la més bella,
si-m dasseu vostra poncella
la plantaria al cor méu:
donàu-me a Jesús en creu
que ja altra amor no-m convé,
de dia l'estimaré,
lo somniaré de nit,
viuré d'amor en son pit,
y en sos braços moriré.

¡A MARÍA!

DES que Cristo nostre pare
nos ha dat a vos per fills,
al fillet que us crida Mare,
dau la mà en tots los perills.

Mare, ab vostra mà divina
¡que-n salvàu de gent al món!
De tot mal s'ou medecina,
de tot bé s'ou dolça font.

¡Que fexuga es la cadena
que, des de Eva, arrossegàml
Mes, consol de nostra pena,
a vos, Mare, sospiràm.

Si he sigut esclàu dels vicis,
vull mudar ja de camí;
¡oh! miràu-me ab ulls propicis,
¿no hi haurà perdó per mi?

Lo dimoni nos convida
ab plahers que-s tornan fel;
Vos donàu plahers de vida
en la terra y en lo cel.

Ja que al cel Vos feu reviure,
vostres passos vull seguir;
ensenyàu-me de ben viure,
de ben viure y ben morir.

Puix per Mare us ha donada
vostre Fill als pecadors,
Mare dolça, Mare amada,
escoltàu nostres clamors.

¡OH MARÍA!

OH *Maria,*
Mare mia,
salvadora del mortal,
amparàu-me
y guiàu-me
a la patria celestial.

I

Ab los Angels—y Arcàngels
a María cantaré,
més hermosa—que la rosa;
més florida que-l roser.

II

Flors, voltàu-la,—aucells, cantàu-la,
que es María l sol de Maig;
exa aurora—que enamora,
de sa cara n'es un raig.

III

Vostra cara—es alba clara,
vostre cor un paradís,

dolços llaços—vostres braços,
ab Jesús ¡ay qui hi dormís!

IV

Si jo n'era—cadenera
cantaria a vostres pèus:
si fos lliri,—per florir-hi,
dexaria ls màrgens méus.

V

Són més belles—les estrelles
des que us poden coronar;
jo-n voldria—Mare mia,
per guarnir-vos-ne l'altar.

VI

Llamp no toca—a qui us invoca,
prou lo-n guarda tot un Déu;
Déu per pare,—Vos per mare,
pecador, ja l cel es téu.

VII

Flor divina—sens espina,
vull plantar-vos en mon cor,
fins que hi crescan—y florescan
les poncelles del amor.

VIII

Vull amar-vos,—vull cantar-vos,
 cada dia un hymne sant;
 y a la Gloria—quan me moria,
 Serafins m'hi ajudaràn.

LA DIVINA PASTORA

PUIX sóu, pastoreta,
 la flor d'aquest prat:
*Vull ser ovelleta
 de vostre ramat.*

Ovella perduda,
 pèl món jo rodava,
 y un pas no donava
 sens una cayguda.
 Mes ja a vostra pleta
 felíç he arribat:
*Vull ser ovelleta
 de vostre ramat.*

Del cel per la via
 guiant la ramada,
 a vostra petjada
 l'herbeta florfa.
 En son pit alleta
 l'anyell que s'abat:
*Vull ser ovelleta
 de vostre ramat.*

Si-s pert una ovella

la cerca a tot hora,
y ¡ay! sospira y plora
si torna sens ella.

Jo-m só perdudeta,
tornàu-m'hi aviat:

*Vull ser ovelleta
de vostre ramat.*

Ja guía mos passos
a pastos florits;
me peix ab sos dits,
m'adorm en sos braços.
¡Que dolça es l'herbeta!
¡que hermós es lo prat!

*Vull ser ovelleta
de vostre ramat.*

Dau-me flors divines
del hort de Sió, n,
que al jardí del món
hi veig sols espines.
Aquell qui us hereta
lo cel ha heretat:

*Vull ser ovelleta
de vostre ramat.*

Anyells, ¿no sentiu
com al cel Vos crida?
«La prada es florida;
veníu tots, veníu.
Al cel, que es ma pleta,
serèm aviat:»

*Vull ser ovelleta
de vostre ramat.*

Vos sóu la Pastora,
del millor Anyell;
¡qui pogués com Ell
anar-vos devoral
Puix es vostra dreta
qui al llop ha lligat:

*Vull ser ovelleta
de vostre ramat.*

LA FILLA DE MARÍA

CULLINT violetes
y algún gessamí,
cantava amorettes
diumente matí.
L'aurora m volía
per son rossinyol,
jo li responía:
 dindol,
jo só de María.

Tot dihent-me ingrata
me para un pastor
llaçades de plata
llaçadetes d'or.
L'amor que voldria
María se-l vol;
si-n té gelosía,
 dindol,
jo só de María.

Passarells y merles
l'han après de mi
aqueix nom de perles
que tant refilí;

y en la branca hont nía
canta l verderol
ab gran melodia:
 dindol,
jo só de María.

A aqueix nom somriuen
la terra y los cels,
y en sos cors l'escruiuen
ab roses y estels;
y als peus de ma Aymía
la lluna y-l sol
cantan nit y día:
 dindol,
jo só de María.

JO SÓ FILLA DE MARÍA

Jo no sé cançons profanes
 que a María fan plorar,
 mes cançons són cristianes,
 fins al cel les vull cantar.
 Canta, canta, llenga mía:
Jo só filla de María.

Los plahers d'aquesta vida
 en vas d'or me donan fel,
 mes la verge me convida
 ab plahers que són del cel.
 Per axò dich nit y día:
Jo só filla de María.

Si-l dimoni m para llaços,
 jo altres llaços cercaré;
 ¡oh María, en vostres braços
 quan serà que hi dormiré!
 Tot dihent com qui somnía:
Jo só filla de María.

Si ab vestits y riques joyes
 me temptàs la vanitat,

que encamina tantes noyes
 al abisme del peccat,
 mes modesta m vestiria:
Jo só filla de María.

Si-l vestit de la puresa
 me volgués robar algú,
 vestidura als Angels presa
 que àngel torna a qui la dú:
 só cristiana li diria:
Jo só filla de María.

Si les penes m'affigexen,
 si-m combaten les passions,
 si del mar les ones crexen,
 no anirà ma barca a fons;
 una Estrella al port me guía:
Jo só filla de María.

Lo despreci o la pobresa
 ja no-m dexa l cor tan trist,
 mes honors y ma riquesa
 són l'amor de Jesucrist.
 ¡Oh! sa Mare es Mare mía:
Jo só filla de María.

Si l'enveja m fà la guerra,
 si la ira m fà cruel,
 si les coses de la terra
 fan que oblide les del cel,
 en la Verge l cor confia:
Jo só filla de María.

Quan la mort que vides talla
per la gloria o per l'infern
vinga a dar-me l colp de dalla,
segadora del Etern,
li diré ab gran alegria:
Fo só filla de Marta.

Quan ja sia freda y morta,
y del cel l'esperit méu
trucarà a la blava porta,
¿Qui ets tu? li dirà Déu,
respondrà l'ànima mía:
Fo só filla de Marta.

LA VERGE A SES FILLES

MARÍA, aurora
de Sol més bell,
a qui us implora
dau-li consell.

—Si seguíu, filles, mos passos,
volarèu demà a mos braços
a gosar del paradís;
demanàu-me cada día:
¿Què volèu de mi, María?
com ho feya Sant Lluís.

Viviu sempre en ma presència,
feu florir vostra innocència
lluny del món y sos plahers;
un cor pur que a Déu retrata
val més que l'or y la plata,
val més que tot l'univers.

Val més viure sols un día
de Jesús en companyia,
que mil anys dintre del món;

val més viure en la pobresa,
que portar ab la riquesa
la deshonra sobre-l front.

Filla meva, fuig del vici,
que entre flors hi ha un precipici;
qui en ell cau, cau al infern.
Vola, vola a mes altures,
hont de gustos y dolçures
Déu te guarda un riu etern.

Les virtuts són riques joyes
que us escauen a les noyes
més que perles y rubins:
la que ab elles va guarnida
ja té l cel en esta vida,
ja té l cel dels Serafins.

La modestia es flor mólt bella,
qui s'adorna sempre ab ella
per amich tindrà l Senyor;
l'enamora l'innocencia,
lo fà séu l'obediencia,
l'amor sant li roba l cor.

Si tenu mala companya
un dimoni es qui us enganya,
un dimoni disfressat:
cada hú ab sa companyía,
bona o mala que ella sía,
passarà l'eternitat.

No us fièu de l'hermosura
que té fi en la sepultura;
la del ànima no mor:
si es un lliri de puresa,
ab sa angèlica bellesa
se desposa l Salvador. —

LO NOM DE MARÍA

AL veure-us bella—com lliri en poncella
 Déu al crear-vos sospira d'amor,
 y aquell dolcissim — sospir del Altíssim
 es, oh María, lo vostre sant nom.

Que de son cor
 sóu, María,
 l'aymía;
 que de son cor
 sóu, María,
 l'amor.

Veus de campanes — per serres y planes
 de matí y vespre lo diuen al món;
 l'Angel somnía — lo nom de María,
 y ab ell la terra desperta y s'adorm.

Roses que hi viuen — pèls màrgens l'escriuen
 les violetes l'escriuen per l'hort;
 fins les estrelles — se tornan més belles
 d'ençà que-l posan del cel en lo front.

Oh nins y nines, — ab ses mans divines
 Déu en les vostres posava aqueix nom;

si l'hi llegisseu — y a plè assaborisseu
 vos l'escriurí en lo llibre del cor.

Al cementiri — vegeren un lliri,
 lliri de plata que-l dú ab lletres d'or;
 troban sa soca — sortint d'una boca
 que l'invocava cent voltes al jorn.

Com mare-perla — dins flor que s'esberla
 també l'estoja mon pit amorós,
 Déu m'hi escrivía — lo nom de María
 y ara jo escriure-l voldrí per tot.

¡Ah! si jo fora — lo fill de l'aurora,
 lletres faría de mos cabells d'or;
 tot portaría — lo nom de María,
 les flors al llavi, les fulles al cor.

Cantáu-lo, aloses, — pinsans y verdoses;
 y tu que ploras suàu rossinyol,
 canta-li al día — lo nom de María,
 y sentirà ta més bella cançó.

Feu-li, poetes — un psalm d'amorettes
 y sonaràn vostres lires millor,
 y al hemisferi — l'angèlich psalteri
 repetirà vostre càntich més dolç.

CORONA DE ROSES

LO SANT ROSARI

CORONA de roses
si a la Verge fem,
 corona de roses
 en lo cel tindrèm.

I

Domingo cullfa
 les roses un día
 del Roser sagrat;
 les quinze més belles
 semblavan estrelles
 del cel estrellat.

II

Que es l'*Ave María*
 suàu melodía
 baxada del cel;
 pèl llavi dolçura,
 per l'ànima pura
 rosada de mel.

III

Quan ne té una dena
 en dolça cadena
 l'enfila ab fil d'or;
 hi lliga un Misteri,
 bordó del psalteri
 del Déu del amor.

IV

Quan lo Sant li posa
 la corona hermosa,
 la Verge respòn:
 — Vull roses divines,
 mes sens les espines
 dels pecats del món.

V

Al devot qui-m dona
 de roses corona,
 jo li tornaré;
 lo día en que moria
 portals de la Gloria
 jo li obriré. —

VI

Del cel lo Rosari,
 per qui vol pujar-hi,

l'escala serà;
cada *Ave Marta*
un grahó seríá,
la gloria un replà.

VII

Ab aquesta fona
l'Esglesia a Mahoma
vencía en Lepant;
cinch pedres tirava,
Davít que trencava
lo front del gegant.

VIII

Lo dimoni en guerra
torna a alçar la terra
contra Déu etern;
¡ab exa arma forta
que la Verge ns porta
llencèm-lo al infern!

IX

¡Oh dolça llaçada
cadena adoradal
Ventú, pecadors;
ab ella voldríá
la Verge María
lligar vostres cors.

MARÍA

Respice stellam, voca Mariam.
SANT BERNAT.

ANIMA pura, que al cel caminas
per exos aspres camins d'espines,
si no vols caure, pren-la per guía:
Mira l'Estrella, invoca a Marta.

Mira a la Verge quan estàs trista,
Ella dels Angels es l'alegría;
si-t veus temptada, si ets perseguida:
Mira l'Estrella, invoca a Marta.

Jove que cercas flors entre espines,
mira a la gloria quina altra n brilla,
sol de la terra, del cel delícia:
Mira l'Estrella, invoca a Marta.

Si a Jesús cercas, pecador, mira-l,
dorm en sa falda, dorm y somnía,
¿Vols que a tos braços amorós vinga?
Mira l'Estrella, invoca a Marta.

Tota amorosa sembla que t diga:
si-t falta Mare, Mare-t seríá;

vina a mos braços, vina al cel, vina:
Mira l'Estrella, invoca a Maria.

Si d'enfonzar-se ta nau perilla
 en les tempestes d'aquesta vida,
 María es l'Iris que-ls núvols lliga:
Mira l'Estrella, invoca a Maria.

Com los Reys Magos, si perts la vía,
 mira-la sempre l'Estrella amiga,
 Ella es l'Estrella de l'Establia:
Mira l'Estrella, invoca a Maria.

Pagès que llauras, si vols cullita,
 cego que anyoras la llum del día,
 pobre que cercas lo pà de vida:
Mira l'Estrella, invoca a Maria.

 COBLES AL COR DE MARÍA

COR de Maria
 de gracia Font,
 cor de Maria,
 salvau lo món.

Dau-nos entrada,
 cel-la sagrada,
 verger felç:
 nfu de colomes,
 de Déu y-ls homes
 dolç Paradís.

D'exa Petxina
 n'es Perla fina
 lo Salvador:
 en eix Sagrari
 volgué habitar-hi
 son Criador.

Del cel compendi,
 d'amor incendi
 d'amor diví;
 lliri en poncella,
 divina Estrella
 del dematí.

Cítara dolça
que en lo cel polsa
nostre Senyor;
vostra harmonia
retornaria
lo món que-s mor.

En la tempesta
que vé feresta
iris de pau,
iris bellissim
ab que al Altissim
l'home lligau.

Dau-nos victoria,
sol de la gloria,
llum d'Israel;
per qui vos ama
carro de flama
que-l puja al cel.

Mare estimada,
dau-nos entrada
dins vostre Cor:
rosa florida,
sol de la vida,
cel del amor.

GLORIA A MARÍA

GLORIA a *Maria*
flor de les flors,
gloria a Maria
reyna dels cors.

Avuy la Reyna que-l món espera
voltada hi baxa de flors y aucells,
es lo séu trono la primavera,
són los seus músichs los passarells.

¡Que n'es de pura, que n'es d'hermosal
miráu-la sobre lo rich altar;
sembla entre lliris mística rosa
que-l sol acaba d'esbadellar.

Mare amorosa, mare estimada,
del món guiàu-nos entre-ls perills;
somriga-ns sempre vostra mirada,
mare amorosa, som vostres fills.

A vos se-n volan les innocencies,
a vos retornan tots los perfums;
que de vos trauen les flors essencies,
y en vos los astres beuen ses llums.

Gloria a Maria, liri en poncella,
 que per les ànimes degota mel;
 gloria a la Verge del día estrella
 que de la terra nos guía al cel.

 JESÚS TROBAT

I

La verge Maria
 n'ha perdut son Fill,
 com es son espill
 cerca nit y día.
 Un cop l'ha trobat:
 — ¿Hont eras? — diu Ella.
 — *A cercar l'ovella
 de vostre ramat.*

II

¿Ab mos blanchs anyells
 per què no venías?
 — Treballs y agonies,
 patia per ells.
 — ¿Sense mi, oh ma estrella,
 donchs hont has anat?
 — *A cercar l'ovella
 de vostre ramat.*

III

¿De la Crèu al arbre
per què vols pujar?
— Per fer-me escoltar
de son cor de marbre.
— Si Tu mors per ella
vulgas-me al costat,
*a salvar l'ovella
de nostre ramat.* —

ADÉU AL MAIG

*S*i al cel vos ne tornàu,
vullàu-nos-hi, Maria:
si al cel vos ne tornàu,
ab Déu siàu.

Lo Maig es passat,
les flors ja-s mustigan
d'ençà que se-ls pon
lo sol de María.

Aucells del amor
los cors ja suspiran:
María se-n va,
¿per qui cantarian?

Prou cantan los Angels,
prou cantan y riuen
pujant-se la al cel
com sol al mitg día.

Les portes del cel
Jesús les hi obría:
— Corones portàu,
Amor de ma vida;

corones portau,
¿ahont són cullides?

— Rosers catalans,
Amor de ma vida;
rosers catalans,
rosers de María.

— Corona tenfu,
Amor de ma vida;
la tenfu d'estels,
¿de flors la voldríau?

— Les vull per mos fills,
Amor de ma vida,
per noyes y noys
que les han guarnides.—

Y entrant-se-n al cel
vos torna a somriure,
rosers catalans,
rosers de María.

*Si al cel vos ne tornàu,
vullàu-nos-hi, María:
si al cel vos ne tornàu
ab Déu siàu.*

LO NOY DE L'AVE MARÍA

Ecce plus quam Salomon, hic.
Veuse-n aquí un qui es més que
Salomó.

MAT., 12-42.

I

SOLÚN se deya per nom
un noyet de la Bretanya,
qui de bens era pobret
de bens del cos y de l'ànima.
¡Mes nol... d'exos era rich
puix la tenia sens màcula,
y la puresa de cor
val més que munts d'or y plata.
Li ensenyaren de llegir,
a la Jesús se quedava;
digueren-li oracions,
era com garbellar ayga;
de totes les que sentí
sols se-n quedà exa paraula,
que en son cor Déu escrivía
Ave María.

II

Per viure, no tenint res,
 anava de porta en porta,
 Ave María, dihent
 per demanar una almoyna.
 D'Ave María los mots
 eran pregunta y resposta,
 que sempre tenia al bech
 com son rucueig la tórtora.
 ¡Lo tenían per beneyt!
 beneyteria ditxosa
 que li fa dir nit y día
 Ave María.

III

Un día l trobaren mort
 al portal d'una capella,
 com si s'hagués adormit
 de genolls sobre la pedra;
 plegadetes té les mans,
 mitg inclinada la testa,
 y obert lo llavi per dir
 ab un somris d'innocencia
 que a tota hora li floria,
 Ave María.

IV

Entre-l temple y los xiprers
 donaren-li sepultura,

sense una crèu per senyal,
 de flors y de marbres nuha.
 No-s quedarà nuha, no,
 que algú des del cel la ulla,
 e hi fa exir un lliri blanch
 que la enjoya y la perfuma;
 té fetes d'or y d'argent
 una lletra en cada fulla
 dels dos mots que dir solia
 Ave María.

LO MAGNÍFICAT

DRETS cantan lo Magníficat los monjos en lo chor
 davant l'altar major,
 que està vessant de roses y de lliris,
 de flochs d'encens y flamareig de ciris
 corona de María la reyna del amor.

Lluheix Ella com astre
 en mitg del cel de son retaule d'or;
 sa imatge es d'alabastre
 daurat per les centuries com l'evori:
 son Fill fà de son braç reclinatori.

En los llavis dels monjos lo càntich evangèlich
 pren un ayre solemne, corprenedor y cèlich.
 La Verge se l'escolta
 y al sentir-lo sonar tan dolçament,
 de l'orga ab lo murmuri tramès de volta en volta,
 commoguts Fill y Mare se miran somrihent
 Y l'un al altre diu:
 — ¿Donchs no-l sentíu? —

De cop, reviscolant-se,
 l'imatge de María
 del lluminós altar

comença de baxar,
 serena y resplendent
 com sol de son mitg-dia
 magestuosament.

Envers l'abat joyosa endressa ls passos
 y d'un a un als monjos ensenya y fà adorar,
 lo Fill de ses entranyes qui riu entre sos braços.
 Aprés torna al altar, com un aucell al arbre
 hont torna a ser efigie de immoble y fexuch marbre.
 Y-ls monjos en lo chor
 tot cantant lo Magníficat sospiran de dolçor.

AHONT SE TROBA JESÚS

UN penitent del desert
 va perdre a Jesús un día
 ¿donchs ahont lo trobarà?
 ¿qui-s deu gaudir de sa vista?
 ¿de quin territori es Sol?
 ¿de quin verger Rfú de vida?
 Va trucant de pit en pit,
 sols la mort li responia:
 lo cerca dalt de la creu,
 com la seva ànima es viuda,
 viudeta es del bon Jesús,
 lo sepulcre li prenia.
 Passeja los ulls pèl món,
 tan sols hi crexen espines,
 les espines del pecat
 nou diluvi que l'abriga.
 Axeca los ulls al cel,
 un núvol l'enterenyina.

A la Verge va a trobar
 en l'altaret de l'ermita.
 Com perla dintre la flor
 sobre sa falda l'ovira,
 allargant-li sos bracets

avesats a fer caricies,
 somrihent al ermità
 li pren lo cor com un llibre,
 y fent ploma de sos dits
 aquexos mots hi escrivia:

Qui cerca l bon grà
 lo troba en l'espiga;
 qui vol or del fi
 lo cerca en la mina,
 qui vol a Jesús
 que cerque a María.

LOS DESPOSORIS DE LA VERGE

PRETENENT ser esposos de María,
 los jóvens de la tribu de Davit
 al temple portan sos bastons un día,
 mes sols lo de Joseph queda florit.

Iniciada la Verge en lo misteri,
 l'espòs accepta que li dóna l cel,
 y del reyal profeta en lo psalteri
 cantan a chors les filles d'Israel.

Set aurores després del prometatge
 se celebra l'angèlich casament:
 lo cobricel es de verdós fullatge
 d'hont ruxades de flors fà ploure l vent.

Los aucellets saludan als esposos
 ab voliors de Serafins fent chor;
 y ab llavis plens de mel y mitg desclosos
 sos peus adora y sos vestits la flor.

Coronada de roses y poncelles,
 María puja al resplendent altar,
 mirant-se-la geloses les estrelles
 que ja son front voldrían coronar.

L'àngel qui es jardiner de l'innocència
 estén sobre Ells les ales com un vel;
 ell qui dels cors va recullint l'essència
 encens tan pur may ha pujat al cel.

L'humil fuster no gosa alçar la vista
 a la Reyna de Sió, mes en son dit
 posa un anell riquissim d'amatista
 y en místich jou queda a la Verge unit.

Al meteix temps una coloma blanca
 a tots dos ab les ales rosa l front,
 com dihent als juhéus: — En exa branca
 vol fer son niu lo Redemptor del món. —

UN REGNE PER ALTRE

Beatus homo qui audit me.
Ditxós es l'home qui m'escolta.
PROV., c. 8, v. 34.

I

PER cristià y per devot
lo germà del rey d'Ungría,
cada dia al dematí,
després de la missa,
de la santa Verge als peus
l'ofici parvo recita.
Posant-se malalt un jorn
a la Verge prometia
guardar la virginitat
si Ella li guarda la vida.
La cambra s'omple de llums,
d'unes llums paradisiaques,
que dexan endevinar
la Metgessa qui-l visita.
Com la Metgessa es del cel
del cel es la medecina,
puix al anar-se-n les llums
s'esvaneix la malaltia.

II

Passan dies, passen anys,
lo rey clou los ulls y espira,
la corona que duu al front
al front del germà venia.
Per ajudar-li a portar
ullada ja té una nina,
ja li fa dó del anell,
ja-l jorn de nocces arriba,
que en una mà duu l tambor
y en l'altra la xirimía.
Abans d'anar-se a casar
l'ofici parvo recita.
Mentres estava dihent:
tota hermosa sou, Maria,
entre les noyes sou vos
com lliri entre espines,
la Verge se li apareix
y li diu engelosida:
— Si só tan bella com dius
no-m dexes per exa nina,
si-l séu amor no-t fa esclau
jo seré ta dolça amiga,
tindràs lo regne del cel
en lloch del regne d'Ungría. —

LA PRESENTACIÓ

BLANCA com un ciri,
pura com un liri
la Verge divina
al temple camina,
duhent en sos braços com nadó de llet
lo bon Jesuset.

Quan Sant Simeón
vegé al Rey del món,
lo pren y se-l mira,
y canta y sospira:
— ¡María, quin glavi de pena y dolor
vos passarà l cor! —

¡La Verge María
després de aquell día
mirava al Fill séu,
en mitg de dos lladres, clavat en la creül

LO ROSARIAYRE

I

Si n'era un pobre ermità,
vivía dintre una cova;
quan era jove y dispost
anava de porta en porta
per les fleques de Jesús
a demanar una almoyna.
Quan es vell no pot captar,
a les plantes s'agenolla
de la Verge del Roser
de son cor reyna y senyora:
— Mare meva ¿què faré?
no us he volgut dexar sola;
jo fins ara vos cuydí
ara a vos cuydar-me us toca.—

II

La Verge se li apareix
hermosa com una estrella,
com la estrella del amor
que li diu: Ama y espera.
D'ahont petjavan sos peus

ne brota una canya verda,
 d'aquella canya un canyar
 que-l séu ermitatge ombreja.
 Cada canya té una flor
 com una espasa ruenta,
 un lliriet purpurí
 que porta sota l'axella
 una bossada de grans,
 talment un anyoch de perles.

III

Aquelles perles gentils
 d'una a una ell les enfila
 y-n fà de cada enfilall
 uns rosaris de María.
 Dels rosaris granalluts
 tota la gent ne desitja:
 los vendria, si volgués,
 a pes d'or y plata fina.
 Ell no cerca plata ni or,
 per caritats los cambia
 de pà, que Déu nos ne dó,
 de xexa u ordi que siga,
 y-l pà que no pot captar
 li duhen ara a l'ermita.

LO MIRAMBELL Y L'ALFÀBREGA

I

Lo día dos d'agost
 disposat
 lo Mirambell venia,
 venia l Mirambell
 novell
 ab tota gallardia.
 Quan es un tros ençà
 trobà
 l'Alfàbrega verdosa:
 —Alfàbrega, çahont vens,
 que tens
 una sentor tan dolça?
 —Per la Capella ahont vaig
 un maig
 avuy ésser voldria.
 —Allí l'amor me dú,
 ab tu
 per dir, gloria a María.—

II

Los veu venir Sant Francesch,
 de son retaule devalla:

—Belles flors, ¿perquè hi veniu
a la Capella dels Angels?
—Per posar-nos a sos peus
una a cada banda.
—Per floreres del altar
són molt desiguales.
Oh Mirambell, tu ets gentil
com un abret d'esmeragda,
l'hermós altaret
de la Verge enrama.
Y tu que fas més olor,
branquilló d'Alfàbrega,
a la porta t quedaràs,
la mà donaràs
al qui vé cançat de fora.
Tu seràs la introductora
dels pelegrins meus,
acompanyant-los als peus
de nostra Reyna y Senyora,
la Verge María
que tot temps llohada n sia.—

LO MANTELL DE LA VERGE

QUAN la Mare de Déu pujà a la gloria
dels serafins en ales arborada,
li demanà la terra una memoria
a sos peus de Regina agenollada.
Ella parant son carro de victoria
sa mantellina li tirà emperlada,
y abrigà aquexa tenda transitoria
son esplèndit dossier de l'estelada.
Són lo día y la nit ses gires belles,
ses valioses perles les estrelles
són la lluna y lo sol ses gafes d'or.
Ab tal mantell al veure-s revestida,
la terra obrint-se pas per entre-ls astres
ab tota sa fillada resexida
dels primitius desastres,
s'acosta al cel palau del Creador.

L'AUCELLET

(IMITACIÓ)

UN pobret penitent
 en lo desert habita,
 prega de genollons
 del cel a la Regina,
 dihent-li día y nit:
Déu vos salve, Maria.

Per companyó un aucell
 té en la deserta ermita,
 lo séu plomatge es d'or,
 sa veu es d'una lira,
 que de cantar ha après
Déu vos salve, Maria.

Lo bosch ha reverdit,
 al aucellet convida,
 un matí se n'hi va
 refila que refila
 lo cant de Gabriel:
Déu vos salve, Maria.

Un esparver lo sent,

al cantador espía,
 al caure-li demunt
 l'aucell al cel se gira
 dihent ab un gran crit:
Déu vos salve, Maria.

L'esparver esglayat
 urpes y bech retira,
 dexant al aucellet
 que ab tal mantell s'abriga,
 dihent més alt que may:
Déu vos salve, Maria.

Anyorós del aucell,
 lo solitari l crida;
 d'ençà que hi es tornat,
 fent ressonar l'ermita
 cantan allí tots dos:
Déu vos salve, Maria.

Verge de Montserrat,
 oh dolça Mare mfa,
 jo só l pobre aucellet
 que heu tret de mort a vida;
 per çò us dich nit y jorn:
Déu vos salve, Maria.

LOS TRES LLIRIS

UN monjo del Císter en son cenobi
perdé la pau del esperit un día,
unglejat per lo dupte
de si la Mare de Jesús es verge!

Llegí grossos infolis
hont mot per mot buydaren sos estudis
teòlechs de cap d'ala.
Ne consulta de vús, qui dintre l'orde
de Sant Bernat són pous de sabiesa.

Com més parers consulta
més los ulls de sa fè s'enterenyinan.
¿Qui tornarà la pau a la seva ànima
lliurant-la del viguer que li rosega?

Un jorn li estreny lo siti
l'esperit infernal fora de mida.
Ell les ones veyent demunt les ones
arrestellar-se al séu voltant ab furia,
temerós del naufragi,
va a demanar socors al frare Egidi
de Sant Francesch angelical dexeble.

Al acostar-se al rònech

convent se posa farfallós y trèmol.
¿Com li dirà? ¿Ja gosarà esbrinar-li
punt per agulla ls pensaments herètics
que per sa testa bullen?
¿Y un podrà atuir-los
quan no ha pogut un reguitzell de sabis?
Son esperit branqueja com un roure
dins un temperi escabellat y rúfol;
sos peus s'enfexuguxen,
apar que se li arrelan en la vía.

Quan vençut en la lluyta
va a girar-se en rodó, veu a frà Egidi,
que ab los braços oberts sortia a rebre-l.

Pregant ara meteix en l'oratori,
com dins la lluna d'un mirall claríssim
en Déu ho vegé tot; ha vist al monjo
martiritzat pèl dupte,
de si la Mare de Jesús es verge,
que al séu voltant brunzeix com vespa xana
sovint clavant-li l fible diabòlich.
Y tot seguit per traure-l del suplici
ab cara somrihent surt-li al encontre.

—Nostra Senyora abans del part fou verge—
per Déu vos guarit li d'ú de bell entuvi,
ensemps que ab son bastó fereix la dura
terra, d'hont brota un lliri blanch.—María
verge fóu en lo part— y un altre lliri
al cop de son bastó surt de l'arena.

—Fóu verge après del part—y en testimoni
de sa puresa un tercer lliri brota.

Davant del llech seràfich
de pedra s queda l monjo
com ombrat per la cèlica guspira,
mes sa pensa de boyres escombrada
romàn com un espill pura y serena,
y-l cel de la seva ànima estelífer
may més se torna ennuvolat pèl dupte.

DOLÇA MORT

*Si dolça es la vida
més dolça es la mort
pèls fills de Maria.*

I

LA vila de Sens
es ben coneguda,
més que per sos blats
per Santa Oportuna,
qui de ses llars es
la cèlica espurna.
Si es de sanch reyal
ella no se-n cuyda;
quan va a combregar
per son cor circula
la sanch de Jesús
que es la millor púrpura.
Viu fora del món
de sos parents llunya,
d'un vell monestir
dintre la clausura,
de Benet lo gran
honrant la cogulla.

II

Un matí ditzós
 visita ha tinguda
 de santes del cel
 a gran voladuria,
 les que ella coneix
 son Sicília y Llúcia.
 —Germanes, los déu,
 siàu benvingudes;
 mes, ja que del cel
 sóu les missatgeres,
 ¿Què-m venfu a dir
 de part de la Reyna?
 —Te venfm a dir
 que en lo cel t'espera.
 —Si m'espera al cel
 jo frisso en la terra,
 com aucell lligat
 per volar ab ella.

III

Mentre l confessor
 sos pecats descompta
 de son llit als peus
 lo diable ronca:
 —¿Què hi fas aquí gos?
 ¡ves-te-n en mal hora!
 ves-te-n al infern
 com vaig jo a la gloria,

a posar-me al cap
 la teva corona.

IV

Quan li vé la mort,
 ab gran alegria
 de sa cambra humil
 a la porta s gira:
 —Veyèu-se-la aquí
 la Verge qui arriba,
 per dur me ¡ay! al cel
 en sa companyía.
 ¡Germanes, adéu!
 ¡si dolça es la vida,
 més dolça es la mort
 pèls fills de María! —

APROVACIÓ

VICARIATO GENERAL
DE LA
DIÓCESIS DE BARCELONA

Por lo que á Nos toca, concedemos Nuestro permiso para publicarse la obra poética titulada: FLORS DE MARÍA, original del Rdo. D. Jacinto Verdaguer, Presbítero, mediante que de Nuestra orden ha sido examinada y no contiene, según la censura, cosa alguna contraria al dogma católico y á la sana moral. Imprimase esta licencia al principio ó final de la obra y entréguese dos ejemplares de ésta, rubricados por el censor, en la Curia de Nuestro Vicariato.

Barcelona, 22 de Abril de 1902.

Por el Vicario General,
El Provisor,
JOSÉ PALMAROLA

Por mandado de Su Señoría,
Licenciado JOSÉ M.^a DE ROS, Pbro.
Secretario Cancelario

VEUS
DEL BON PASTOR

APROVACIÓ

*Lo Excm. e Il. lm. Sr. doctor
D. Joseph Morgades, dignis-
sim Bisbe de Vich y Adminis-
trador Apostòlich de Solsona,
benehí y aprovà lo present lli-
bret lo dia 16 de Juliol de
1894, concedint 40 dies d'in-
dulgencia a tots los fidels de
dits Bisbats per cada vegada
que cantaràn o ohiràn cantar
o llegir algún càntich de les
VEUS DEL BON PASTOR.*

ALS MOLT RNTS. PP. MISSIONISTES

FILLS DEL COR DE MARÍA

*Havent, gracies al Senyor, tinguda la bona estrella de
nàixer en lo recó de Catalunya que més estimava lo Venera-
ble Claret, vostre Fundador, y justament en lo temps en que
la omplia de gom a gom ab lo doll de sa paraula, lo més
abundós que hi haurà abocat lo Cel, des de Sant Vicens
Ferrer; ja des dels braços de la mare, m'enamori d'aquella
predicació tan catalana y senzilla, com ardenta y feridora,
que vosaltres heretareu. Ordenat que vaig ser de sacerdot,
m'hauria estimat més ser peu de predicador que cap de poe-
ta; mes, desesperançat de fer may un sermó, per aconsolar-
me-n, me posí a dictar Càntichs morals, al estil dels que so-
lèu entonar, en vostres missions, abans de pujar a la trona.
Aquexes lletres, populars ja algunes, altres arreconades, des
de llavors, sense gosar obrir los ulls a la llum del sol,
veuse-les agut. Les més passadores són inspirades per una
sentencia de la Sagrada Escripura, que tenen per resposta,
com per exemple: LA HUMILITAT, LA VANITAT DEL MÓN,
PERILLS DE PECAR, RESIGNACIÓ Y AMOR AL PROXIM, etc.
Algunes són escrites a la escalfor de la divina paraula, y
altres me les posà a la ploma un mot de vostres Lletres o de
les que he llegides de vostres predecessors, los Missionistes
Franciscans de Escornalbòu; y quina més, quina menys,*

totes portan vostre segell y vostre esperit, que es lo veritable esperit relligiós de la antiga Catalunya. Vostres són, donchs, gayre bé tots, per la materia y per la forma; ni jo ne gosaria reclamar com a propria altra cosa que lo fil poètic ab que he mal·ligades aquexes espigues del camp del Evangeli, que us oferesch. Prenèu-ne, si altre no, la bona voluntat, en penyora del gran amor que porto al Apòstol de Catalunya y a sos fills. Y ja que són Fills també sortosos del Cor Immaculat de Maria, cancell del de Jesús, demanèu-li, si us plau, que escalfe sota les seves ales aquexos pobres Càntichs, perquè pogan volar, ab vosaltres, a desvetllar los pobles adormits, tot cantant als justos les dolces amors de Jesús y de Maria, y als pecadors les seves grans misericòrdies.

Santuari de la Gleva, día de Nostra Senyora de la Mercè, de 1894.

 CONVIT A LA MISSIÓ

Venite ad me omnes.
(MATTH., 11, 28.)

Qui del Cel pretinga
l'etern benestar:
*A la Missió vinga
qui-s vulga salvar.*

Lo Pastor diví
que-ns ha dat la vida,
les ovelles crida
per lo séu camí.
Veníu tots aquí
sa vèu a escoltar.

Per tu, pecador,
¡que n'he fets de passos!
oberts tinch los braços,
y obert lo méu Cor.
¿Al cel del amor
no hi voldràs entrar?

Qui s'haja venut
lo tresor etern,
y cap al infern

rodole caygut,
lo bé que ha perdut
aquí l pot trobar.

Vosaltres qui al vici
vos heu subjugat,
lo vostre pecat
es vostre suplici.
Si del precipici
volèu escapar.

Pobre pecador,
¡que amarga es ta vida!
ma vèu es qui-t crida,
obre-m lo téu cor.
Ton Déu y Senyor
te vé a rescatar.

LA SALVACIÓ

Unum est necessarium.
(Luc., 10, 42.)

Si l'ànima perdo,
salvar-la he pogut:
*Si l'ànima perdo,
tot ho he perdut.*

Quant or puch guanyar,
y honors, bens y gloria,
lo día en que moria
són pols del fossar:
tot nú tinch d'entrar
al negre atahut.

¿Què val sè alabats
allà ahont no són,
los qui en l'altre món
són atormentats?
¿Quins bens ha comprats
qui-l Cel ha venut?

Qui riqueses ama
no-s pot saciar;
son cor es un mar

com més té, més brama;
millors bens y fama
dóna la virtut.

¿De què-m serviria
lo regne més gran,
si en lo món regnant
la gloria perdía?
¡Quant més me valdria
may haver nascut!

¡Adéul món traydor,
ja trencó tos llaços,
vull morir als braços
de mon Salvador:
Jesús, vostre Cor
serà l méu escut.

¿ME TINCH DE SALVAR?

*Cum metu et tremore vestram
salutem operamini.*
(PHILIP., 2, 12.)

Lo méu cor vos crida,
Jesús, sens cessar:
*Jesús de ma vida,
¡si-m tinch de salvar!*

Puch caure en pecat
y perdre a mon Déu,
y sens l'amor séu
morir condemnat.
Sols Vos, Déu amat,
podèu afirmar.

Un pecat no més
los mals àngels feren,
y l'infern vegeren
a sos peus encès.
¿Tants que n'he comès
jo l podré apagar?

Tot n'es testimoni
del méu trist abús,

trepitgí a Jesús
y abraçí al dimoni.
Cèlich patrimoni
per rès vaig donar.

Molts són los cridats,
pochs los elegits;
mes ¡ay! los contrits
seràn perdonats.
Ab plors mos pecats
ja vull esborrar.

Sent criat per mi
lo cel estrellat,
¿per què ab lo pecat,
per què me-l tanquí?
Tornàu-me-l a obrí,
ja vull confiar:
*Jesús de ma vida,
que-m tinch de salvar.*

 PECAT MORTAL

*Scito, et vide, quia malum et
amarum est reliquisse te Domi-
num Deum tuum.*

(GER., 2, 19.)

Quí ha fet tot lo mal
que-s veu sota l cel?

*Lo monstre cruel
del pecat mortal.*

¿Quí crida a la terra
la pedra y lo llamp,
l'açot de la fam,
la pesta y la guerra?
¿Adàm, qui-t desterra
del Cel terrenal?

Estels de la gloria,
¿quí us tirà al infern,
al foch sempitern
dant llenya y escoria?
¿Quí fà que en crèu moria
Jesús immortal?

¿Quí a Sodoma abrasa?
 ¿Quí dóna al Vesuvi
 de foch un diluvi
 que-ls pobles arrasa,
 a Saul espasa,
 y a Judas dogal?

¿Quí t roba l tresor
 de la consciencia,
 l'hermosa innocencia
 que val més que l'or?
 ¿D'àngel del amor,
 quí-t feu àngel mal?

Pecador, si mort,
 vols tornà a la vida,
 mentres Déu te crida
 no faças lo sort;
 dexa l camí tort
 que-t guí a tot mal.

IMPURESA

Fugite fornicationem.
 (1.ª Cor., 6, 18.)

Si del foch etern
 no vols ésser presa:
Fuig de l'impuresa,
que es foch del infern.

Horrible pecat
 que-ls hòmens arrèu,
 com borralls de néu,
 al infern rebat.
 Dins la tempestat
 sona eix crit etern.

L'esperit del mal,
 sols per fer-nos guerra,
 encén en la terra
 eix foch infernal,
 plaher bestial
 lleig dimoni intern.

Aquell qui en lo vici
 se vol satisfer,
 mudant de plaher

muda de suplici.
Fuig del precipici,
son foch es etern.

Los braços y trenes
que-t cativan tant,
un día t seràn
horribles cadenes,
serpents que t'emmenas
a horror sempitern.

D'eix àspit traydor
fuig, joventut loca,
té mel en la boca,
té fel en lo cor:
la mel sens agror
la té Déu etern.

BLASFEMIA

*Condemnati erunt omnes qui
blasphemaverint te.*
(TOB., 13, 16.)

PUIX es del diable
aqueix vici après:
*D'un Déu tan amable
no renegues més.*

¿Quín mal t'ha fet Déu
per tractar-lo axí,
sobre Ell lo verí
vuydant del cor téu?
¿Què t'he fet, fill méu?
díu, ¿en què t'he ofès?

Té l blasfemador
per fê a Déu agravi,
lo dimoni al llavi,
l'infern en lo cor.
A son Criador
li venta revés.

Qui l cel apedrega,
sa testa fereix:

se danya ell meteix
qui de Déu renega.
Eix llenguatge plega
del infern après.

Se dragà la terra
Datàn y Abirón,
y encara del món
llur crim no-s desterra,
com si moure guerra
contra Déu volgués.

Si tu benehexes,
seràs benehit;
seràs malehit,
si tu malehexes,
lo Déu que entristexes
te farà lo procés.

CONFESSIÓ

*Pater, peccavi in coelum, et co-
ram te.*

(Luc., 15, 18.)

SEGONS lo pecat
seràs judicat:
*O confessió
o condemnció.*

Si l vestit nevat
perts de l'innocència,
te serà tornat
per la penitència.
De la consciència
recobra la flò.

Es la medecina
que farà vomitar
del cor la metzina
que hi entra al pecar.
Es piscina y mar
de la curació.

Jesús vos acusa,
si vos escusàu;

mes també us escusa,
si vos acusau.
Del cel es la clau
vostra acusació.

Ton crim es cobert,
si l'has confessat;
lo cel se t'ha obert,
l'infern s'ha tancat.
Lo cap té xafat
l'infernai dragó.

Lo naufrech un port
aquí trobarà;
qui per Déu es mort
ressucitarà.
De Crist es la mà
que al mal dexa bò.

ESCÀNDOL

Vae homini illi, per quem scandalum venit.

(MATTH., 18, 7.)

CONTRA Déu fer bándol
horrible pecat!
*¡Ay pecat d'escàndol,
quants n'has condemnat!*

Reclàm del infern
l'escandalós es,
que gufa als demés
al torment etern.
Dexa l séu govern
si vols ser salvat.

Es lo llop traydor
que ab lo vestit de elles
roba les ovelles
al diví Pastor,
les que ab sanch del Cor
havía comprat.

Llençau-lo ab un roch
al coll, Jesús díu,

llençau-lo tot víu
a la mar de foch.
Un infern es poch,
donàu-li doblat.

Quants per tu cauràn
al foch del infern,
ab crit sempitern
allí t cridaràn:
Vina tu, t diràn,
que ací ns has portat.

Com de mala cosa
fuij de mals companys,
que són los paranys
que-l diable t posa.
Ovella ronyosa
fà perdre un ramat.

MORT

*Moriatur anima mea morte
justorum.*

(Núm., 23, 10.)

DIRÁS cada día
si vols bé mori:
*¡Jesús y Marta,
pietat de mil*

Ab aquell llum trist
quan senta acabar-me,
quan per abraçar-me
sols tinga l sant Crist,
besar-lo voldria,
no-l puch sosteni.

Quan no veja res
mon ull entelant-se,
l'orella tancant-se
ja no hi senta més.
Quan lo que voldria
ja no ho sabré di:

De mort entre espasmes
veuré mos pecats,

seguir-me formats
com negres fantasmes.
Angel de ma guía,
defensau-me allí.

Quan ja l sacerdot
me done l'unció,
demanant perdó
per qui ja no pot;
¡perdó, vida mía,
Jesús que ofengut!

Quan veuré l'Etern
tronant judicar-me,
y als peus per dragar-me
obrir-se l'infern.
¡Dolça Mare mía,
siáu Vos allí...!

HAS DE MORIR

*Vigilate itaque quia nescitis
diem neque horam.*

(MATTH., 25, 13.)

CAP al cementir
ves considerant:
*Que t'has de morir
però no sabs quan.*

No hi ha res tan cert
com la mort traydora,
ni res tan incert
com son día y hora:
de sa dalla a vora
no t'adormas tant.

¿Voldràs retirar-te
avuy en pecat,
podent desvetllar-te
demà condemnat?
A Déu que has dexat
invoca al instant.

Cada pas que donas
dóna un pas la mort,

quan no te n'adonas,
camina més fort,
com herbes del hort
les vides segant.

Escolta-li di
quan se mor algú;
avuy es per mi,
mes demà per tu.
¿Si nasqueres nú,
més nú t colgaràn?

Jesús estimat,
guiàu Vos mos passos,
de l'iniquitat
per fugir dels llaços.
Sempre a vostres braços
l'ànima encomàn.

¿QUINA MORT TINDRÀS?

Talis vita, finis ita.

QUAN la mort nos crida
quina es nostra sort?
*Qual era la vida
tal serà la mort.*

Pot ser la sentència
no t'esperarà,
si esperas demà
a fer penitència.
Fés-ne desseguida
que-l trànzit es fort.

Morir com un sant
qui ha mal viscut,
si un colp ha sigut,
es miracle gran.
Si vols bona exida,
tingas bon comport.

Qui mal ha sembrat
¿com pot cullir bé?
¿De Déu què-n preté

qui may l'ha estimat?
Avuy Ell te crida
no faças lo sort.

Qui viu en pecat
en ell sol morir,
puix se vé a cullir
lo que s'ha sembrat.
No té al cel exida
lo camí que es tort.

Jesús es ton Pare,
si-l prens per espill;
si li ets bon fill,
María es ta Mare.
Son Cor que t convida
de l'ànima es port.

JUDICI PARTICULAR

*Non judicari vis? Te ipsum ju-
dica.*

(DREXEL.)

QUAN al tribunal
presentat seré:
¿Al *Jutge eternal*
què li respondré?

Vindrà lo judici
després de la mort,
ab l'eterna sort
o l'etern suplici.
¿Si m'he dat al vici
com tremolare!

L'Angel a un costat
al altre l dimoni,
daràn testimoni
de com m'he portat.
¿Amorós o ayrat
a Cristo veure?

¿Ningú ¡ay de mil
me darà consol,

me trobaré sol
 ab lo mal que obrí!
 ¡Lo perdut camí
 may més trobaré!

L'Angel de la guía
 no m'assistirà,
 no-m protegirà
 la Verge Marta.
 ¡Dolça Mare m'ia
 ja allí no us tindré!

Pecador com só
 avuy me sóu Mare,
 Jesús es mon Pare,
 ¡quin Pare tan bò!
 Si bon fill no só
 per Jutge I tindré.

INFERN

*Congregabo super eos mala, et
 sagittas meas complebo in eis.
 (Deut., 32, 23.)*

JA que al premi etern
 adormit estàs:
*Al bram del infern
 bé t despertaràs.*

¿No pots sostenir
 en la mà una brasa,
 y-n podràs sufrir
 aquell riu que abrasa?
 Al foch sempitern
 ¿com rihent te-n vas?

¡Ay! ¡per ta memoria
 quin clau tan agut!
 ja Déu has perdut,
 a Dèu y a sa glorià!
 ¡Del cèlich govern
 ne renegaràs!

Mes ¡ay! ¡quin torment
 de foch es ton llit,

de foch ton vestit,
vestit y aliment!
En eix foch etern
com peix nedaràs!

¡Immensa desditxal
¡quant costa més car
un sempre penar
que un sempre de ditxal
D'horror sempitern
vivint moriràs.

¡Per sempre abrandat
viuràs en eix forn,
rodant en lo torn
de l'eternitat!
¡D'aqueix cuch etern
pastura seràs!

ETERNITAT

*Ibit homo in domum aeternita-
tis suae.*

(ECCLES., 12, 5.)

PENSA en ben obrar,
puix n'ha de seguir:
*O sempre patir,
o sempre gosar.*

Es l'eternitat
un mar sense fons,
de llum per los bons
de foch pèl malvat:
tots hi hem d'entrar
per jamay sortir.

Pèls mals es un pou
de çofre bullent,
ahont del torment
la roda no-s mou;
un sempre cremar
sens may consumir.

Pèls bons es un riu
d'eternes delícies,

breçol de caricies
hont Jesús somrú.
¡Per un bréu penar
un cel possehir!

Segles passaràn
més que al mar hi ha arenes,
los goigs y les penes
sempre començant.
Morir sens cessar,
¡terrible morir!

Tu que-t divertexes,
demà hi patiràs;
demà hi gosaràs
tu que avuy patexes.
Dolcíssim penar
si l cel t'ha de obrir.

FILL PRÒDICH

Surgam, et ibo ad Patrem meum.
(Luc., 15, 18.)

SENSE qui m'ampare,
de miseria plè:
Als peus de mon Pare
plorant tornaré.

¿Què he fet? ¡Ay de mi!
¿Què he fet de ma herencia?
¿Hont es l'opulencia
que a casa dexí?
Lo dot que-n traguí
me l'he fet malbé.

Dexant-vos a Vos,
tot ho he perdut,
los bens y salut,
l'ànima y lo còs.
¡Oh Pare amorós!
¿no us retrobaré?

¿Los gustos hont són
que tant desitjava?

Los amichs que amava
 ¿hont paran, ahont?
 Ans que-m dexe l món
 jo l món dexaré.

¿Què feya, oh Déu méu,
 quan no us conexia?
 Y ¡ay! vos ofenia
 clavant-vos en crèu.
 D'aqueix arbre al pèu
 jo m'abraçaré.

Del cel tan hermós
 m'he tancat la porta,
 m'he l'ànima morta
 per robar-la a Vos:
 ¡Jesús amorós,
 ma vida y mon bél

ALS PEUS DE JESÚS

*Quis dabit capiti meo aquam,
 et oculis meis fontem lacryma-
 rum?*

(JER., 9, 1.)

MES culpes són tantes
 com gotes hi ha al mar:
*Aquí, a vostres plantes
 dexàu-me plorar.*

Si la Magdalena
 vostres peus rentà
 ab plors que exugà
 sa daurada trena.
 Llàgrimes de pena
 jo hi vinch a vessar.

Puix lo rey Davit
 l'estrado regava,
 tant y tant plorava
 de día y de nit,
 vostres peus contrit
 voldría rosar.

Si per una falta

sant Pere plorà
tant, que fins quedà
solcada la galta,
qui en tot sempre falta
¿se pot alegrar?

Llàgrimes sanchnoses
plorà Jesucrist
que d'aquell hort trist
tenyiren les roses:
Llàgrimes hermoses,
¿qui m feya pecar?

Plorant de dolor,
de culpa m netejo,
però m'hermosejo
si ploro de amor;
Jesús, en eix plor
voldria espirar.}

CONTRICIÓ

*Juravi, et statui custodire judi-
cia justitiae tuae.*

(Ps. 118.)

Mes culpes passades
ja vull confessar:
*Morir mil vegades
abans que pecar.*

Si molt vos he ofès,
Jesús, molt me pesa;
si m dau fortaleza,
no hi tornaré més;
açots y llançades
no us vull ja donar.

Fugint del ramat,
ovella perduda,
es una cayguda
cada pas que he dat.
Ab plors mes petjades
voldria esborrar.

Pecant he caygut
esclàu del dimoni,

l'hermós patrimoni
del cel m'he venut.
Jesús, mes errades
vullàu perdonar.

¡Que n só de cruel
de fer a Déu guerra;
per un poch de terra
de jugar-me l cell
Ses portes tancades
plorant vull trucar.

¡Que temps he viscut
oh cels, sens mirar-vos!
¡Jesús, sens amar-vos,
que temps he perdut!
¡Oh llagues sagrades,
dexàu-vos besar!

 PERILLS DE PECAR

*Qui amat periculum, in illo
peribit.*

(ECCLI., 3, 27.)

QUAN l'ànima exposas,
pecador ¿què fas?
*Si en perill te posas,
en ell moriràs.*

Lo mal esperit
per tot para llaços,
seguint nostres passos
de día y de nit.
Si exposar-t'hi gosas,
ja has caygut al llaç.

Com la papellona
que volta la llum,
la vida hi consúm
qui als gustos se dona;
si al cos la posposas,
l'ànima perdràs.

Hont Adàm caygué,
Davít y Samsó,

ahont Salomó,
no caygas també.
Canya que t'exposas,
trencada cauràs.

Les flors sens espina
florexen al Cel,
no vullas la mel
de flor que emmetzina.
Entre flors hermoses
la serp trobaràs.

Qui a un coix de cervell
pendrà per company,
quan vé l cap del any,
serà coix com ell.
Si a pecar t'exposas,
ja en pecat estàs.

JUDICI UNIVERSAL

*Pavor tenuit me, et tremor, et
omnia ossa mea perterrita sunt...;
inhorrerunt pili carnis meae.*
(JOB., 4, 14-15.)

PUIX la vida vola,
¿com la fas malbé?
*Pecador, tremola,
que l gran Futge vé.*

Cruxirà la terra
com nau que va a fons,
y mars, llamps y trons
s'hi batrà en guerra.
Ab son crit que aterra
la trompa ohiré.

Vestides de dol
cauràn les estrelles,
desfent-se com elles
la lluna y lo sol.
La terra s disol,
la mar trenca l frè.

Cendra, pols y ossos

s'axecan units,
y ab sos esperits
reviuen los cossos.
Los cels van a troços,
la terra també.

Veyent sa heretat,
los bons cantaràn;
los mals ¡ay! diràn,
mes ¡ay! ¡que hem errat!
Montanyes, pietat,
xafau-nos primê.

Del cel com aucells
los bons se n'hi volan,
los altres rodolan
a infernals gabells.
¿Baxaré jo ab ells,
o al cel pujaré?

SACRILEGI

*Qui manducat, et bibit indigne,
judicium sibi manducat, et bibit.*
(I COR., 12, 29.)

JESÚS se-ns entrega
en eix Sagrament:
*¡Ay de qui combrega
sacrilegament!*

Ab un bés traydor
Judas l'entregà;
axò meteix fa
lo profanador.
Ab un bés d'amor
al diable l ven.

Qui al Pare més bò
reb sens consciencia,
s'escríu la sentència
de condemnació.
¿Com tindrà perdó
qui al Jutge mal pren?

Fanguera no hi ha
per lo Fill de Déu

com la del cor téu,
si en pecat està.
¿Com hi habitarà
Déu omnipotent?

A ton Redemptor
tornas a açotar,
lo tornas clavar
com un malfactor.
Sa crèu es ton cor,
si-l rebs malament.

VINA A PENITENCIA

*Revertere ad me, dicit Domi-
nus, et ego suscipiam te.*

(JER., 3, 1.)

Qui pert l'innocència
¿quin remey tindrà?
*Vina a penitència,
Déu t'abraçarà.*

Si més pecats tens
que la Magdalena,
més que grans d'arena
no hi ha al mar immens,
fill pròdich, si vens,
ton Pare t rebrà.

Si has dexat a Déu
Pastor qui t cercava,
si quan més t'amava
l'has clavat en crèu,
més blanch que la néu
Ell te dexarà.

Si l braç del Etern
lo llamp va a llençar-te,

y als peus per dragar-te
ja-s bada l'infern:
si aquell foch etern
ja xuclant-te va:

Del vici en lo fanch
si-l téu cor gemega,
si-l crim te rosega
lo cor com un cranch,
Jesús ab sa sanch
pur te dexarà.

Vina, pecador,
troceja tos llaços;
vina ja a sos braços
oberts per l'amor.
Vina, que-l séu Cor
de tot se oblidà.

PERDONAR ALS ENEMICHS

Dimittite, et dimittemini.
(Luc., 6, 37.)

A Déu abandonas,
rencorós ingrat:
*Si tu no perdonas,
no ets perdonat.*

Fins per qui-l clavà
Jesús humil prega,
per qui l'apedrega
Sant Esteve ho fà.
No té ses corones,
qui no-ls ha imitat.

Si un germà t'ha ofès
pensa, pecador,
que a ton Salvador
tu ofengueres més.
Ara ab obres bones
esborra l pecat.

Si cercas amors
no sembres renyines;
no sembres espines

si vols cullir flors:
de flors si coronas
seràs coronat.

Quan dñs al Senyor:
donàu-me perdó,
com perdono jo
a nostre deutor,
la sentència t donas,
de ser reprovat.

Qui a son enemich
perdona de cor,
a nostre Senyor
tindrà per amich.
Bés de pau que donas,
per Ell es tornat.

MALA COSTÚM

*Solve vincula colli tui, captiva
filia Sion.*

(Is., 52, 2.)

PUIX jayl se t'emmena
al foch sempitern:
*Trenca la cadena
que-t porta al infern.*

Es cada pecat
un llaç formidable,
ab que lo diable
te dexa lligat.
Trenca-la aviat,
sinó s farà etern.

Dexas arrelar
les culpes en tu,
jayl tem que ningú
les puga arrencar:
t'han d'arrossegar
al foch sempitern.

Lo jove al ser vell,
lo vell al ser jay

vol a Déu, mes ¡ay!
se moren sens Ell;
de tots un gabell
ne fà l llop etern.

Mentres es petit
tot arbre se trenca,
mes ¡ay! no s'arrenca
quan es revellit;
es un cranch al pit
que-s fà més intern.

La roda del vici
tot rodant, rodant,
te va despenyant
al gran precipici.
¡Ay! ¡si ara a judici
te crida l'Etern!

TEMPS PERDUT

Fili, conserva Tempus.
(Eccli., 4, 23.)

CRIDA l condemnat
dins la flama ardenta:
*¡Ay! com m'atormenta
lo temps malgastat.*

Quan Déu me cridava,
responguí: demà
me vull confessà,
puix lo temps s'acaba.
L'endemà esperava,
per mi no ha arribat.

Al veure a la vora
la mort que venía,
demaní-li un día,
no-m donà ni una hora.
Sa dalla traydora
va pèl descuydat.

Al veure-t demunt
la mort que-t devora,
voldrías una hora,

no tindràs un punt;
estigas apunt,
que jo no hi he estat.

Lo temps es tresor,
d'hont cada moment
va l'home trayent
una peça d'or.
Lo Cel està en venda,
l'infern jo he comprat.

Dormíu en lo vici,
ja us despertarèu
al cridar-vos Déu,
venfu a judici.
Qui en mi no escarmenta
vindrà al méu costat.

LES DUES BANDERES

*Optio vobis datur; eligite hodie
quod placet, cui servire potissimum debeatis.*

(Jos., 24, 15.)

EN eix món confús
¿de quin rey vols ser?
*Vull ser de Jesús,
no de Llucifer.*

Tots dos han alçat
bandera en la terra:
de mort es la guerra,
crudel lo combat:
a un d'ells allistat
tot home ha de ser.

Aqueix en vas d'or
te dóna sols fel:
Jesús dolça mel,
la mel del séu Cor.
Als dos un amor
no pot satisfer.

L'un té una corona
pèls séus seguidors;

l'altre ls mostra flors,
y espines los dona;
los séus abandona
quan l'han menester.

Venfu tots, gustàu
l'amor del Cor méu;
jo moro en la creù
perque tots viscàu:
ma lley es suàu,
mon jou es lleuger.

D'exos dos governs
n'has de seguir un,
avall o amunt,
al cel o als inferns.
Bé y mal són eterns,
¿quin camí vols fer?

HUMILITAT

Qui se humiliat, exaltabitur
(Luc., 14, 11.)

Jesús y María
nos ho han mostrat:
Qui no s'humilta,
no serà exaltat.

Ans que la viola
trobarèu sa olor,
tant víu exa flor
retirada y sola.
Viola qui sia
per Déu es trobat.

Per ser l'arbre gran
enfonza l'arrel,
axis cap al Cel
s'hi puja baxant.
Del Cel ets la via,
santa humilitat.

Si fama o talent
te donan inflor,
¿ab càrrega d'or

val més un jument?
Torna ab alegría
lo que Déu t'ha dat.

Jesucrist va ser
lo primer humil,
Llucifer lo vil,
l'orgullós primer.
Ab sa rebeldía
mes ¡ay! ¿què ha guanyat?

Aprenèu de mi,
que só humil de cor,
d'eu lo Salvador,
mostrant lo camí.
¡Per mi en creù moría,
tant s'es abaxat!

PRESENCIA DE DÉU

*In omni loco oculi Domini con-
templantur bonos et malos.*

(PROV., 15, 3.)

PENSA, ànima mía,
pensa cada instant:
*Que de nit y dia
Déu t'està mirant.*

Ahont vols pecar
mira obrir l'infern,
ab que Déu etern
te pot castigar.
Del cor fes-ne altar,
de la vida un cant.

Pensa que es ton Pare
qui-t gufa pèl braç,
fill ¿hont aniràs
sense que Ell t'ampare?
María ta Mare
t'ho va recordant.

¿Qui formà l'orella
no t'escoltarà?

¿Qui vista t donà
no hi veurà més que ella?
Dolça sentinella
no-t dexa un instant.

Déu conta, Déu mida
tos passos y accions;
de tes oracions
paraula no oblida.
¡No perdas la vida
rihent y jugant!

Trobaràs a Déu
de la terra al centre,
qui al infern se n'entre
lo té davant séu;
com llibre l cor téu
està fullejant.

AMOR AL PROXIM

*Diliges proximum tuum, sicut
te ipsum.*

(MATTH., 22, 29.)

LA lley obeheix
que Déu nos intima:
*Al proxim estima
com a tu meteix.*

Estima sens mida
a tot germà téu,
que tots al bon Déu
li costan la vida.
Per cada ferida
son amor t'urgeix.

Quan lo veus sufrir,
quan lo sents plorar,
ves-lo a consolar,
ves-lo a afavorir.
No-l faças patir,
bé prou que pateix.

Los malalts y pobres
de Déu són amichs,

¡ay pobres dels richs
si no-ls dau les sobres!
D'amor ab les obres
l'amor se coneix.

Mentres viure pots
ama a cada hú,
a tots com a tu,
y a Déu més que a tots;
la lley a dos mots
los deú reduheix.

Jesús obre ls braços
a Judas traydor,
quan ab bés d'amor
lo pren en sos llaços.
Los hermosos passos
de Jesús segueix.

CARITAT

*Conclude eleemosynam in corde
pauperis, et haec pro te exorabit
ab omni malo.*

(ECCLEI., 29, 15.)

Si l Cel es lo prèu
de les bones obres:
*Qui es amich dels pobres
es amich de Déu.*

Al cel atesora
qui fa caritat:
dóna de bon grat
lo que-l temps devora;
que a ta porta plora
pobre germà téu.

Baix l'hàbit pobret
mira a Jesucrist,
que malalt y trist
dú: Tinch fam y set.
¿Del món que jo he fet
res me-n donarèu?

Veyent Sant Martí
un pobre desnú,

la capa que dú
ab ell se partí.
Jesús li sortí
Fent d'ella mantèu.

Un vas d'ayga freda
dat per son amor,
es de més valor
que quant al món queda.
D'aquexa moneda
la gloria es lo prèu.

Al Cel te coronas
si aquí almoyna fas,
que allí cert tindràs
per un que ara donas.
Si guany ambicionas,
te fas lo Cel téu.

VANITAT DEL MÓN

*Vanitas vanitatum, et omnia
vanitas.*

(ECCLES., 1, 2.)

DEL Llibre sagrat
escolta la vèu:
*Tot es vanitat
sinó l serví a Déu.*

Quants omplen lo món
demà no hi seràn;
com venen se-n van,
néu que al caure s fón.
Les vides són blat,
la mort sega arrèu.

D'aquell plaher dolç
ne queda tristura,
d'aquella hermosura
no més cendra y pols.
Pols ¡ay! que aviat
també seguirèu.

La vida s consúm
com un ciri encès,
y al morir no es res

sinó terra y fum.
Mes queda oblidat
qui immortal se creu.

La rosa té espines,
té taques lo sol,
tota boda un dol,
tot plaher metzines.
Felç qui ha posat
lo món sota l peu.

¡Adéu, món traydor!
¡adéu, vida local
tens mel en la boca,
mes fel en lo cor.
Jesús m'ha cridat,
lo méu cor es séu.

LO ROSARI

*Salutate Mariam, quae multum
laboravit in vobis.*

(Rom., 16, 6.)

PUIX es breviari
del poble fidel:
*Resèm lo Rosari
per pujar al Cel.*

Cadena divina
de roses d'olor
es, que al pecador
al cel encamina.
De mercès es mina,
perfúm del Carmel.

Vênt lo món perdut
la Trinitat santa,
eix Roser hi planta
d'excelsa virtut.
Dels bons es escut,
dels sants cobrecel.

La Rosa naxía
en l'hort de Bethlèm,

y a Gerusalèm
de sanch se tenyía,
quan d'amor moría
la Flor de Israel.

Al veure la Rosa
del gentil roser,
en son alt verger
l'Altíssim la posa.
De Flor tan hermosa
Jesús n'es la mel.

Roser coronat
de roses divines,
no-l volte d'espines
lo nostre pecat.
Puix del Cel baxat
fóu per Gabriel.

DOLORS DE MARÍA

*Fac me tecum pie flere
Crucifixo condolere,
donec ego vixero.*

Puix no hi ha agonia
com la del Cor séu:
*Florèm ab Maria
al pèu de la crèu.*

Un Fill jo tinguf
del Cel hermosura,
y en una crèu dura
clavat lo vegí;
de pena s partí
mon Cor ab lo séu.

Per tu fóu clavat
mon Fill adorable,
per tu, fill culpable,
que no li-n sents grat.
Los rochs s'han trencat
més blans que-l cor téu.

Tot un Déu se mor
per ressucitar-te,

¿y vols condemnar-te,
fill méu del méu Cor?
Miràu si hi ha dolor
com lo dolor méu.

Los Angels que-l veyan
ja fret y sanchnós,
¿Vostre fill hermós
es aqueix? me deyan.
Sos ulls que-m somreyan
¡qui-ls ha vist y-ls veul

Puix per tu morí
ton Pare y Senyor,
vina, pecador,
a plorar-lo ab mi.
Per fill te prenguí
quan morí l Fill méu.
*Florèm ab Maria
al pèu de la creu.*

LO BON PASTOR

*Et suscitabo super eas Pasto-
rem unum, qui pascet eas.*
(EZECH., 34, 23.)

MARÍA es l'Estrella
que a Vos m'ha guiat:
*Jesús, feu-me ovella
del vostre ramat.*

Ovella perduda,
pèl món jo rodava,
y un pas no donava
sens una cayguda.
Mes ja a vostra pleta
felíç he arribat.

Si s pert una ovella
la cerca a tota hora,
y ¡ay! sospira y plora
si torna sens ella.
Jo m só perdudeta,
tornàu-m'hi aviat.

Ja guía mos passos
a pastos florits;

me peix ab sos dits,
m'adorm en sos braços.
¡Que dolça es l'herbatal
¡que hermós es lo prat!

Dàu-me flors divines
del hort de Sió, n,
que al jardí del món
hi veig sols espines.
Aquell qui us hereta
lo Cel ha heretat.

Anyells ¿no sentíu
com al Cel vos crida?
«La prada es florida,
veníu tots, veníu.
Al Cel que es ma pleta
serèm aviat.»
*Jesús, feu-me ovella
del vostre ramat.*

AMAR O MORIR

Avl qui us sabés dir,
Jesús, sens cessar:
*Morir o amar,
amar o morir.*

Per ser Vos qui sóu
vos amo y adoro,
mes ¡ay! puix no moro
no us dech amar prou.
Mon cor vull omplir
d'amor en la mar.

Vull sempre estimar-vos
y als braços tenir-vos,
de día servir-vos,
de nit somniar vos.
Amor sols ohir,
d'amor sols parlar.

¡Que dolça es la vida
d'un amor tan fort!
més dolça es la mort
si l'amor la crida.

¡Que es dolç son ferir!
¡que es dolç mon penar!

Si incendi d'amor
lo món abrandàs;
si amant-vos, tornàs
cada ser un cor,
un cor que eix sospir
fes sempre durar.

Tingués vostre Cor
per amar-vos més,
de flames encès
morint per amor.

Tingués vostre dir,
tingués vostre obrar.

*Morir o amar,
amar o morir.*

PACIENCIA

Fiat voluntas tua.
(MATH., 16, 42.)

LA crèu que m'heu dat
abraço ab amor:
*Que-s faça, Senyor,
vostra voluntat.*

Si en llit d'agonía
Jesucrist me vol,
m'hi dóna l consol
de sa companyia.
Felç malaltía,
si l Cel m'ha guanyat.

Vull com mon Amor,
crudels disciplines,
al front ses espines,
al llavi amargor,
y una llança al cor
que tan poch l'ha amat.

¡Que hermós cel se veu
del cim del Calvaril
qui vulla pujar-hi

l'escala es la crèu.
Als braços d'un Déu
ja tot m'he entregat.

Tota crèu es d'or
si es Déu qui la dóna;
vindrà la corona
després del dolor.
¡Qui pogués morir
ab Vos abraçat!

¡Que dolça es la Crèu
ab Jesús portadal
¡Que dolça y amada
l'esposa de Déu!
Si ab Vos me volèu
en ella clavat:
*Que-s faça, Senyor,
vostra voluntat.*

LA GLORIA

*Quando veniam, et apparebo
ante faciem Dei?*

(Ps., 41, 3.)

MON cor vos somnia,
mes ¡ay! que no us té:
*¡Ay! ¡quin serà l dia,
Jesús, que us veuré!*

Les ditxes al món
s'hi donan a gotes:
allí s beuen totes
com ayga en la font.
Un raig ne voldria,
un riu ne tindré.

Allí a Jesucrist
veuré cara a cara,
l'aurora més clara
que ls Angels han vist.
L'aurora es María,
lo sol es mon Bé.

Hi cantan los Angels,
hi cantan y sonan:

hossannes entonan
Serafins y Arcàngels.
Suàu melodía,
també hi cantaré.

Les Vèrgens són lliris,
los Màrtirs són roses,
que fà més hermoses
la sanch dels martiris.
En sa companyia
vull florir també.

Trayèu-me, oh Espòs,
d'aqueix mar de penes,
trencàu les cadenes
que-m privan de Vos.
Dolça patria m'fa,
¿quan hi entraré?
*¡Ay! ¡quin serà l' dia,
Jesús, que us veuré!*

RESPECTE HUMÀ

*Ne terreamini ab his qui occi-
dunt corpus, et post haec non ha-
bent amplius quid faciant.*

(Luc., 12, 4.)

No prengas per guía
lo respecte humà:
*Pensa nit y dia
Jesús què dirà.*

No-n faças cabal
de lo que l món d'ú,
que del bé se-n ríu,
si no-l pren per mal.
Crist ab Belial
jamay s'avindrà.

De tots los judicis
tem sols lo de Déu,
que mira y que vèu
tos pecats y vicis.
Recorda ls suplicis
que per tu passà.

No pot un criat
dos amos servir,

a un d'ells sens tenir
desacontentat.
Serveix de bon grat
al Déu qui-t crià.

Lo món sempre fôu
enemich de Déu:
es enemich téu
y portas son jòu?
Sos consells desòu
que són de tirà:
Pensa nit y dia
Jesús què dirà.

PARAULA DE DÉU

*Audiam quid loquatur in me
Dominus Deus.*

(Ps., 84, 9.)

Si-t vols assentar
un día en sa taula:
De Déu la paraula
procura escoltar.

Per fer-te de guia
vé l predicador,
com embaxador
que Jesús t'envia.
Jesús y Maria
te volen parlar.

Si-l Pròdich ets tu,
jo só lo téu Pare,
Maria es ta Mare
¡quin amor te dúl
de gracia estàs nú
vením-te a abrigar.

Sa paraula es flor
que-l bon Jesús planta,

a l'ànima santa
per omplir d'olor.
Feliç qui en son cor
la dexe plantar.

Jesús en la creu
per cada ferida,
pecador, te crida,
fillet del cor méu:
¿Encara a ton Déu
tornaràs clavar?

Per qui al Cel camina
del Cel es lo pà;
pêls bons es manà,
pêls mals medecina.
Vina a Cristo, vina,
que-t vol abraçar:
*De Déu la paraula
procura escoltar.*

L'ORACIÓ

*Petite, et dabitur vobis; quae,
rite, et inveniatis; pulsate, et ape-
rietur vobis.*

(MATH., 7, 7.)

Si de la victoria
volèu lo palmó:
*La clau de la gloria
es l'Oració.*

Orèm sens parar,
de nit y de dia,
que-l Fill de Maria
nos vol escoltar.
Jesús va dictar
tan dolça lliçó.

Jesús díu: Truquèu,
y se us obrirà,
allò se us darà
que demanarèu.
Quan me cridarèu
ja allí seré jo.

Es la font divina,
del pit del bon Déu,

ahont l'home bèu
 celestial doctrina.
 Dels mals medecina,
 dels pecats perdó.

Ab exa arma santa
 vencía Davit,
 ab ella Judith
 sortí triomfanta.
 De ohir-la s'espanta
 l'infern dragó.

Ella salvaria
 la terra que-s pert;
 com lo Cel ha obert,
 l'infern tancarfa.
 Al home l faria
 de Déu companyó:
La clau de la gloria
es l'Oració.

SANT AGUSTÍ

*Si sequutus es errantem, se-
 quere poenitentem.*

TORNA a bon camí
 si-l feres dolent:
Stas penitent
com Sant Agustí.

Com Ell de primer,
 si ets esclau del vici,
 mudant de plaher
 mudas de suplici.
 De Déu lo judici
 ¡ay! ¡si-t troba axí!

Del fanch de la terra
 lo tragué l Senyor,
 per alçar la guerra
 contra l temptador.
 Qui fôu pecador
 es ja querubí.

Si de l'innocencia
 despullat estàs,
 ab la penitencia

te-n revestiràs.
Plorant rentaràs
ton cor que fallí.

Si-t temptan del món
les vanes memories,
¿sos gustos hont són,
ses pompes y glories?
¿Què-t valdràn quan morias
la plata y l'or fi?

Qui de la llicencia
son camí prengué,
en la penitencia
seguesca-l també.
A Déu qui perdé
lo trobarà aquí:
Stas penitent
com Sant Agustí.

MAGDALENA

*Remittuntur ei peccata multa,
quoniam dilexit multum.*
(Luc., 7, 47.)

A donar vos pena
ja no hi vull tornar:
Dexàu-me plorar
com la Magdalena.

A Crist ab son plor
los peus li rentava,
y-ls hi exugava
ab sos cabells d'or.
¡Tingués son dolor,
son dolor y esmenal

Adéu diversions,
teatres y balls,
que són encenalls
de males passions.
De les ilusions
puix m'he tret la vena:

Adéu boniqueses,
del dimoni enganys,

honors y riqueses
del infern parany;
no vull mals companys,
primer la gangrena.

Torna-m ja lo cor,
bellesa aborrida,
mon cor y ma vida
són del Salvador.
La del séu amor
m'es dolça cadena.

Al món enganyós
com Ella he servit,
mes vull día y nit
servir vos a Vos.
Jesús, astre hermós
que-l cor m'asserena:
*Dexàu me plorar
com la Magdalena.*

RECORDA T QUE ETS POLS

Memento, homo...

Si-l viure t'es dolç,
demà moriràs:
*Recorda-t que ets pols
y en pols tornaràs.*

De pols Déu formà
a Adàm nostre pare,
la terra es ta mare,
lo cuch ton germà;
tal volta demà
son menjar seràs.

Demà l'hermosura
del cos més gentil,
d'un insecte vil
serà vil pastura;
tot bé que no dura
per l'home es un llaç.

L'home es una flor
que, per més que-s guarde,
del matí a la tarde
naix, floreix y mor.

Nàixer es un plor,
la vida es un pas.

Si ta ànima es pura,
ab los Serafins
volaràs de dins
de la sepultura;
àngel d'hermosura
del fanch sortiràs:
*Recorda-t que ets pols
y en pols tornaràs.*

LO MÓN

*Nemo potest duobus dominis
servire.*

(MATH., 6, 24.)

PUIX enemichs són,
¿quin es l'amich téu?
*Si estimas al món
no estimas a Déu.*

Ab sa falsedat
lo món nos convida;
lo món es mentida,
Déu es veritat.
¡Oh! mira l clavat
sols per tu en la creu.

Es un jou suàu
de Cristo la lley,
al home l fa rey,
si-l món lo fa esclàu.
Axeca al qui cau
y-n fa son hereu.

Lo món es injust,
cruel y traydor,

que al séu servidor
dóna més disgust.
D'infern té regust
plaher que s'hi bèu.

A qui Déu li es dolç
lo món li es amarch,
son desterro es llarch,
ses bellestes vols.
Si bellestes vols,
cerca a qui les féu.

Lo món es un prat
plè de belles flors,
més fuig-ne aviat,
que-s regan ab plors.
Terribles dolors
t'hi esperan arrèu:
*Si estimas al món
no estimas a Déu.*

SÓ CRISTIA

Non enim erubescio Evangelium.
(Rom., 1, 16.)

A Déu que-m fà lliure
vull lliure servir.
*Cristià vull viure,
cristià morir.*

Adéu, món traydor,
adéu, ta dolçura.
més vull l'amargura
del méu Salvador.
Adéu, tota flor
que-s puga marcir.

A Cristo mon Rey
m'entrego des d'ara,
son Cor vull per Ara,
son amor per lley.
Faré en son servey
fins l'últim sospir.

De qui no fà l sort
a Jesús que-l crida,
si dolça es la vida,

més dolça es la mort.
De la gloria l port
Ell me l'ha d'obrir.

Mólt promet lo món
però rès nos dona,
si ab flors nos corona
nos punyen lo front;
al hort de Sió
¡qui-n pogués cullir!

Oh Déu de la gloria,
Jesús amorós,
que vivint ab Vos
ab Vos també moria;
no vull de victoria
més palma cullir.
*Cristià vull viure,
cristià morir.*

CONVIT A LA GLORIA

*Multi enim sunt vocati, pauci
vero electi.*

(MATH., 20, 16.)

TOTS són invitats
als eterns convits.
*Mòlts són los cridats,
pochs los elegits.*

La vía es estreta
que dú al goig etern,
mes la del infern
es ampla y distreta.
Tu vés per la dreta
com los escullits.

Per salvar-se cal
esperança y fè,
y amar y fer bé
fins a qui-ns fà mal.
Per pujar a dalt
segueix als petits.

¿Qui té més criats,
Crist o Llucifer?

Y ¿per qui han de ser
los sirvents pagats?
Sols seràn salvats
los arrepençits.

Lo que trobarèu
no es tot camí plà,
y encara s'hi va
tot portant la creu;
mes al Fill de Déu
seguíu decidits.

Qui va de Maria
seguint lo ramat,
seurà al séu costat
en lo Cel un día.
Prenèu-la per guía,
ja sóu escullits.
*Mòlts són los cridats,
pochs los elegits.*

PERSEVERANCIA

*Qui autem perseveraverit us-
que in finem, hic salvus erit.*
(MATH., 24, 13.)

Lo Cel que-ns espera
no-s dóna de grat.
*Qui no persevera,
no es coronat*

Tota virtut es
del Cel una grada,
aquexa no més
nos dexa a l'entrada;
ella es la portera
del Cel desitjat.

Si Judas traydor
començà mólt bé,
venent al Senyor
mala fi tingué;
¡felç primavera,
si haguesses granat!

Lo pagès no dexa
lo séu sementer,

fins que de la xexa
té l'or al graner;
lo Cel ja t'espera
graner de ton blat.

Les virtuts són flors,
són flors d'una estona,
si ella als cullidors
no-n fà la corona;
del Cel jardinera,
fes-me-la aviat.

Per seguir avant
si-t falta una guía,
de guía t faràn
Jesús y María.
Llur blanca bandera
te guía al combat.
*Qui no persevera,
no es coronat.*

COR DE MARÍA

PURISSIM Estel,
dels viadors guía.
*Oh Cor de Marta,
guiàu-nos al Cel.*

Vos segufu los passos
a tot pecador,
obrint-li los braços,
obrint-li lo Cor.
Angel del amor,
Coloma sens fel.

Obrú-nos-lo, Mare,
vostre Cor diví,
que un jorn l'Etern Pare
de mercès omplí.
Flor d'aqueix Jardí
es l'Emmanuel.

Oh Mare, estrenyèu-nos
sobre vostre Cor,
y al foch encenèu-nos
de son dolç amor.

De nostra fredor
fèu fondre lo gel.

Móltes meravelles
de Vos s'han contat,
oh Cel plè d'estrelles,
Cor Immaculat.
Lliri perlejat,
Roser del Carmel.

Un mar es la vida,
oh Estrella del nort,
del Cel que-ns convida
trayèu-nos a port.
De l'eterna sort
puix Vos sóu l'estel.
*Oh Cor de Maria,
guiàu-nos al Cel.*

LLETRETES

DE haver-vos ofès
me pesa, Senyor.
*¡Oh! ¡qui de dolor
espirar pogués!*

Jo, vil pecador,
jo, cuch de la terra,
a Déu he fet guerra,
li he estat traydor.

Lo ser Déu m'ha dat,
per mi tant patir,
y en la crèu morir,
¡jo com li he pagat!

He crucificat
al Pare més bò:
¡ay! ¡quin fill que sól
¡quin fill tan malvat!

Fill séu nomenar-me
tinch desmerescut;
puix més he volgut
lluny d'ell desterrar-me.

Mes, arrepenit
aquí ja-m teníu:
rebèu compassíu
a un fill penedit.

No us vull més seguir,
vanitats del món,
que mos desitgs són
sols a Déu servir.

A Vos amaré,
mon Déu y Senyor,
a Vos Redemptor,
a Vos, tot mon bé.

*De haver-vos ofès
me pesa, Senyor,
¡oh! ¡qui de dolor
espirar pogués!*

CÀNTICH

PER MISSIÓ O EXERCICIS

VINA a penitencia,
home descuydat,
vina a penitencia
y seràs salvat.

Ab vèu amorosa
Jesús te convida;
dexe aquesta vida
tan escandalosa.
Per sort més ditxosa
te tinch destinat.

Sens saber per què
mil vegades ploras:
plora tantes hores
no passades bé:
mira te-n prové
gran felicitat.

¿Per un plèr que passa
vols perdre lo Cel?
¡Ayl! ¡que pagas massa

un glopet de mel,
y en càstich ab fel
seràs abeurat!

¿Què són les riqueses
que tant ama l món?
¿Los gustos, grandeses,
tots sos bens què són?
Fum que la mort fón:
tots són vanitat.

Ja que Déu te crida,
pecador, de mort
torna ja a la vida,
no faças lo sort;
Déu es ton conhort,
escolta-l de grat.

¿Ne vols més ternura
de Jesús ton Déu?
Mira l sens figura
clavat en la creu:
mira bé a quin preu
paga l téu rescat.

En reconciliar-te
no tardes més dies;
¿sabs tu si podrías
després confessar-te?
Ara pots salvar-te
ab facilitat.

Trenca, donchs, los llaços,
fora lo temor,
vola ja a los braços
de ton Redemptor:
Digas-li de cor:
Senyor, he pecat.

*Vina a penitencia,
home descuydat,
vina a penitencia
y seràs salvat.*

JESÚS, VENIU

MA ànima vos crida
ferida
d'amor,
Jesús de ma vida,
ventu a mon cor.

Mon cor sempre plora
d'ençà que us ha vist,
qui sempre us anyora
¿com no estarà trist?

L'alegría vera
sols se troba en Vos,
Sol de primavera,
Jesús amorós.

Ab vostra presencia
¡oh Amor! esbargíu
la nit de l'ausencia,
Jesuset, veníu.

Si de tabernacle
mon cor ha de fer,

ab foch del Cenacle
dauràu-lo primer.

Al veure-us somriure
com sol al sortir,
l'amor que-m fà viure
me farà morir.

*Ma ànima vos crida
ferida
d'amor,
Jesús de ma vida,
ventu a mon cor.*

JESÚS ALS NOYS

PER L'ACTE DE LA DOCTRINA

JESÚS

VENÍU a ma presència,
 noyets, veníu a Mi;
 les flors de l'innocència
 són flors del méu jardí.
 Seguíu lo méu exemple,
 seguíu-lo ab cor fidel;
 de casa cap al temple,
 del temple cap al Cel.

CHOR DE NOYS

*Anèm, Jesús nos crida,
 anèm-hi tots, anèm;
 al Cel, hont nos convida,
 ab Angels jugarèm.*

JESÚS

Creyèu a vostre pare,
 amèu vostre gern à,

seguíu a vostra mare
 que al Cel vos guiarà.
 Jo he mort per tots vosaltres,
 mon Cor d'amor es plè;
 amàu-vos uns als altres,
 Jo a tots vos amaré.

CHOR DE NOYS

*Anèm, Jesús nos crida,
 anèm-hi tots, anèm;
 al Cel, hont nos convida,
 ab Angels jugarèm.*

JESÚS

Lo vici es una eruga,
 vosaltres sóu les flors;
 que may lo vici puga
 tacar los vostres cors.
 Veníu a ma presència,
 noyets, veníu a Mi;
 les flors de l'innocència
 son flors del méu jardí.

CHOR DE NOYS

*Anèm, Jesús nos crida,
 anèm-hi tots, anèm;
 al Cel, hont nos convida,
 ab Angels jugarèm.*

LA DOCTRINA

Qui al Cel s'encamina
devot pelegrí:
*Vinga a la doctrina
que n'es lo camí.*

Dexàu lo jugar,
noyets, cada dia,
que us volen parlar
Jesús y María.
Qui ab tal companyia
vol viure y morí:

La doctrina es flor
de la gloria santa,
que dels noys al cor
lo bon Jesús planta,
y ab ella ls trasplanta
del Cel al jardí.

En lo Cel tením
nostra patria amada,
hont, si a Déu servím,
tindrèm tots posada.

Qui en exa jornada
voldrà bona fi:

Qui l tresor etern
per fanch ha venut,
y cap al infern
camina perdut,
si vol la virtut
que en son cor florí:

Qui vol desseguida
tení a Déu per nort,
la pau en la vida,
lo Cel en la mort,
y en trànsit tan fort
tenir bon padrí:
*Vinga a la doctrina
que n'es lo camí.*

AL CEL

Si al Cel volèm anar
a coronà-ns de roses,
demunt totes les coses
a Déu hem d'estimar.

Al Cel, al Cel volèm anar.

Si al Cel volèm anar,
no hi van los qui no pregan,
no hi van los qui renegan
de Déu sens may parar.

Al Cel, al Cel volèm anar.

Si al Cel volèm anar
santifiquèm la festa;
lo temps, que Déu nos presta,
per Déu l'hem d'emplear.

Al Cel, al Cel volèm anar.

Si al Cel volèm anar
honrèm a nostre pare,

y al àngel que, per mare,
lo Cel nos va donar.

Al Cel, al Cel volèm anar.

Si al Cel volèm anar
Jesús nos hi convida,
primer perdre la vida
que al pròxim maltractar.

Al Cel, al Cel volèm anar.

Si al Cel volèm anar
Fugim de l'impuresa,
l'infern al món l'ha encesa
per fer-nos condemnar.

Al Cel, al Cel volèm anar.

Si al Cel volèm anar,
no hi anirà qui roba,
es crim que Déu reprova
rès d'altri desitjar.

Al Cel, al Cel volèm anar.

Si al Cel volèm anar
no fèm fals testimoni;
són obres del dimoni
maldir y calumniar.

Al Cel, al Cel volèm anar.

Si al Cel volèm anar
 guardèm l'ànima pura,
 guardèm tanta hermosura
 per qui la va criar.

Al Cel, al Cel volèm anar.

Si al Cel volèm anar
 amèm-nos uns als altres,
 a tots com a nosaltres,
 a Déu, fins a espirar.

Al Cel, al Cel volèm anar ().*

(*) Derrera d'aquesta poesia seguexen los càntichs «*María al Cel guía*», «*María*» y «*Cobles del Immaculat Cor de María*», que, formant part de les *Flors de María*, hem publicat en les pàgines 359, 385 y 387 d'aquest volúm.—N. del E.

¡OH MARÍA!

O^H *María,*
Mare mia,
Salvadora del mortal,
amparàu-me
y guiàu-me
a la patria celestial.

Des que Cristo nostre pare
 nos ha dat a Vos per fills,
 al fillet que us crida Mare,
 dau la mà en tots los perills.

Mare, ab vostra mà divina
 ¡que-n salvàu de gent al món!
 De tot mal sòu medecina,
 de tot bé sòu dolça font.

¡Que fexuga es la cadena
 que, des d'Eva, arrossegàml
 Mes, consol de nostra pena,
 a Vos, Mare, sospiràml.

Si he sigut esclàu dels vicis,
 vull mudar ja de camí;

¡oh! miràu-me ab ulls propicis,
 ¿no hi haurà perdó per mi?

Lo dimoni nos convida
 ab plahers que-s tornan fel;
 Vos donàu plahers de vida
 en la terra y en lo Cel.

Ja que al cel Vos feu reviure,
 vostres passos vull seguir;
 ensenyàu-me de ben viure,
 de ben viure y ben morir.

Puix per Mare us ha donada
 vostre Fill als pecadors.
 Mare dolça, Mare amada,
 escoltàu nostres clamors.

*Oh Marta,
 Mare mta,
 Salvadora del mortal,
 amparàu-me
 y guiàu-me
 a la patria celestial.*

GOIGS

DEL IMMACULAT COR DE MARÍA

ESTRELLA de nostre día,
 Jardí de nostres amors.
*Cor purissim de Maria,
 converttu als pecadors.*

Terra verge no llaurada
 que rosà l'Esperit Sant,
 ab tan cèlica rosada
 ¡quines flors hi naxeràn!
 La primera que hi floría,
 terra y Cel omple d'olors.

Sóu del Cel la Vía bella
 per ahont baxà l bon Déu,
 remuntant després per ella
 ab qui vulga ser fill séu.
 Oh del cel hermosa Vía,
 volèm ser tos seguidors.

Lo vostre Cor, Verge Mare,
 del bon Jesús fòu lo breç,
 hont lo breçà l'Etern Pare

del amor dels dos cor-près.
 Vos vetllau, quan Ell somnfa,
 lo somni de sos amors.

Arca sou de l'aliança
 que guardau la vera lley;
 astre hermós de l'esperança,
 domicili del gran Rey.
 Puix reyal soberania
 Vos teniu en tots los cors:

De vostre Fill les memories
 en aqueix Cor les guardau,
 rosari de vostres glories
 que en vostra cel-la passau;
 repassar jo ab Vos voldria
 vostres glories y dolors.

Set espases vos coronan,
 set espases de pecat,
 ¡quina paga, oh Mare, us donan
 vostres fills que heu tant amat!
 ¡Jo també us clavi la mia
 fent-vos Mare de dolors!

Vos sou l'Escola divina
 hont la ciencia del cel
 raja com l'or de la mina,
 com de la bresca la mel.
 Sol hermós sempre al mitgdia,
 difundiu vostres clarors.

Del de Jesús es l'Albada
 vostre Cor hermós y bell,
 d'aqueix Cel mística entrada,
 d'aqueix temple rich cancell.
 En lo vostre principia
 lo gran riu dels seus amors.

Prou senti la flama vostra
 lo venerable Claret,
 quan com Font al món vos mostra,
 per calmar d'amor la set.
 De la vostra Confraria
 fa a sos fills propagadors.

TORNADA

Estrella de nostre dia,
 Jardí de nostres amors.
Cor purissim de Marta,
convertiu als pecadors.

TAULA

	Pàgs.
AL CEL	
Als qui patexen	9
Pròlech.	11
Preludi.	17
¿Volèn que vos la cante?	19
In principio	20
Anèm	23
La nit y-l dia.	24
Les orenetes	26
La via làctea.	28
Mirant la estrellada.	30
Pols.	32
A les estrelles.	33
La parla del Cel	36
Cap al tart.	37
Caminant	38
¿Què-n trach?	40
La Lluna	41
Plus ultra	44
Desitg	46
Navegant	48
In excelsis.	50
Excelsior	51
Ton tresor.	53
La entrada.	55
Corrandes.	56
Psalm d'amor.	60
Compte.	62
Ma corona.	63
Sant Francesch	65
La Polar	67
Mirant al cel.	69
Eva y la rosa.	71

JACINTO VERDAGUER

541

	Pàgs.
Amor	74
Nocturn.	75
In domum Domini	78
Cant de la esposa	79
Ales.	82

EUCARÍSTIQUES

Carta del Ilm. Sr. Bisbe de Perpinyà	89
Genesi de les Eucarístiques	91
Prefaci.	107
Lo sol de Pezillà.	121
A Jesús sacramentat	123
Lo pa	124
L'amor.	126
La primera comunió.	127
La processó de Corpus.	130
Ara y després.	136
Anyorança.	137
Primera comunió.	139
Entre-l blat	141
La perla	143
Quan vens de combregar	144
Entre lliris.	146
Benvingut.	148
Soledat.	150
Sobre-l pit.	151
L'arbre.	153
Sota la rexa	154
La manna.	156
La cena.	158
Convit a la primera comunió.	160
Post comunió.	162
Miracle dels pexets.	164
¿Què es la comunió?	168
Per què Jesús s'amaga	169
Santa Magdalena de Pazzi.	172
L'empelt	174
Fruyt de la comunió.	176
Ell es ab mi	178
L'escala.	181
Santa Coloma.	183
Meditació, Misteri dels misteris	185

	Pàgs.
Somni ditxós	187
Ma riquesa	189
Vigília de Corpus	191
A la dolçor	193
Imelda	195
Tot coralant	198
Pà del Cel	199
Derrera hora	201
Pera després de combregar	202
A un jove combregant	204
Cançó eucarística	206
Pobresa	208
Rosa d'amor	209
Veniu	212
La font	213
Sedejant	215
Sanguis	217
Set	219
L'he cercat	220
L'alba millor	222
Lo mestre	224
Elies	226
Lo viril sagrat	227
Lo Sagrament arbre de la vida	228
En la santa Eucaristia	229
A Sant Francisco de Borja, Virrey de Catalunya	230
En Canà de Galilea	232
Un vol de colometes	233
La comunió del cel	234
Los lliris del jardí	237
La patena y-l càlzer	238
La nit de Corpus	239
Lo Crucifix y-l càlzer	245
Lo miracle de la flor	247
Lo blat	251
La missa de sant Joan	258
La comunió diària	262
Després de combregar	265
Càntich	266
La sarment	268
Rahims y espigues	269
Alabances al Santíssim	271
Corpus Christi	273

	Pàgs.
La ginestayre	274
La banda de la reyna	277
La custodia de la Seu de Barcelona	280
Censura y llicencia eclesiàstiques	291

FLORS DE MÀRIA

Flora Mariana	297
FLORS. La Primavera	305
La Viola	307
La Rosa de Gericó	309
Lo Gessamí	311
Lo Nart	313
Lo Cabell de la Mare de Déu	314
Lo Taronger	315
Lliri de Sant Domingo	317
La Nadala	319
La Margarida	321
Lo Terebinte	322
Jacinto	324
Lo Romaní	325
La Palmera	328
La Gota de sanch	330
Lo Lliri blanch	332
Camí de flors	333
Lo Balsam	335
Passionera	336
Lo Girassol	338
Lo Clavell	340
Rosa de la Mare de Déu	342
La Farigola	343
Bella de nit-Bella de dia	345
Glop-de-néu	346
La Olivera	348
No m'oblides	350
Llilet de la Mare de Déu	352
Clavellina	354
Lo Pensament	355
La Sarment	356
Perpetuina	357
CÀNTICHS. Maria al Cel guia	359
Venu a Maria	361
A la verge	363

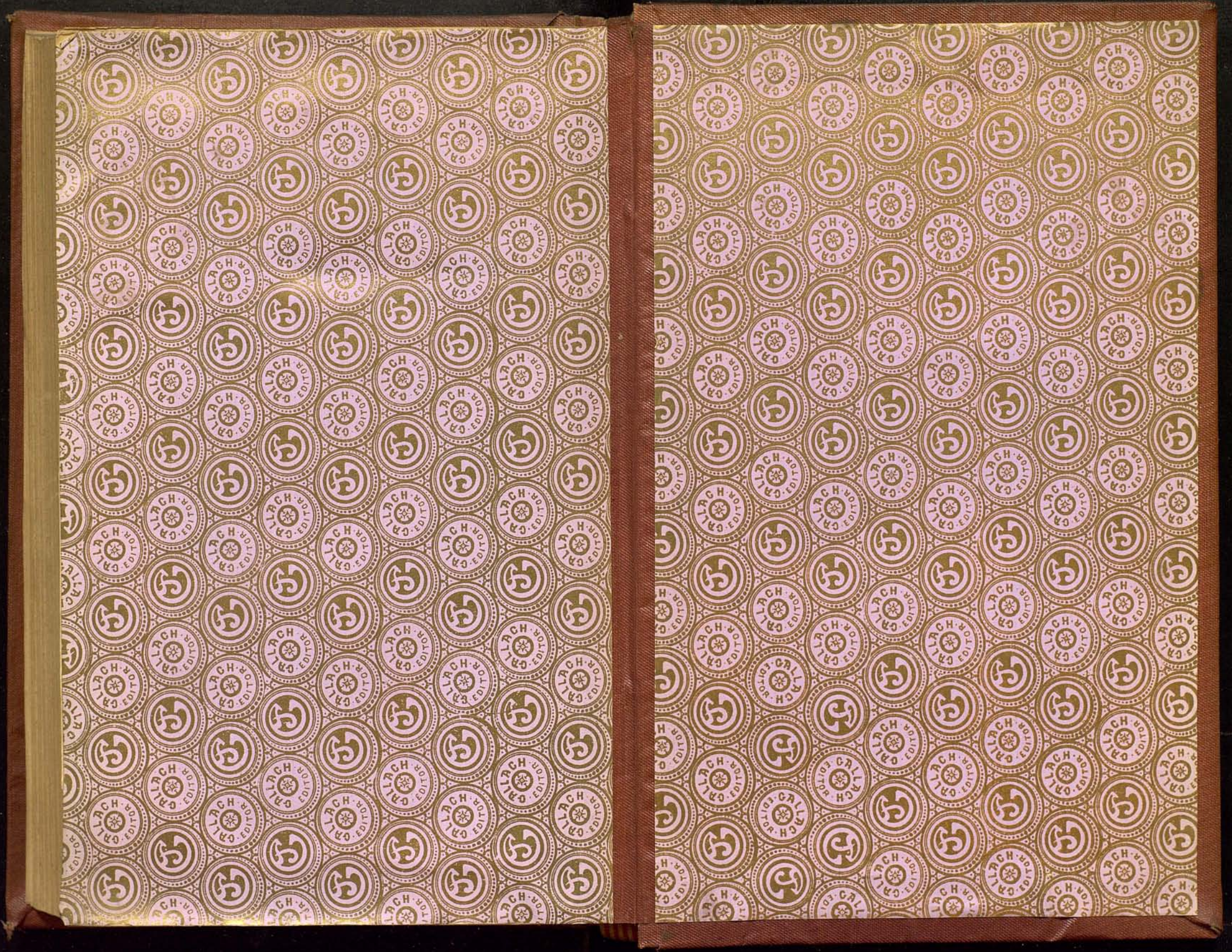
	Pàgs.
¡A María!	364
¡Oh María!	366
La Divina Pastora	369
La filla de María	372
Jo só filla de María.	374
La Verge a ses filles	377
Lo Nom de María	380
Corona de Roses	382
María	385
Cobles al Cor de María	387
Gloria a María	389
Jesús Trobat	391
Adéu al Maig	393
IDILIS. Lo noy de l'Ave María	395
Lo Magnificat	398
Ahont se troba Jesús	400
Los desposoris de la Verge	402
Un regne per altre	404
La presentació	406
Lo rosariayre.	407
Lo mirambell y l'alfàbrega	409
Lo mantell de la Verge	411
L'aucellet.	412
Los tres lliris.	414
Dolça mort	417
Aprovació eclesiàstica.	421

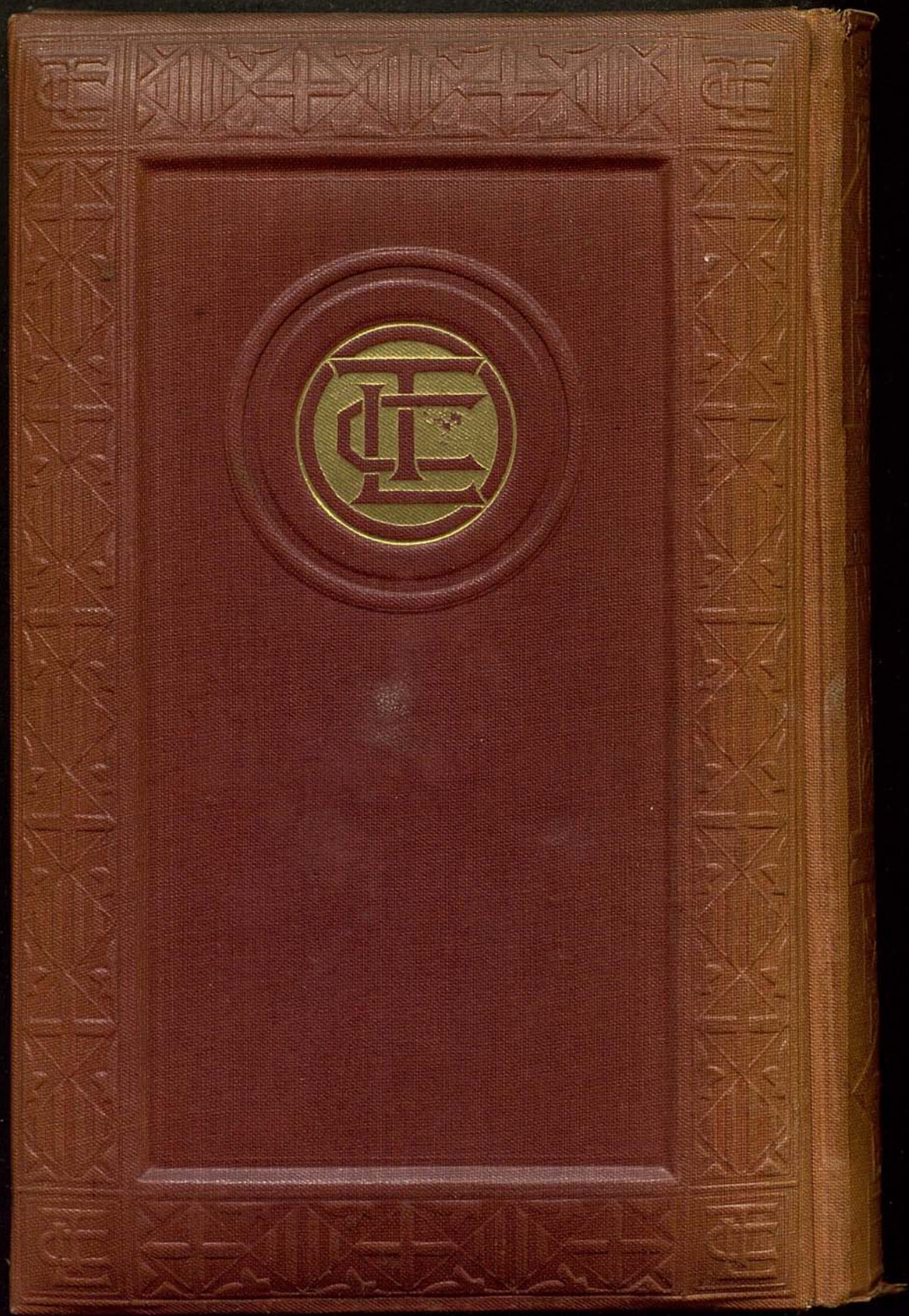
VEUS DEL BON PASTOR

Als mólt Rnts. PP. Missionistes Fills del Cor de María	425
Convit a la missió	427
La salvació	429
¿Me tinch de salvar?	431
Pecat mortal.	433
Impuresa	435
Blasfemia	437
Confessió	439
Escàndol	441
Mort	443
Has de morir.	445
¿Quina mort tindrás?	447
Judici particular.	449
Infern	451

	Pàgs.
Eternitat	453
Fill pròdich	455
Als peus de Jesús	457
Contrició	459
Perills de pecar	461
Judici universal	463
Sacrilegi	465
Vina a penitencia	467
Perdonar als enemichs.	469
Mala costúm	471
Temps perdut	473
Les dues banderes	475
Humilitat	477
Presencia de Déu	479
Amor al proxim.	481
Caritat.	483
Vanitat del món.	485
Lo rosari	487
Dolors de María.	489
Lo Bon Pastor	491
Amar o morir	493
Paciencia	495
La Gloria	497
Respecte humà	499
Paraula de Déu	501
La oració	503
Sant Agustí	505
Magdalena	507
Recorda-t que ets pols.	509
Lo món	511
Só cristià	513
Convit a la gloria	515
Perseverancia.	517
Cor de María.	519
Lletretes	521
Càntich	523
Jesús, veníu	526
Jesús als noys	528
La Doctrina	530
Al Cel.	532
¡Oh María!	535
Goigs del Immaculat Cor de María	537

*Aquest setè volùm de les Obres
Complertes de Mossèn Jacinto
Verdaguer s'ha acabat
d'estampar en casa de
Fidel Giró lo dia
14 de Novem-
bre del any
1908.*

**ADVERTENCIA
INTERESANTE**

Este libro solo lo vendemos á
los jóvenes mayores de 16 años,
á los Padres y á los Educadores.

Que podemos esperar del .606.

BIBLIOTECA DE MEDICINA POPULAR

**HIGIENE Y PELIGROS
— DE LA —
GENERACIÓN**

por el Dr. SERRALLACH. Doctor en Medicina y Cirugía.

GUIA PRÁCTICA

PARA EVITAR

CURAR Y

CONOCER

las enfermedades de Venus.

Quando podemos y quando debemos contraer matrimonio

OBRA ILUSTRADA CON NUMEROSOS GRABADOS
Y MAGNÍFICAS LÁMINAS EN COLOR

Este libro en bien de la humanidad debiera ser leído por todos los mayores de 16 años

BOLETÍN DE PEDIDO JOSÉ GALLACH-SUCESOR

Sres. SUCESORES DE M. SOLER, Editores. Consejo Ciento, 416.-BARCELONA

Acompaño el importe de Ptas. 3 (1) para que se sirva remitirme por correo un ejemplar de la obra *Higiene y Peligros de la generación*, por el Dr. D. Narciso Serrallach, á la siguiente dirección:

D.
Calle
Pueblo
Provincia

(1) El importe referido, puede enviarse en Libranza de Giro Mutuo, Sobre-Monedero ó Sellos, certificando la carta en este último caso, ó por medio del giro postal.

Este libro solo lo vendemos a los jóvenes mayores de 16 años, a los Padres y a los Educadores.

INTERESANTE
ADVERTENCIA

BIBLIOTECA DE MEDICINA POPULAR

HIGIENE Y PELIGROS

DE LA

GENERACION

por el Dr. SERRALLACH. Doctor en Medicina y Cirujia.

GUIA PRACTICA

PARA EVITAR

CURAR Y

CONOCER

las enfermedades de Venus.

Cuando podemos y cuando debemos contraer matrimonio

OBRA ESCRITA CON NUMEROSOS GRABADOS Y MAGNIFICAS LAMINAS EN COLOR

BOLETIN DE PEDIDO

Des. SUEÑOS DE M. SOLER, Editor, Consejo Civil de BARCELONA

acompañe al importe de las 7 copias que se le remitirán por correo, el importe de los gastos de transporte y de los gastos de la generacion, etc. etc. etc.

El importe de las copias enviadas en el caso de que se desee recibir más de una copia, será el correspondiente a cada una de ellas.

Solo se vende en las librerías de medicina popular de Barcelona y en las de las principales ciudades de España y del extranjero.

Cada libro vendido en esta biblioteca de medicina popular de Barcelona, contribuye a la fundacion de una escuela de medicina popular en alguna de las ciudades de España y del extranjero.